THE

The Zamorin's College Magazine

(A STUDENTS' QUARTERLY.)

Editors: { 1. M. P. Sivadasa Menon M. A.
2. T. V. Rayarappa Kurup B. A., L. T.

CONTENTS.

I. ENGLISH

An old Priest's Story (with an introduction by Mr. T. K. Krishna Menon)	Charles F. Fagan.
Two Biographies	K. Krishnan Nair B. A. B. C. E.
Nature and Books	P, Balakrishna Menon (Student)
An unexpected and unaccepted offer	M. Narasing Rao B. A. M. L,
Kite-Flying or A Midsummer Day's Dream	C. P. Kesava Tharagan (Student)
On Ghosts	K, Sankaran Adiyoti (Student)
Malathy	P. Kunhi Lakshmy (Student)
The Zamorin's College Old Boy's Association	Rules etc.
Our Competition Page	A. V. K. Krishna Menon
Students and Politics	From the Convocation speech of Hon'ble Justice Sir S. M. Sulaiman
Flotsam and Jetsam	M. P. Sivadas Menon

II. MALAYALAM.

ആലോചനാമൃതം.	സൈൻറ് ഝേറോം.
കുറിപ്പുകൾ.	ടി. വി. ആർ. കുറുപ്പ്.
അശാന്തയായ പ്രകൃതി.	കോങ്ങോട്ട് കൃഷ്ണൻനായർ.
ഒരു സ്വപ്നം.	വി. എസ്സ്. ഏ.
ബാലലീല.	എസ്സ്. പരമേശ്വരൻനമ്പീശൻ.
ചില അസാധുപ്രയോഗങ്ങൾ.	തീർത്ഥകാകൻ.
നെപ്പോളിയൻെറ ഒരു ഉചിതകൃത്യം	വി. പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.
ഇതാണോ പരിഷ്കാരം ?	എസ്. കെ. പി.
ധ്യാനശ്ലോകം	പി. കെ. കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി.
നല്ലൊരു ജാലവിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു അഥവാ ഒരു പ്രഹസനം.	കെ. പി. അച്യുതമേനോൻ.
സാമൂതിരി കോളേജിനോട്.	എൻ. പി. എസ്സ്.
നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം.	ടി. സി. രത്നാകരൻ.
പിക്കററിങ്ങ് പ്രസ്ഥാനം.	ഒരു പഴയ വിദ്യാർത്ഥി.
ഭാഷാന്തരപംക്തി.	

69882
10853
521: N30
G1

N. 6
UNIVERSITY ... 15 OCT. 30 ... MADRAS

THE

Zamorin's College Magazine.

Vol. 3 SEPTEMBER 1930 No. 1

[Mr T. K. Krishna Menon, B. A. B. L., M. R. A. S., F. R. H. S., of Ernakulam has sent us this fine poem by C. G. Fagan, sometime Principal of this College. Mr. Menon is one of our Old Boys and is himself a well known critic and litterateur. We thank him for the Poem and the extremely interesting introduction he contributes].

Mr. Fagan, the author of the following lines, was a young Oxford graduate who came out to India as Principal of the Zamorin's Kerala Vidya Sala in Calicut towards the close of 1884. A finished product of his University, a refined scholar, an erudite philosopher, but withal a keen and enthusiastic athlete, he had his own notions about the education of youths and, accordingly, initiated steps to combine physical with mental education in a way more emphatic than was the vogue in those days, and calculated to make them the better fitted for the duties, struggles and responsibilities of life. He took a personal interest both in the work and play of the students. The Kerala Vidya Sala owes its gymnasium to his exertions. After school hours, he joined in the games of the students and in their athletic exercises. He instituted weekly lectures in the College on literary and other subjects, and also a Debating Society on the model of the English Universities, but perhaps on a more extended scale, as within a short time, almost everybody who was anybody in Calicut, both European and Indian, became members of it. He knew a good part of Shakespeare by heart; there was not a line that Tennyson wrote that he did not know; and, as for Homer and Virgil, he could reproduce them, were all the printed books destroyed, from beginning to end. He did not require the assistance of notes to lecture on the comparative literary merits of Johnson's contemporaries. His career of usefulness was, however, unfortunately soon brought to a close by his sudden death from an attack of dysentery before many months had passed. But, in the short space he was there, he succeeded in making so deep an impression of his extraordinary personality and in securing so true and genuine a popularity among all classes that, at his funeral, the whole of Calicut, irrespective of caste, colour or creed, turned out, as they never did before, to do him honour and to evince their appreciation of his merits, and their sense of loss at his untimely and most lamentable death. His bereaved father, on reading, in some of the newspapers from here, an account of the unprecedented honour that

was shown to the last remains of his son, wrote from England to the masters and students of the Kerala Vidya Sala, a very pathetic letter in the course of which, after stating what a consolation in his deep sorrow it was to learn that the son, "his best," whom he had spared for them, was of some real use to them, he referred, with pardonable pride, to the opinion of the Tutors in Oxford regarding that son as a "bit of a genius." The latter gave ample proofs of being such during his short sojourn in Calicut, and we venture to think that the following lines afford one such proof, justifying our indulgence, in the fond hope that, had he been spared,

"he would have done,
Some great strong work here underneath the sun."

In his notes on some of the poems of Tennyson, written for the use of his students, he referred to the "magic atmosphere of words" in which that Poet always lived. Our readers, we hope, will find a trace of that same atmosphere surrounding the writer of the following few lines. The Preface to those notes will bear reproduction here.

"These notes are not designed to save the student the trouble of thinking, but to indicate lines of thought.

" I have tried some times to draw attention to the *poetry*, feeling it a pity that boys should get to look upon poems chiefly as illustrations of bad grammar, and, while they are well-versed in all the uninteresting knowledge about a poem, should yet be so ignorant that they have never learnt that it is enjoyable; as if a man should know everything else concerning the scent of violets, except the scent itself, for which he had no nostril".

" It is important that the student should expand every *fossil metaphor* for himself, until he comes to appreciate the poet's magic atmosphere of words. He will not find the grammar suffer for this; nor will he be likely to do worse in examinations, because he realizes that 'Education' means something more than the capacity for passing examinations."

That gift of words which he had he must have got by hard training, for one of his congenial recreations was the study of Webster's Dictionary.

Though of a very buoyant temper, one could reasonably suspect that he had a vein of pessimism in his disposition. His view of life was that this world was not fitted for a man of a sensitive temperament " A walk through the streets of London would kill him ". Once he happened to visit the Zoo in Madras; and on his return, he elaborated this aspect of his philosophy in an article called " Moral Pachyderms" which he contributed to the pages of the Christian College Magazine. This is its opening sentence, and with that these prefatory remarks shall be closed: " Long, lithe, fieline animals with hungry eyes and a look of horrible hatred walked all day long in their cages, the victims of unsatisfied ambition; but the rhinoceros, happy creature, chewed his grass, amidst blows and insults, sublime in massive stupidity ".

NIVERSITY ... SEPT. 30 ... MAR...

AN OLD PRIEST'S STORY.

Come and sit here, and let me fill my pipe,
And we will talk. The mind grows mellow-ripe
After the evening meal. A cup of wine ;—
And we will wake up all that is divine
Within a man. For this is what I love,
To see the deep vault darkening there above
And here the homeless wind among the limes
In the early night. Ah, dear! how many times
I have sat here alone, while the thoughts thronged
Like pasing pictures through me, till I longed
To share them with some other, yet could find
None, till God sent me you, formed of the same mind,
Dear boy ;—through whom a vein of fancy runs,
Something that shows me still what I was once.
You talked of Love—I have since thought of that—
Yesterday in the twilight, as we sat,
You with young eyes and laughter like a chime
Of that distant bells at vesper time.
Ah! child, you spoke too lightly. Love is not
Always so innocent ; I will tell you what
Love is like sometimes ; you will hate him then·
Child, there are devils in our world of men,
But none so cruel as this light Love of yours.
I have seen Famine, boy, in time of wars
Blot from the earth with that foul breath of hers
A countryside of peaceful villagers,
Friends dear to me. But that is not like this,
Not like the curse of one hot foolish kiss.
The wreck and ruin of all that goes to make
Man godlike, for a sinful woman's sake :

For Death, mere Death, is nought; your life is rough,—
'Tis rest from toil, you know that well enough,
To you and me. But he?—it is not well
When souls like his are lying down there in hell.
Because it pleased a woman's idle whim,
To dazzle all the heart's life out of him,
It was her nature; she—I blame not her—
But love I curse, Love, the foul ravisher,
The terrible scourge you talk so lightly of—
I tell you there is no foul fiend like Love,
Ah, how the storm stirs in me still.! You sit,
You think me strange. But hear the whole of it.
For you and I, my friend, we are useless leaves
That no man cares to garner into sheaves.
We are born and work, by hundreds, till we die—
Who knows? who cares? we are oxen, you and I.
But he? 'twas not the same: he would have done
Some great strong work here underneath the sun.
God, like a fire, became in him the power
To heal wounds, to light up the weary hour.
Look; we poor peasants, toilers of the spade,
Were lords and princes, such sweet songs he made.
These our mean huts were pictured palaces;
We are not slaves then with those songs of his.
No, no, 'twas not the same! you cannot know,
You did not see his childhood grow and grow
Like a great god's; nor yet the dreams he had,
You did not hear them—sifting good from bad,
A golden maid, a singer of sweet songs.
It was like wine, old men forgot their wrongs.
But I will tell you; listen; he had gone
To Paris. 'Twas four months; his stars had shone
A little. He was in the mouths of men
A poet. France was proud of him, And then,—
Then? she was sitting,—it was afternoon
And summer—you will know the story soon:—

Dreamily down-dropt eyes; and, as he came,
She raised her eyes; and they were full of flame.
She was sitting in the shade of the garden there,
And all his soul was set into one stare.
She laughed, like silver bells; do you see, my boy?
That was his own death-knell—a pretty toy.
That silver laughter rang his own death knell.
I'll tell you how; there is little now to tell.
Her eyes were burnt into him like the flame
Of fiery fever. Stainless honour, fame,
To do great things,—do you think he cared for these?
Fools' fancies? All his life was now to please
One woman. Virtue? bah! that dream was dead;
Only to see and touch her golden head;
To watch her warm lips like a breathing rose,
To pant his whole life out in fever-throes.
Ah, that was heaven! the Past, before, behind?
He looked nowhither. Blind? Yes, he was blind,
Blind to all else on earth, as are the dead,
Save to one woman whom God fashioned
To wreck a good life ere it was begun.
Well, there is something wrong beneath the sun!
You have not seen her, child; you cannot know
How she could burn the man's heart in you so
Till all the good was caught into one flame.
Our village girls? pardon! they are not the same,
She drew him with a thread of golden hair
To death blindfolded. Did he know or care?
Care? he sold all his hope of heaven's bliss
To feed his hot lips with a fevered kiss.
A life that would have been so glorious—
A poisoned kiss!—it was all wasted thus.
Well, 'twas a month, may be; till on a day.
She tired of him perhaps. Love cannot stay,
He hath work elsewhere. But their bond was broke;
She passed him coldly, thus; and then he woke

Sober, and saw the *debris* and the dust
Of shrivelled hopes. So he had his lust—
He was no use now in the world, he thought.
His life was over. He had sold and bought.
One word he wrote: "Brother, I love thee best.
Brother, good-bye". Well, well you know the rest—
See then—I am old, forgive an old man's tear—
That is the way of Love sometimes, my dear.
That was my brother, look you. Well, what then?
There are more like him in the world of men.

CHARLES G. FAGAN.

[With acknowledgments to the Malabar Quarterly Review.]

UNIVERSITY LIBRARY 15 OCT 30 MADRAS

TWO BIOGRAPHIES.

SAMUEL JOHNSON & W. E. GLADSTONE.

BY

K. KRISHNAN NAIR, B. A., B. C. E.

(*Retired Engineer and sometime Vice Principal, Zamorin's College.*)

[We respectfully commend to our readers this outstanding contribution from the pen of Mr. K. Krishnan Nair, Engineer, Mathematician and Scholar. It is a brilliant example of cultured study enlivened by all the verve of an unforgettable individuality; it has vast erudition, and it has all the incisive sword-point qualities which have always characterised Mr. Krishnan Nair's genius]

Look upon this picture and upon that! The counterfeit presentment of two great men, separated by three generations—each great in his own time and in his own sphere and neither altogether free from a desire to dabble in the province of the other--and by two artists, poles apart in nearly every conceivable respect, the one dismissed by every critic with contempt, denounced and disowned by all including his father and his son and the other, a name to conjure with, respected by all and by none more than himself, and rightly claiming a high position in the province in which the two heroes respectively excelled.

When Disraeli said "Read biography; that is life without a theory," he had a clear insight into the purpose of biography. Biography is not history that once chronicled the accession and death of kings or the rise and fall of dynasties and, later, the life and growth of nations. We do not seek, in a biography, the dry bones of history: we seek the live tissues that make life what it is. The so-called little things which, the cynic may say, are great to little men, which make up the sum total of a man's life and which distinguish him from others are what we seek in a biography. The artist may touch up here and there but not touch out of recognition. We should welcome a biographer who worships his hero without sacrificing truth and enables us to catch something of his own spirit. In this view it matters little if the hero looms larger than he really was. We are not doing business with him; we are not going to buy him up and we lose nothing by putting a higher value on him. The higher the ideal before us, the greater will be our own achievements. We belong to a race that has always revered its elders and teachers and that realised,

if it does not realise now, that reverence would do us good and no harm. We can learn little from those we cannot respect and must be fools to throw away the benefit we can have from their learning and experience. I am not unaware of the trend of modern Biography, or of the theory that reverence rears a slave mentality and is an impediment to the pursuit of truth. Reverence and truth can co-exist and "according well, *will* make one music as before, but vaster." Later biographers are a little too self-conscious. They are obsessed by the idea that fools admire but men of sense approve and they are out to show that they are no fools. They give a new interpretation to the well known lines,

> "Lives of great men all remind us
> We can make our lives sublime."

They make our work easy by pulling the great men down or at any rate by a too scrupulous care not to place them on inaccessible heights, the better to enable us to get to their level.

I fear this summing up of the function of biography is bad in law. It forces the verdict in *Boswell's Johnson* versus *Morley's Gladstone*. But it does not matter so long as there are no two opinions about Boswell's work. To point out its excellence is like painting the lily, a wasteful and ridiculous excess, when critics who have nothing but contempt for Boswell rival each other in extolling his work to the skies. Carlyle says Boswell has lifted a corner of the veil that hid a generation of a century ago and enabled us to have a peep into it. I read Boswell more than fifty years ago; soon I had forgotten all I read. One outstanding impression, that the pension Johnson received made him idle and caused a great loss, lingered for a long time. I gave expression to it in a College essay on the effects of misplaced charity. It was dispelled by the view of one of the most competent critics that pensions were never put to a better use and to that pension we owe the leisured ease which Johnson enjoyed and which made the conversations possible that will endure long after his works are forgotten. That pension without a Boswell would have been a dead loss.

Having entirely forgotten all I read, I was, on account of the innumerable reference to it, I came across, long ambitious of reading Boswell again. I was able to do this only on my retirement from public service. Every line seemed familiar to me, not on account of my having read Boswell once before, but simply and solely because others had exploited all the ideas in this great work, consciously or unconsciously and, when consciously, not always with acknowledgements. The story of the American came to my mind who had read a good deal but not his Shakespher, who witnessed a performance of Hamlet for the first time and who pronounced it to be the most skilful anthology of the best thoughts of the best writers.

I had hardly finished a perusal of these volumes when by a singular coincidence I happened to read the most readable of the invariably readable sketches by A G

Gardiner, the sketch of G. A. Birrell the most lovable of all critics. Birrell had risen to the rank of a Cabinet Minister through his own intrinsic merit and in spite of his selflessness; and education was in his portfolio in defiance of the generally accepted canon of Cabinet making, that a Minister should know nothing of his subject and have an open mind-a *tabula ras*, a clean slate to write on. The Education Act of the the stern unbending Tories which made the non conformists pay for teaching High Church doctrines had created a storm; and passive resistance would never end. Birrell tried to pour oil over troubled waters and produced his first compromises. Many, competent to judge, thought it a very skilful performance; but the bigots of the time called his harmless act a crime and would have none of it. Undaunted by his failure, he set to work to "purge his former performance of all its defects and free it from all taints of prejudice" and when it became an open secret that it would still be repelled and refused, he made up his mind to retire. When asked by Gardiner whether he would resume practice at the bar, he replied he would not, but would devote the rest of his days to reading Bosewell's Life of Johnson.

Macaulay who was proud of his sister being, next to himself, the best Boswellite, pronounced Boswell to be the first of Biographers without a second and added that his fame was great, that it would be lasting but that it was a fame that marvellously resembled infamy. It would require several pages to collect all the abusive epithets hurled at Boswell. The exigencies of space forbid it. Besides, I would not furnish my young readers with an armoury of abuse. Nevertheless, I will quote one sentence, if for no other reason than that a friend, only the other day, repeated the whole of it to me thirty two years after he read it;—

"Servile and impertinent, shallow and pedantic, a bigot and a sot, bloated with family pride, and externally blustering about the dignity of a born gentleman, yet stooping to be a talebearer, an eavesdropper, a common butt in the taverns of London, so curious to know everybody who was talked about, that Tory and High Churchman as be was, he manoeuvred, we have been told, for an introduction to Tom Paine, so vain of the most childish distinctions, that when he had been to court, he drove to the office where his book was printing without changing his clothes, and summoned all the printer's devils to admire his new ruffles and sword; such was this man, and such he was content and proud to be"

In my school days, I very much enjoyed the onslaught on Croker. I did not know anything of what Macaulay thought a school boy knew better than Croker; All the same, I was a school boy and must be superior to Croker. Such is the force of ridicule! Later on, I read Macaulay's "Life and Letters" and understood why the attacks were so severe and why some of them were made at all from the references scattered through his letters to his sister about "Croker's malicious leer from the other side of the House", of his repaying with silent pity and of his enjoyment of "having beaten Croker black and blue", all this, while the latter was blissfully ignorant of his impending fate. I have never reconciled Macaulay's treatment of Boswell with his

profession of being the best known Boswellite. It cannot be fully accounted for by his overweening passion for strong contrasts or his "invincible love of the picturesque which drew him demonstrably aside from the dull line of veracity", as a diplomatic writer mildly put it.

"Why, ne'er a peevish boy
Would break the bowl from which he drank in joy".

Such savage onslaughts reconcile one to the hard and undeserved fate that has overtaken Macaulay himself. There was bound to be a reaction when a writer was valued more than he deserved; that reaction was hastened by critics like Morley who felt he was vastly superior to Macaulay Not the two men Boswell and Morley, but the results of their labours in the field of Biography are now being compared. Boswell had hardly any materials furnished to him. He could not get even a copy of the famous letter to Chesterfield and he had to get Dr. Johnson to repeat it to him from memory. Gladstone had carefully filed and preserved all his papers. He lived in an age when accounts of everybody that was anybody could be found recorded in newspapers and when every person of importance was filing the letters he received and copies of those he wrote. Two to three hundred thousand papers were perused by Morley, to be more or less ruthlessly destroyed. He wrote a short note to Margot Asquith that he spent a *delightful* hour perusing her letters and that he destroyed them. She publishes this note and something of what Gladstone wrote and said: "If this delight is not an empty compliment, why did he not share with us at least a part of that delight"? This may be due to the exigencies of a judicious selection which in the case of Morley often amounted to complete elimination. It is true two people cannot agree regarding a selection. In "Nelson's classics" appeared a selection of some essays of Birrell and the title of "self-selected Essays," referred, by way of apology, to the case of a poet who had authorised a friend to cut down the size of his work to one half and found that his best poems were omitted. On the Bookseller's shelf, by the side of the first soon appeard the volumes of the omitted poems issued by the poet himself. There can be little doubt that if Gladstone were to rise from his grave he would look aghast at the havoc Morley has done.

I must admit that I read Morley's volumes with great interest. I had hardly done this when I had occasion to compare notes with a friend whose opinion I value highly. He was decided in his views. Great was his expectation and equally great his disappointment. The seed thus thrown at random sprouted and grew speedily till, in my waking dreams, I recalled passage after passage and found myself asking the question "Why did I think otherwise"? Having put the question to myself, I received a more charitable reply, than the two High Court Judges who put a similar question to a great luminary of the Bar who had undertaken to prove even to them that a former decision of theirs was wrong." Why did we decide otherwise?" Quick came the reply, "Some juniors argued and your

Lordships decided". The judges looked very small indeed and realised, once in a way, that pigmies are pigmies still, though perched on Alpine tops. The period of Gladstone's most memorable activities coincided with my own newspaper reading days and I was quite familiar with all the incidents and could supply all the feathers that Morley had stripped off to make Gladstone fly an ordinary pitch. Like the schoolboy who enjoys reading what he knows, I flew from page to page easily as a bird may glide. In particular, I admired the skilful manner in which Morley handled the Gordon Episode and said all that could be said against Gordon without provoking the wrath of his admirers. As he wrote, he must have had in his mind the figure of his quondam assistant, W. T. Stead, the "hysterical journalist" as Morley called him long after his death. Stead was always ready to avenge an insulting epithet and I for one think that Morley's skill more than Stead's respect for his old chief averted the blow.

One passage in particular which notices Morley's first introduction to Gladstone would insist on vividly coming back to my mind and I will quote it here.

Sir John Lubbock, our host, took us all up to the hill top whence, in his quiet Kentish village Darwin was *shaking the world.* The *illustrious* pair born in the same year had never met before. Mr. Gladstone, as soon as seated, took Darwin's interest in lessons of massacre for granted, and launched forth his thunderbolts with unexhausted zest. His *great, wise, simple,* and *truth-loving listener,* then, I think, busy on digestive powers of the drosera in his green house, was intensely delighted. When we broke up, watching Mr. Gladstone's erect alert figure as he walked away, Darwin shading his eyes with his hands against the evening rays, said to me in unaffected satisfaction, "what an honour that such a great man should come to visit me!" Too absorbed in his own overwhelming conflict with the powers of evil, Mr Gladstone makes no mention of his afternoon call, and only says of the two days that he 'found a notable party, and much interesting conversation', and that 'he could not help liking one of the company, then a stranger to him.

I cannot, at this distance, recall any other passage which reveals the true mentality of the Biographer. Why the formidable array of adjectives and epithets (italicised by me) by one who counts verbosity a deadly sin, if they do not subserve some end? Morley is asking himself who was really great, who had real modesty, was really shaking the world? Not the politicians who fool themselves and others for a time into that belief, "insects of an hour that hourly work their brother insect wrong". The really great man that shakes the world is the one who can distinguish the different digestive organs of insects and worms, not the one who distinguishes his brother Christian, the Bulgarian from the "Unspeakable Turk". Morley did not read the voluminous diaries for nothing. He had to find out that the Insect of an hour was not impressed by his having made the acquaintance of a really great man. And the lameness of the excuse trotted out should make any admirer of Gladstone anxious to have him saved from such friends. A good deal is said in favour of Gladstone. He is also "*illustrious*" "He has a tall erect figure, and did not want *to shade* his eyes. These need not deceive us, no more than

when a lawyer, referring to the colossal ignorance of his friend of the rudiments of law, 'calls him most learned. The sneer in Gladstone's taking for granted, Darwin's interest in lessons of massacre loses all its force when we are told that the latter was intensely delighted.

It is to be greatly feared that Morley was a "spiritual valet". No one could be a hero to him, least of all Gladstone and, less so, if less were possible, after a perusal of the papers made Morley more intimately acquainted with Gladstone than even a valet could be. Well has it been remarked that no man is a hero to his valet; not necessarily because the one has not a hero-soul. More often it is because the soul of the other is that of a valet. In a world where we are all fallen, we are the sport of the passions that sweep by in bewildering succession; we say and do things, a narration of which by a valet can make all of us appear ridiculous. A proper setting of them is beyond the capacity of a valet. A survey of them from the Olympian heights of philosophy will lead to no better results. A proper understanding requires sympathy for our aspirations and a toleration for our failings. If we want to know and feel something of the greatness of Julius Caesar we should not appeal to one who thinks,

> "More true joy, Marcellus exiled feels,
> Than Caesar with a senate at his heels"

We can all remember the excitement that prevailed in Calicut during the visit of Lord Irwin. The streets were for a week more crowded than during Mohurrum. How anxious hundreds of workers, how some of them went through their work as if it was the be-all and the end-all of their existence and as if the slightest hitch meant the extinction of the British Empire in India, if not of the world and, how thousands "stood the livelong day to see the great Pompey pass the streets of Rome"; to know something of all this, we would be foolish to seek the aid of one who can moralise:

> "How Sultan after Sultan with all his pomp
> Abode his Hour or two and went his way".

Can one to whom it does not matter whether cricket is played or not, whether a ball is caught or missed, or knocked off the wicket or the teeth of the batsman, understand anything of the excitement of the large crowds that gather on our maidan under the scorching midday sun, waiting long to see something happen? Did the question of who fought best at Blenheim in any way interest the man who could ask "what good came of it at last?" In short, who would seek to know anything of life with its many sided interests and its thousands of vicissitudes from one to whom it must have long crumbled into dust before he ascended the heights of solitude so far as to be able to realise or be obsessed by the idea, as Balfour expresses it in a well known passage:—

> The very existence of Man is an accident, his history a brief and discreditable episode in the life of one of the meanest of the planets......His history is of blood and tears, of helpless blundering, of wide revolt, of stupid acquiescence, of empty aspirations. We sound the future and learn that

after a period, long compared with the individual life, but short indeed compared with the divisions of time open to our investigation, the energies of our system will decay, the glory of the sun will be dimmed and the earth tideless and inert will no longer tolerate the race which has for a moment disturbed its solitude......Imperishable monuments and immortal deeds, death itself, and love stronger than death, will be as though they had never been......The surging mass below with one voice exclaim that one crowded hour of excitement is worth a century of dull monotony and unrelieved gloom. Equally futile would be our search through the pages of Morley for the numerous struggles and triumphs of Gladstone which, however short-lived then at least, loomed large in the eyes of millions of human beings not, it is true of the stuff that Morleys are made of. Morleys are but few. They are not "the beloved of *God*", for God made so few of them.

It has been said of the second Pitt and of Macaulay and it may be said of Morley too, they did not *grow*; they were all *cast.* They were all at the close of their career pretty much what they were at the beginning. Gladstone was pre-eminently one that *grew* Macaulay called him the "rising hope of the stern and unbending Tories" and Gladstone lived to be cursed by the greatest radicals of the day, not excluding Bright, for having taken them too seriously. His administrations fell, not because they did little, but because they did too much. Nearly every reform that Gladstone triumphantly achieved was once stoutly opposed by him and he had supplied not only the fighting force but the brains of the opposition. Bigoted High Churchman as he was, all the Disestablishment done was due to him. The fool's consistency was the last sin that could be laid at his door. A follower of Bacon's maxim, he stood in the old path and looked at the new. When he looked, he had eyes to see and brains to understand what he saw. He differed materially from our Die-hards who also stand in the old path, grimly determined not to look, holding the shilling too near the eye to prevent their seeing anything if they looked, and too dull to understand what little by some miraculous chance they saw. Morely must have gauged Gladstone when he was standing in the old path and standing there firm and resolute. When he got to know of him closely, he knew him too closely to be anything but a "spiritual valet". It should make angels weep to know that he had a partiality for that other man who strutted his hour upon the stage with supreme importance and who also *grew* but grew backward like a crab. Well was it said of him in his time, that Joseph Chamberlain *contracted* while the Empire *expanded.* This was said, no doubt, about his form but it was equally applicable to his ideas. Morley, in his early days, must have looked to the great Radical of his day and received help and encouragement when he most needed them and at a period of Morley's life when success in life, mature judgement or philosophy had not entirely dried up the fountain source of his capacity for hero-worship.

Chamberlain wanted to secure an autograph from Tennyson and Morley secured one with the line.—

Cold upon the dead volcano, sleeps the gleam of dying day'

from "Sixty years after;" to quote Morley's own language, "one of the finest

Tennyson ever wrote, in music, in light and colour and aptness of image for a mortal epilogue." To me, as to others, the line is apposite and full of meaning; but Morley of course cannot think with the "beloved of God" and so must add another line quoted below to improve upon the poet's selection and Chamberlain must have been thankful for Morley not having attempted to improve upon the poet's signature:—

> "Love your enemy, bless your haters, said the greatest of the great."

A Freethinker like Morley cannot be enamoured of this line. I think rather that the charm he found in it arose from its association with the lines between which it was wedged and which, for the sake of peace, he dared not quote:—

> "Christian Conquerors took and flung the Christian Conquered into flames
>
> x x x x x
>
> "Christian love among the churches looked the twin of heathen hate."

The English High church doctrine has been defined as "Catholicism *minus* the Pope". Gladstone in his zeal for it could not be distinguished from a Catholic. His disestablishment Crusades in favour of Catholics added fuel to the fire. So as a counterblast he must rush into a controversy with Catholics and demonstrate, to his satisfaction, that they cannot be loyal to the British sovereign. How dull, flat, and unprofitable must all those nice distinctions have appeared to Morley who could survey all the faiths with an equal eye as one above them all!

I have already mentioned that, while Boswell was not satisfied with the materials he got and was crying for more, Morley's difficulty was quite the other way, the task of omission. It is therefore surprising to see many passages and references that for the purposes of biography could well have been omitted.

I ask if Morley could not have omitted the reference to Gladstone seated with his father surveying at leisure and ease from his honourable vantage ground, the struggling mass in a lec ture hall and to his emotion, his joy, his exultation on espying among this humiliated mass struggling and buffeted, Keate "the master of our existence, the tyrant of our days." Morley takes care to inform us that even in his advanced life, Gladstone was fond of telling this story and reproducing, better than Garrick could, the school boys' pure unalloyed unadulterated rapture. Nor should we be ignorant of the serious perplexities of the great man and his fear of peers of the higher rank refusing, on account of the guilty heresy of Home Rule, his invitation for his birth day dinner and of the Prince of Wales coming and witnessing the nakedness of the land. Did Morley forget all this or did he want to show that he too was made of clay, when he published, in this "Recollections," his own misgivings that the usual Christmas gift of a barrel of beer from Joseph Chamberlain might be witheld on account of the same heresy or does he remind us of the philosopher of a *sastry* who could condole others on their losses and find in each loss a gain to match but was forced to distinguish, when his turn came, between his child and other children. He could

save others but himself he could not save.

Gladstone was never a favourite with the Queen. On one occasion, when he pressed his point, the Queen with offended dignity asked him if he knew whom he was addressing. "Yes, The Queen of England; but I am the people of England". No wonder, she strongly impressed on Morley that the work should not be handled in the narrow way of party. This injunction conveys, Morley says, his own clear views of the matter. Balfour advised him to be "bold and indiscreet". Morley has been neither. Space forbids my dwelling on his sins of omission or his skilful use of language to hide his thoughts. His silence over Gladstone's fruitless but increasing endeavours to rescue fallen women lent countenance never intended, to stories based on what his enemies had said in their anger and the descendants of his life long opponents had to give evidence to clear his reputation from baseless calumnies.

Far be it from me to suggest that Morley's work is without its merits or that a good biography is a lost art or requires Boswellian mentality without dignity or self-respect. No reader of Morley can be roused to any indignation against Gladstone. Not a small merit in the eyes of any one who can remember the chorus of disapproval and disgust with which the biography of Carlyle by Froude, the friend of his bosom was greeted. Morley may be placed midway between Boswell and Froude. "Beneath Boswell, how far, but far above Froude". W. T. Stead's character sketches though short were illuminating, even of those of not his way of thinking. The biographies of Harcourt by Gardiner and of Campbell-Bannerman by Spender have both achieved the purpose of making us like and respect the heroes more than we ever did before.

Boswell has immortalised many including himself who would otherwise have been forgotten. Morley, Gladstone and others will be remembered not through but in spite of the biography. Small blame to Morley. More to those who entrusted the work to one aspiring to speak with the tongue of angels and took for granted the charity that endureth all things, the interest in the hero so essential for imparting it to others and the faith to see him even as he saw himself.

NATURE AND BOOKS.

BY

P. BALAKRISHNA MENON, SENIOR INTERMEDIATE.

[Mr. Balakrishna Menon has something of the true manner of the essayist. ED.]

Rambles lone and wayward, and thoroughly oblivious of Individuality, engrossed, nay, possessed and inflamed by the grandeur that lies spread around us—that is the purest form of pleasure. Dew-drops sparkling like diamonds on velvety green leaves under the rising sun and falling in gentle showers at each murmuring breath of soft wind, the rich soft grass that gives a springy motion to our tread, the far-away mountain in rude curvatures against the sky or the gay hosts of birds heading towards the purple west, all this dispel the inner troubles of the mind, and the external pains of the flesh, and wakes to ecstasy the pure,—the divine, within us. The wrong-doer with the memory of his deed still vivid in his mind, the henpecked husband just escaped from an avalanche of abuse, the pining lover sighing over a hopeless love, the dejected student in agony over his failure and projecting suicide or flight to unknown shores, forgets his momentary cares, and merges in the glorious bounty that is spread before his senses.

Sweet inimitable Nature, the tender physician of many an ailing mind, the genial source of pure emotions and sublime delight, what canvass has ever borne a tenth part of its beauty, and what pen has ever transferred its latent soul into verse? There the painter and the poet stand transfixed. Whatever be their powers, they invariably feel that it is is their sphere, beyond all hope. They are completly elated by the scenery around them, their minds are flooded with pleasure; words cease to flow, and hands cease to move. When at last released from the charm they direct their genius to depict what they saw and felt and the feeble product howsoever masterly and beautiful is only a dim suggestion of the whole, and not the whole itself.

Yes,—it is wonderful. The poet,—or more general still—the man of letters, he who plays with human emotions, he who "guides the world like a sacred Pillar of Fire, in its dark pilgrimage through the waste of Time," is himself moved. He who is a source of bliss and enjoyment to many, goes himself to that supreme source for his pleasure.

Less pure and almost equally emotional is the influence of books. To those who are doomed to live perpetually within the grim environments of a town, books are an unlimited source of happiness in their

weariness, and a comfort in thei misery. Seated on a rising hillock, or by a running brook, or indeed anywhere else, in the presence of Nature, we forget ourselves in the contemplation of the divine before us, and we are filled with vague inexpressible but rapturous emotion. But seated in an arm chair and engaged on a volume held lightly in the hand, in well modulated light, we are equally oblivious of our existence. The heavy rumble of wheels in the street, the laughter of merry children somewhere in the house, catches not our attention.

We are then transported into a realm not our own, yet very much like ours. We become the invisible spectators of a human drama that is being enacted before us. Alternate emotions rise tide after tide and break on our hearts. "Then," as Newman said, "The Nightingale of affection is heard to warble to the rose of loveliness, while the breeze of anxiety plays round the brow of expectation." We laugh, we exult, we sigh. Our brows wrinkle into furrows in anger, or they relax and our lips part in smiles. Sighs involuntarily break from us; inaudible exclamations of surprise and joy issue forth. At one time we thrust our head forward with straining anxiety, the next instant the strain breaks off and we lie back in relief or laughter.

And to think that all these conflicting emotions are dependant upon a more visionary creation, generated by these poor bits of rag-paper with black on them! What a miracle! who has read a novel of Dickens and not laughed? Who has while reading Scott's Romances not wished to be back in the days of old, to don chain armour, coat of mail and ride to lists on prancing horses, with long spears and triangular shields, to win the favour of some fair lady? Who is not moved by the rustic simplicity of Hardy? Who feels not righteous indignation, inexpressible disgust and bitter sorrow, at the scene presented before us of pure Tess of the D' Urbervelles, lying helpless all night near a hedge, bearing the load of lust", and cruelly robbed of "women's best jewel" or be not overwhelmed with pleasure and joy when seeing her among the dairy maids, milking cows. While reading Tolstoy's description of Levin in the field, bending low over the crooked scythe swinging left and right" his body sweating under the unusual exertion, and trying his best to catch up with the other peasants, who ever was not moved? For a few moments we are conscious of being in a farm in Russia, reaping with Levin and his *moujiks*, enjoying the thrill, the excitement of it all. If a translation can work such wonders, what would not the original do? Long after the perusal, "The Winter's Tale" leaves behind in the reader's mind, a sensation of happiness and relief,—a sensation akin to that of the main characters of the play. Even after leaving the book the touching cottage scenery lingers vividly in our imagination, the merry shepherds' dance still appears to continue in our inner vision and the happy meeting of Leontes, Hermione and Perdita after years of parting, crowns the thrilling joy. The death scene of Featherstone and the

homely troubles of Rosamond Vincy and Lydgate so admirably described by Eliot cannot but raise the exclamation: "Splendid—and true!" To turn to a modern example, none can help admiring Miss Corellis "Thelma". The splendid Norwegian scenery, the beautiful presentation of London as a 'Land of Mockery', its society, and its frivolities, jealousies, and gruesome tragedies under the mask of wealth, the simple-haarted, the most pure Thelma, cannot but afford unlimited enjoyment to the reader.

And the 'Ramayana' and 'Bharata' of our own country—is there a single one of us who can sit un-moved when the music of these epics falls on our ears? Even the most undevotional is converted and holy thoughts invigorate us, and give us new strength and new resolution.

Such then are the glories of literature, —and the 'men of letters' that have contributed to it, are the greatest of the living and the dead. They are the light of the world, its consolers, so to say,—and their imperishable work would appeal to humanity age after age. What can Science and Invention boast of? The flying motor car so newly invented, and the machine Booking-clerk so recently installed in London, what are they but trifles?

"With the art of writing the true reign of miracles for mankind commenced" Carlyle said. Not the startling discoveries that science has made, and is ever persevering to make can ever be termed wonderful when every moment we see the miracle of Books. Those small black types on white paper, wakes up in us the slumbering good, and hushes to slumber the rebellious evils; they give an impulse to virtue where none consciously existed, soften our hearts to sympathy for other's misfortunes, prompt us to enjoy "The luxury of doing good" and in a general way, help us to carry on the struggle and lighten their weary burden of life. An enthusiastic lover of Books, as is an ardent lover of Nature, is always inclined to be gay and light-hearted, ever ready to meet oppositions and overcome them in a philosophical mood.

Have done with rambles in thought—in musings without method. To roam among fields, hills and dales, and drink in the beauties of Nature, is great delight, and next only to that come rambles unconfined along the current of one's inclinations, in the realms of Literature, when we forget our troubles and cares, and are amused for a while with the play of imaginary figures and visionary scenes.

AN UNEXPECTED & UNACCEPTED OFFER.

BY

M. NARASING RAO, B. A., M. L.

[Mr. Narasinga Rao's wise and genial contributions have appeared in this Magazine before. We cordially welcome him again.]

It was 11-30 P. M. on the Ekadasi day of the light half of the month of Karthikai. The whole-night vigil *bhajana* party had reached the practically uninhabited suburb of the town. In a lawn by the roadside, to the accompaniment of numerous pairs of cymbals and two *tambours* hoisted on the shoulders of the leaders, songs composed by dead devotees in praise of God were being sung in a devoutly loud voice. The more excited members were also dancing in a circle with much abandon. It was bright moonlight, and two boys who could, and did, screech best carried torches. It was a day of fasting, that is to say, abstention from rice food and indulgence in every other more agreeable to the palate. One was carrying drinking water from the sacred temple tank (commonly used for bathing purposes) in a large earthen pot. He too was singing, but did not dare to dance or beat cymbals. The noise drew a protest from crows nestling in the neighbouring trees.

Suddenly, a cloud passed across the moon, and the torches went out without apparent cause. The singing and the music were suspended. A distant whir and a faint light rapidly increased in volume. Rubbing their eyes, the devout saw a resplendent Form in the midst of the blinding light, which was, however, no more than what they could bear. The Form was seated on the back of a large white-breasted eagle. A stout garland of flowers and leaves adorned Its neck and reached to Its knees. It had four arms, and something was being held in each hand. The splendour of the many-jewelled crown on Its head and of the single gem on Its breast was excelled only by that of Its face. The *bhajana* crowd was dumb founded.

"I intend to take you all to Vaikuntha, the paradise of eternal bliss. Are you coming?" announced the Form, sweetly smiling.

In the silence that ensued, you could hear a mustard seed fall. Each man wanted some other to speak first. At last the silence was broken by one who appeared to have been well-fed in spite of the day's (alleged) fast, and who, taking courage in both his hands (like the crab, the fish, the frog, the mouse or the jackal or whatever it was, in the fable) and shelter behind a local pugilist, uttered

the following words after several unsuccessful attempts: "Is there plenty of money there, to be acquired without exertion, or at no more exertion than is required for a lottery or prize *kuri*?"

"There is no money at all, my friend", said the Form, "so that there can be no institutions of the kind you mention".

This sweetly worded, if disappointing reply, delivered with a smiling face, while some sort of a rebuke was expected, encouraged the other members, who, one by one, found words.

"Surely, each inhabitant will be provided with a number of beautiful wives and plenty of wine", said a man with a red nose and black semicircles below his eyes.

"Not at all," smiled the Form.

"Musthan Sahib said otherwise to me only yesterday", was the questioner's whispered aside. Khan Bahadur Musthan Sahib was the nominated Chairman of the local Municipal Council. It was vaguely believed that he could get the earliest information from anywhere.

"Nor motor cars, aeroplanes, yachts, padded furniture, electric lights and fans, flower gardens, liveried servants?" asked a pampered-looking individual.

"No", said the Form decisively.

"There must be good meals, with a nice menu, pickles, fruit, sweets, coffee, tea, milk and sugar", said a man six feet round the waist and when last weighed a little over twenty stone.

"Nobody eats there, "replied the Form to the open-mouthed astonishment of the entire host. The water pot came down with a crash.

A brawny youth stepped forth: "Is there cricket, tennis, hockey, football, polo or any other healthy game"?.

"No, my young friend, these games are not necessary in a country where disease is unknown and has in fact no material to work upon".

A middle aged man lazily came forward: "These are all wild games not fit for civilised man. There are bound to be dramatic performances, cinema, music cutcherries and nautch (dance) parties", suggested he.

"No."

"Nor billiards, pingpong, chess, draughts, cards, dominoes or at least snakes and ladders?".

"Neither."

"How then do you spend your time there?", queried half a dozen voices in chorus.

"There is no question of time or of spending it, where there is nothing but supreme bliss and that is eternal."

Every man looked at every other. All this was cross-examination, or looked rather like a bundle of counter-questions which an unprepared witness hurls at the cross-examining counsel in a court of law. There had yet been no answer to the original question put by the Form, were they willing to go straight to Vaikuntha?

"I must seriously consider this novel question," said one.

"I should like to look in detail into every part of the proposal," muttered another.

"I am not in the habit of deciding anything without consulting my brother, who is now at Rameswaram", announced a third.

"My daughter's marriage with the Kumara Rajah of Humbugpore is fixed for Monday week. As soon thereafter as possible, I must find time to tackle this matter", grunted a fourth.

"I have arranged a garden party in honour of the Minister for Earthquakes and Volcanoes. I must get through it before making a study of this subject", stated a fifth.

"Notice, Sir" cried a waggish boy of seventeen, the Minister's nephew (come in advance to arrange matters for reception) to whom the S. S. L. C. examiners were not kind and who was in training for a ministership.

And so, on, till every person excused himself for a time. And all the while the benign smile on the face of the Form remained the same.

"That is all right, friend. If you do not care to accompany me to-day, you will come all the same to the place to which I have invited you, maybe to-morrow or several million years hence. But I implore you to exert yourselves a little. Do try and force the pace a bit."

It was here that an unkempt individual, with keen eyes and an expansive forehead, nervously advanced to the front from the outer fringe of the crowd. He had made a study of the sciences, albeit as yet incomplete and superficial, and was one of the latest recruits to agnosticism. Young and rich, he was touring round the world to find the secret of the vast discrepancy between profession and conduct. He had taken no part in the *bhajana*, but joined the party out of sheer curiosity.

"Are you God?," he jerked.

"Well, so they call me, but every one of you is myself, if you sufficiently realise it".

"Is there knowledge to be acquired in Vaikuntha?"

"O, yes, plenty of it, and acquired without effort. There is one Great Knowledge besides, which includes every other, and when it comes, nothing remains to be hoped for".

"I am ready, God, "said the agnostic simply.

The whir and the light slowly vanished. At day break the devotees found themselves lying on the bare grass of the lawn. The agnostic was not there, but they did not miss that stranger. "Wearied by the day's fast and the prolonged *bhajana*, we must have become drowsy and slept here", said they to one another as they hurried to their homes, where good meals had been prepared for them. There has never been any reference to the vision on the lawn again. But *bhajana* has been performed with equal or greater fervour all these years at the appointed time every night in the proper seasons. May the pious live for ever!

KITE-FLYING
OR
A MIDSUMMER DAY'S DREAM

BY

C. P. KESAVA TARAGAN.

[In this confession (?) of an early attachment to a co-ed., C. P. K. laughs abundantly at himself, giving us a delicious and whimsical account of his reactions to "what some have found so sweet." That Kite-flying could be an exciting sport had never occurred to us before.]

I see through my window a wide vista of red roofs and grey terraces and nodding coconut-trees which peep through at intervals and in their irregular sequence, stretch far away to the horizon. The green tree tops and the gleaming roofs and walls stand out against a milk-white background where the sky tends to lose its blue serene surface under a veil formed by tier on tier of fleecy clouds. The air is crowded with crows and paper-kites. Crows fly about minding their business, and the kites minding the pleasure of their masters who from *terra firma* guide them by the nose-strings.

The latter recall those early days when down in the country we used to vie with each other to produce daring achievements in kiteflying. In the country there are few three-pair of stairs windows, but to those who know anything about it I need not say that the lesser the height of the window, the greater your skill in shooting a kite through. Hence it is that one pities the amateurs of the city who never aspire to and never attain the sublimities of the game, contented for ever with a mere hoisting up and a few silly variations depending on length of string. Their kites, trembling, spluttering, sometimes clumsily soaring, coming down again with reluctance, wheeling round as if distracted and playing a thousand antics, are things crude enough to vex any genuine lover of the art. In our days we used to frighten the birds of the air with our imitations which were spirited as well as obedient. But here, it is not seldom that a crow is found to break the 'heart strings' of a poor kite with supreme indifference and send it rushing zig-zag into infinite space where it gets torn and tattered and finally falls to earth.

A flying kite is associated for ever with an episode in my life which I shall narrate.

Don Quixote de la Mancha is a melancholy figure not necessarily owing to the nature of his adventures but of the age in which he engaged in them, namely the most barbarous of all ages (according to Lord Byron) the middle ages He was, himself rather over the middle age, in another sense. Most of us past one and twenty have shared similar experiences without the world being any the merrier, or we any the sadder for it. At that age when romance is in the blood, we have tilted against wind mills as if they were giants, regarded some old barber as an enchanter, and some bouncing country lass as the Dulcinea of a life's devotion.

But then most people are born Sancho Panzas and have spread a notion that the Knight of la Mancha was a queer lot and his adventures *such* ripping fun. They will deem this tale laughing matter—and are welcome.

I have an idea that the age of one and twenty is life's first of April, when folly and tenderness hustle each other in our natures.

"In the spring a livelier iris changes
on the burnish'd dove,
"In the spring a young man's fancy
lightly turns to thoughts of love."

I was never a favourite with the sex, being the very reverse of a lady's man. It meant much more then than it does in these advanced and progressive days ; you had to be oily, prim, and smart, able to smile and look wise, talk about nothing, laugh at everything, dance attendance, flatter and coax. As obligations are mutual, the girls returned the compliment and ignored me as though I had never been.

I was a stout champion of the Male's right of Domination and could be depended upon to take the right side on all questions concerning women's rights. Supporters and sympathisers were not wanting. What little wit I had, was employed in coining epigrams and aphorisms to propagate my favourite dogmas. These were bound to tell, since the pioneers of progress in those days were still rather shy of progress and only half knew their own minds.

A promotion at the end of the first year brought about almost a revolution in my life. Miss M. was my senior till now, but we came together as a result of her getting ploughed for a second time. Not to beat about the bush, she made an impression on me the very first day we met in the class room. She was middle-sized, healthy, cheerful, with a perfect face, a symmetrical figure, adorable, bewitching, in short, just my idea of beauty. She was none of your blue stocking nervous, clever-eyed girls who seem to be always whispering among themselves and poking fun at you in self-defence. My charmer was not. I told myself with deep pleasure, of them, though she should remain among them.

I began to look in her direction more often than I cared to confess even to myself, perhaps more often than was good for me, but she gained in my estimation day by day. In the Debating Club when I rose as heretofore to advocate my old

principles and muster the well-worn maxims and aphorisms in support of the old cause, my heart smote me. I grew less virulent, and more reasonable. My prestige waned as my lukewarmness waxed. And on the question of co-education, when I deliberately recanted my old doctrines and renounced them as heresies, my friends hooted and hissed me. But I was as sincere as I was unpopular, and though inconsistent, thoroughly honest.

How could I help defending co-education when even an imperfect working of it had showered such marvellous blessing on my life as I doubt not, on that of numbers before and since? Whereas the previous year I used to sit and yawn like the rest and curse my stars when Mr R. ......K· and S......D bored us from the Professorial chair, now of all periods, theirs were the most delightful. They never distracted my attention while I, to parody a well-known Miltonic passage.

"On her gazing, I forgot all time
The teachers, and their constant
changes.

Although I hungered in my heart to do so, I confess, we never talked to each other. It required considerable pluck in our day to approach a lady-student even for the best of us with the best of motives. The ordeal came toughest afterwards when you had to face it out with suspicious maledom, jealous and vengeful hardly concealing their tremendous antagonism under a torrent of scoffs, jeers and inuendoes.

I fancied she sometimes deigned to look at me even to show some sympathy in a small way. I used to commit many blunders when catechised in class; what with my natural shyness and timidity and a desire to shine in her eyes. I was often made a laughing stock without deserving it; and it was a grateful and soothing thing to fancy that she understood me, forebore to laugh, and looked kindly on me during those bitter moments.

I shall never forget that day when the Professor of......made the memorable remark. Whenever my brother seeks my help now over some bit of 'homework', I am reminded again and again of the incident and all its attendant circumstances.

He was commenting on our exercises in declension and conjugation. Most of us had done pretty well. But among the backward few was she who meant everything to me· Turning on her with a smile the Professsor said, "These elementary rules and you are old friends and, it is 'a pity you aren't more familiar"— a beggarly joke, in all conscience.

The lady students giggled; the boys grinned at each other; I turned towards *her*, and saw that she blushed. A keen sense of pain shot through my heart, rather, my ribs to be more accurate. I could have crushed the man in my clenched fist.

This was the occasion for my first flight. The idea struck me while I sat in my room in the hostel, the next day,—a Saturday—looking listlessly through

15 OCT. 30

the second-floor window. Before me in the distance gleamed the white terrace of the house where I knew she lived with my eyes fixed on it. I was pondering gloomily on the previous day's happening, the likelihood of its being repeated next week, my own cursed shyness which paralysed me for brave action; I thought too of her wonderful beauty, her blue eyes, glossy curls and blooming cheeks which deserved the bravest of the brave. Then like a flash of lightning "in the collied night" I got it. It makes me smile now, but at that time I trembled all over at the idea and could hardly persuade myself to take courage in both hands and do it. I chanted like a mantram, "Adventures are to the adventurous" and determined to act.

Firmly, patiently, I set about next day's grammar exercises, consulted various authorities, meditated profoundly, and took infinite pains to be exact and thorough. In a clean sheet of foolscap it was all copied out, revised and passed. Taking from my drawer the needful materials, I went up on the terrace and bolted the door from above last some idle hostelmate should surprise me there. I set about it with a will. I should have smiled but for the excessive throbbing at the heart, when the shining kite soared into the blue empyrean bearing in its extended bosom those precious grammar exercises! I thought of Mr. Dick in David Copperfield and his ingenious theses which got entangled with King Charles' head and the year sixteen hundred and forty-nine! He used to send his lucubrations into Heaven direct, but mine had a sublunary aim, though I contemplated it with a thrill and a catching at the throat scarcely explicable now.

The kite flew almost horizontally and made against the far terrace standing in the noonday glare. Its parapet was crowned with many decorative statuettes and jutting gargoyles; and at one of these I took steady aim. The kite past a figure with parted legs like a tiny colossus and the string rubbing against one of them could be clearly noticed from the vibration. A dexterous pull, a jerk, and a sudden unloosening—the trick was done. The now lifeless kite reeled round and round the leg of the tiny colossus until it came to the end of its tether. Then I snapped the thread, undid the traces as much as possible, and came away.

Until the day and the hour when the grammar exercises were called for, I had no ears, eyes, or attention for anything except the problem; "Did she find it"? All the intervening classes were filled with "blank stupor, hopeless vacuity." At last it came out. Exercises were looked into and comments made as usual. Only two did pass muster that day. And they were—Guess! Hers and mine, mine and hers! Here was felicity undreamt of! Not only had she benefited by my service, but a mysterious providence so ordered it that she was enabled to pierce the veil of anonymity if she cared!

Thenceforth there was a perfect understanding between us, though still no communications passed by word of mouth. Whenever difficult exercises had to be done, I anticipated her need and duly flew my kite. I was taking great pains over all subjects and became dux in that

class. In all, if I remember right seven kites were flown during term days not including a few during Examination preparation time.

I wish to make it clear that all this while she never penned a line or uttered a word to me of thanks or acknowledgement. There is one possible exception to which I shall come presently. Nor did I in my numerous messages ever reveal or even hint at, my own identity. But I held myself amply repaid by the glances affectionate and cordial that now and then would beam on me in all their thrilling purity, and sisterliness. I neither grumbled nor desired for more.

All too soon the dreadful Final Exam. was over and it was time for provincials like me to pack and be off. I heaved a sigh when for the last time a kite flew from the hostel terrace and made against the far parapet with its ornamental statuetts and figures. It bore this time a big 'Good bye'.

Next day I started for home. I had done packing and was waiting for the rikshaw-walla when the Postman hurried up with a cover for me marked 'Local.' I tore it open and drew out the contents—a clean note paper. In the very centre of it a firm, bold, hand totally unknown had written to me the word, 'Farewell'. No signature, no clue of any kind. But I could have sworn that it was hers, and kindly meant, though she should have remembered that her handwriting was as strange to me as mine was familiar to her.

That piece of paper I cherished as a prize for all time.

During the vacation, I came across a communication in the Madras Mail to the effect that Miss M......was to be married to Mr So and So I. C. S.,

The 'happy man' was an acquaintance of mine, but I never dreamt of the honour of an invitation. But he sprang a surprise on me by calling in person to invite me. In the course of a brief talk, he gave it out, rather irrelevantly as it seemed to me, that he had been engaged to her "these three years". Then apropos of the present political situation, a subject which he treated as his peculiar province, (being a Civil Servant of one year's standing) he said: "Most of your patriots are mere kitefliers. Their politics are neither here nor there"

He departed, may be, chewing the cud of triumph for having with his egregious hoofs trampled to fragments that "dome of many—coloured glass", a young man's love-dream.

I flew one more kite, this time more like Dick than my old self. The handwriting of the lucky man engaged to her "these three years", was as unknown to me as that of hers; hence, a certain interesting piece of paper which I cherished as a prize for all time, appeared in a new light. Consequently my last kite was a 'Farewell' aimed at a rosy cloud in mid-heavens, rapidly merging in the white radiance of the rising sun.

Titania—My Oberon! what visions have I seen!
Methought I was enamoured of an ass.

Oberon—There lies your love.

Titania. How came these things to pass?
O, how mine eyes do loathe his visage now!

ON GHOSTS.

BY

K. SANKARAN ADIYOTI.

[Mr. Adiyoti does not think much of the new "Science" of Spiritualism or of the Scientists whose conclusions seem to support the world-old belief in spirits. We welcome his article as a vigorous expression of personal disbelief Ed.]

The subject of ghosts occupies almost a permanent place in the mind of most people. To some, indeed, it is of the greatest concern. Superstition or credulity in regard to the super-natural is closely allied to the belief in the existence of ghosts. Probably the belief in a miserable existence after death full of craving for the worldly pleasures of which we are deprived, might have resulted from the unwillingness to believe that everything that concerns us in this world comes to annihilation at our death. People who consider death as the end of everything have no belief in ghosts or spirits.

To prove that our sprits continue to live after death, various theories have been propounded by various people. But when we consider all the arguments for and against such theories, when all argument in favour of this belief is subjected to the test of rigid reasoning, we cannot help disbelieving them.

I will tell you my own direct personal experience, be it ever so little, in regard to this matter.

Like many others, I have often heard it said by many that certain places are haunted by ghosts of various kinds. They say that if you pass near certain places you will be *troubled by* ghosts, who they say, are above every power. They believe that ghosts can do whatever they please; their passage cannot be barred; their actions cannot be accounted for; in short they are free to do anything and wander every-where.

I have often thought as to the reason why those ghosts or rather departed souls, are so free, free to do anything without any of their actions being called into question. I have, as a result of my tests and examinations in accordance with the injunctions of the believers in ghosts, come to the conclusion that the so-called existence of ghosts or rather the belief in their existence can be traced to the environment of our early days, the various stories concerning ghosts that greet our ears in the years of our childhood.

I remember an old man, (the good old man is now no more) who had been very angry with me for not believing in the

existence of the ghosts of ancestors. What he told me was this. "You young people have been spoilt beyond recovery by this English Education. You do not follow your ancestors and elders in this beliefs. Do you know what a horrible sin you are committing by this? What right have you to question the old, holy beliefs of your ancestors? The more you believe in them the better; then only there is any hope for you". I was put in mind of the old maxim of the church 'Believe and ask no questions'. The grave sad face of the old man, his indignation at the 'audacity' of the youngsters doubting the existence of ghosts, his genuine pity that the young people are doomed, all this sent me into convulsions of laughter which only aggravated his anger. I perceived that he was fortified against all reasons and arguments and so I did not talk with him on the matter.

Let me place before you some of my reasons in support of my conviction.

The first reason, is that no body has till now directly told me that he has seen a ghost. Almost all whom I have hitherto questioned regarding the matter, say that he knew some one else who has seen a ghost on some indefinite day. Were that man to be asked the question 'Have you seen a ghost', he would say, 'Why, my friend Mr. Raman told me he has seen one' This is the case with all. If the question were to be further traced back we should fail to see one who could honestly tell us that he has seen a ghost. I do not deny that there are some who will obstinately tell you that they have seen one. This, I have often found to be the result of argumentative or a dishonest nature. If you reason with them they will have to confess the absurdity of their conviction, (if it is true conviction) although they would argue 'even though vanquished'.

My second reason is the result of actual personal experience. We see strangers passing by certain places which have a bad repute for ghosts without undergoing any of the difficulties and fears under which those who are aware of the places labour if they happen to pass near them.

Why are the ghosts so kind as to allow the non-cognizant to pass by peacefully? Why should they make a distinction between people who know the places and people who are strangers to the places? If they do not disturb strangers, they have all the more reasons for not troubling those who are aware of them. This is a stronger reason than the first. It reminds me of an instance in the life of Swami Vivekananda. When a boy, the great Swami used to hang his head downwards from the branch of a tree which, the Swami had been told, was haunted by a ghost, Young Narendra simply laughed at the caution. Asked by a friend, who himself was frightened, why he did not take care, Narendra replied with a smile, "If the ghost had been on this tree, it would have broken my neck a thousand times" If this argument were to be applied to various unfounded beliefs that unknowingly take possession of us, a lot of troubles and fears can be saved.

Dear readers, let me tell you that I am gaining more and more ground in my conviction as days pass on, that no ghost or departed soul, if there is any, can do us harm, can frighten us when we are alone in a dark room or a forest, can take the mortal shape in which it existed and come to us provided we refuse to believe so, provided we are lucky enough to be the children of educated, reasonable parents who will not tell their children foolish ghost stories, but will instil into their minds the rational belief that no ghost or anything of the sort can disturb us.

Why should we cherish the memory of our beloved, departed friends, in the form of unpleasant ghosts.? Philosophers trace the tendency to believe in the existence of ghosts to the consciousness of the indestructibility of the human soul. Be that as it may, so far as we men of the world are concerned, it is always better for us to free ourselves from this humiliating thraldom.

One of the beneficient effects of modern science upon humanity is its tendency to remove superstitions. We have got so many scientific ideas from the West that we believe all their ideas to be scientific. So if an eminent occidental were to assert the existence of ghosts, I am sure there will be many to swallow such talk entire, because it comes from the west, from so-called scientific men. I am afraid that the new sect of people who believe in ghosts—I mean the theosophists—will afford an excellent illustration of the above facts. I am reminded of a certain gentleman, an educated gentleman and hence supposed to be of refined ideas and beliefs. The gentleman, when he addresses large crowds of people, is, in the habit of calling some of his dead friends by name saying that he could see their ghosts on the platform all around.

He even goes to the extent of shedding tears at 'seeing' his departed friends. I need not tell you that this gentleman is a theosophist. Dear readers, if I have offended any one of you, I beg your forgiveness. I speak out my convictions and I am always subject to correction. If any of you differ from me, I shall be glad to know your reasons and will be doubly glad if they are capable of bringing me to the right belief on this subject.

MALATHY.

BY

P. KUNHI LAKSHMY.

" No, no, Malathy, it is impossible. I cannot accept that money ". The speaker was a stalwart young man who stood leaning across a table in an attitude of vehemence. He was strong and handsome; his face showed, in the lamplight, resolution and dignity. His eyes, over which his hair fell tempestuously were full of quiet despair. His companion was a young graceful girl whose lovely features now expressed uncontrollable grief. Her big bright eyes were full of tears and her form drooped and swayed in her emotion. She watched the young man's face in unutterable grief and said in a choky voice:

" But I am yours and what is mine is also yours—is it not so? For ever and ever? "

" No," replied the other in a dreary voice. " No, or at least not your money. I am not the sort of man who can live on his wife's bounty" .

" Oh, how you hurt me by your talk! Who am I that I can give you charity? Why do you speak so? " and she pressed her hand against her heart in pain.

" You? You are a rich woman. And I am a—a—pauper. Yes, a pauper. No, No, Malathy, my child, it is out of the question. I can never dream of marrying you, now that we are placed so differently. And I tell you this—I am clearing out. I can't bear being near you and see you and think of all that might have been. And by and by you will get accustomed to your new surroundings and find happiness in them. " " What? " cried the girl in distress," you are going away? Where? "

" I don't know and I don't care ", said the young man impetuously, "Somewhere away from all this. Before the sun rises tomorrow, I shall be far away. I came to tell you."

" Oh God, my God, " wailed the girl. " That it should have come to this! " She relapsed into silence for a few minutes and then burst out. " I never thought that money could be such a curse. And I was so glad when it came! How many foolish dreams of happiness I gave myself up to! "

" Happiness" ? echoed the youth wildly " happiness? But were you not happy before? Were we not happy enough without it? "

" Do be sensible now! Is money such a despicable thing after all? Has it not

the power to give us many things we should have to do without if we were poor"?

"Oh, Malathy, Malathy, how you do hug your loathsome money bags! How your very talk shows we can never agree again on this or any other matter in life! I tell you, girl, it hardens me, this attitude of yours. I am convinced we never can be one again".

"Oh," cried the girl, "we can never be one again? Can we ever be separate? Have you no faith in my love?"

"Your love is all right now" replied Madhava, "but in a few years it will all change. You will yourself begin to feel contempt for your pauper husband. No, no, a thousand times, no. It can never be. Good bye, good bye and God bless you!" And he flung out of the room slamming the door and shutting out the long low wail of utter agony that broke from the girl as she stumbled forward a couple of paces as if to prevent his going and then as her knees gave away, she sank forward on the floor in a deep swoon.

Now, what was all this trouble about? Malathy and her mother were refined women of good family who had come rather low in the world and now lived in a small house in a city not a thousand miles from here. The girl had been given a good education and she lived out her quiet serene life, her interests divided between her books, her pets (which were assorted) and her mother. Into this quiet life came Madhava, a young man who fell headlong in love with her and after a while sought her in marriage. He was a decent boy, good to look at, steady, pleasant spoken and above all as true as steel. Malathy returned his love with tenfold passion. Their love became stronger and stronger as the months rolled by. And, then, one day, there came into the girl's house a strange old man who seemed hungry and poverty—stricken. No one knew him or where he came from. And he was gloomy and did not talk much of himself. Whoever or whatever he was, one thing was certain and that was the fact that he was very ill. Malathi saw this very clearly and though money was none too plentiful in the house, she prevailed on her mother to let a doctor see the old man. The doctor saw the patient and he looked very grave. To Malathy aside he said "The old man is dying—a fortnight at the most. You had better send him up to the hospital and be done with the bother." When the doctor had gone, the girl went to the man and spoke gently hinting that he might get a few more comforts at the hospital. "I know I am a burden upon you" said the old man, "and I shall go to the hospital if you wish it." He spoke quietly, but there was such a forlorn look in his eyes that Malathy was very much moved and cost her what it might, she decided to look after him herself. And so he remained and she did everything in her power for him Eleven days after, the old man died peacefully. A little before the end, however, he beckoned to Malathy and Madhava standing in whispered conversation at the window. As they approached he smiled significantly at them and gave them a sealed cover whispering

"after my death, my children". They wondered idly what it could be and laid it aside. It was only after all the bustle of the ceremony of cremation that they remembered the cover and opened it idly enough. What was their astonishment on finding that it was a will, duly made out and attested, leaving all the private property of "Elayedath Cherukoman alias Kunhunni Nair" to his dear friend and benefactress Malathy who had looked after him as tenderely as a daughter while his own people had abandoned him."

So that was what he was. They had heard about him, of course. He was one of the wealthiest men in South Malabar and had a varitable hoard of money of his own. But he had not got on too well with his people who were wild fellows and resented his stern honest ways and he had left home preferring loneliness for himself. For years he had wandered about in Northern India and come home unexpected and unrecognised. He had no wife or children or any other claimants, so that all the property he had left went unrestrained to the poor girl who had helped him out of a pure impulse of charity.

Trouble came on them in a most unexpected manner. Fortune brought its penalty of discontent. It showed itself, first in a slight change in Madhava's manner. Malathy, of course, was full of joyous anticipations and talked freely of the newly-got wealth. At first Madhava became silent when she mentioned the subject; and at every new repetition he grew sadder and gloomier. Then his visits began to grow rare and a great gulf seemed to have opened between the two. Malathy could not understand the attitude of her lover, and she "resolved to "talk to him" with the result that something like a scene developed and Madhava left her as I have said, in the fury of his pride and despair..............

How long Malathy lay in her swoon she never knew. The night was far advanced when she sat up with a long broken sigh and looked round. The night was dark and only a few stars shone here and there. The lamp was burning low and the silence was complete except for the echo of the waves a quarter of a mile a way. As she opened her eyes, she was conscious of a dull sense of lonelines which changed into despair when she remembered the details of what she had passep through. It was an awful moment. She looked around and each familiar object brought a new pang of misery. Close to her was her favourite dog Jim nuzzling her with his moist nose and trying to touch her with his paw in a clumsy attempt at consolation. There hung on the wall Madhava's photograph which reproduced his handsome proud features. These and many other things in the room reminded her of the happy houres she had spent with her lover. She almost fainted again at the thought of the happiness which was beyond her reach now. She rose up with a sigh and went up to her writing table. She seemed to have taken a great resolve, she took

out a pen and a piece of paper and began to write:

"Dearest, I hope you will find this in the morning when you come to say Good-bye. By the time you read this I shall be dead, for I cannot bear to live without you. I have one last request to you; it is that you will accept from me the money which has separated as, as a token of my undying love. Be happy and think of me sometimes. God bless you and give you every happiness.

M."

It was a hard task—the writing of the letter. Tears fell fast as she wrote and blurred the words. Once or twice she very nearly gave up the task; but she finished it at last, and folding the paper put it under the lamp. Then she slowly went upstairs, looked into her mother's room, and then remembered that she was spending the night with a neighbouring woman who had an ailing child, and went down into the drawing room again. There she stopped for a while and looked round the room, her face eloquent of mute despair. Sweet memories swept over her. She woke up from her reverie to stern realities and went out of the room into the darkness. Before going she went up to her pet Jim, stroked him on the head and left him with a farewell. He tried to go with her, but he was chained. At the gate she stopped and once more looked back upon the home of her childhood where she had spent so many happy hours of her life. Tears began to fill her eyes, and without waiting another moment she turned down the lane and walked swiftly towards the sea.

* * * * *

Leaving the girl to fight with her sorrow, Madhava had stumbled out of the house into the road. He stood a few seconds there, like a drunkard. He felt dazed. To him, the world seemed to have come to an end. He wanted to get a breath of fresh air and he began to walk mechanically down the road. He did not know where he was going. On and on he walked until suddenly he found himself on the beach. His mind was in a whirl. A strange desolation seemed to take possession of him. He felt as if he was becoming bereft of his senses. For a long time time he walked up and down the beach. The cool breeze striking on his hot brow did him good. His confused brains began to grow clear. Unintentionally he was walking towards a quiet rocky part of the beach. The rocks in this place jutted a hundred yards into the sea. This was Malathy's favourite place, he remembered. He looked yearningly at the spot where she used to sit, and turned back. He walked a long distance away from this place and sat down on the sands. For a long time he sat there. Then he got up and walked back to the rocks. Some instinct seemed to draw him to that place where he had spent many happy evenings with his lost love. As he was nearing the rocks his eyes suddenly caught sight of a white clad figure standing at the end of one of

the out-jutting rocks. The figure had not been there before. Something familier about the pose and bearing of the figure seemed to strike him. Cautiously with out making any sound he drew nearer and nearer. The figure was bending slightly forward as if looking into the deep waters below and murmuring something. Suddenly he recognised it. It was Malathy whom he had left barely an hour ago. What was she doing here, in this place and at such a time of the night? A shudder ran through him as a horrible thought crossed his mind. At that moment Malathy raised herself from her stooping position. Madhava was standing a couple of yards behind her. He knew that it was dangerous to make any sound or movement, to inform her of his presence. Beads of prespiration stood on his brow. One moment, and the waters would have closed over the girl But suddenly, before she could jump into the deeps below, Malathy felt hersel caught from behind by a pair of strong arms which held her in a grip of steel and velvet combined And turning, she saw the face of her lover close to hers.

THE ZAMORIN'S COLLEGE OLD BOYS' ASSOCIATION.

FORMED ON 4TH APRIL.

A meeting of the Old Boys of the Zamorin's College, Calicut was held in the Palace Hall on 4th April 1930, when it was unanimously resolved to start an Old Boys' Association. The following Office bearers were then elected.

Patron: H. H. The Zamorin Raja of Calicut.

President: P. C. Srimanavedan Raja, Avl,

Vice-Presidents: C V Narayana Menon, Avl, B. A., B. L.

,, K V Suriyanarayana Ayyar Avl, B. A., B. L.

Treasurer: K C Sreemanavikraman Raja Avl.

Secretaries: P Gopalan Nair Avl., B. A., L. T.

,, A Sivarama Krishnan, Avl, B. A.

Committee: P K Manavikraman Raja Avl.

,, A V K Krishna Menon Avl M A, B L, L T.

,, Vengalil Krishna Menon Avl.

,, M Govindan Menon Avl B A, B L.

,, K Eachu Nair Avl,

,, N Venkatarama Ayyar Avl. B A, L T.

Committee: M Rajangam Ayyar Avl. B A, L T.

,, K P Krishna Menon Avl.

,, K Vasudevan Nair Avl., B. A.

The first committee meeting was held on the 7th April, to frame the "Rules and Regulations" of the Association, and these were passed with a few amendments in the general meeting that came off on Friday 27th June.

The Rules etc., as amended and finally passed are shown below.

Objects of the Association. 1. To afford facilities for healthy co-operation between the Old Boys and the present students of the College, so that the practical experience of the former may exercise a wholesome and beneficial influence upon the latter and a lasting living bond of friendship and brotherliness may be established between them.

2 To enable the present students to follow in the footsteps of their glorious predecessors, so that they too may, when their turn comes, work for their Old College and their Motherland.

3 To provide poor deserving students of the college with scholarships and encourage such students in all possible ways.

4 To do everything that is necessary for furthering the interests of the College and enlarging the sphere of her influence.

RULES AND REGULATIONS.

(*a*) *Membership*. 1 All those who had their education in this institution however short the period or duration of their stay might have been, are eligible for membership of this association.

2 Members shall be divided into three classes:—(a) Benefactors, i. e., those who pay Rs. 25/-and over, for the whole period.

(*b*) Life members, i. e. those who pay Rs. 15/- for the whole period.

(*c*) Ordinary members, i. e. those who pay Re. 1/- per year as subscription.

(b) *The Managing Committee*. 1, The Managing committee will consist of the President, 2. Vice-Presidents, a Treasurer, 2 Secretaries and 9 members.

2. The Committee shall meet from time to time to manage the affairs of the Association and adopt means to enhance its usefulness and popularity.

3. There shall be a meeting of the Committee at least once in three months.

4. For purposes of the committee meeting the quorum is fixed at 5.

5. The Secretaries shall convene meetings, prepare minutes of such meetings, and place the same before the next meeting.

6. The Secretaries shall however convene special meetings of the working committee, if not less than 5 members of the same give notice of such meetings, stating the exact nature of the business. On receipt of such a notice the Secretaries shall immediately call a committee meeting stating the exact nature of its purpose, and fixing its date which should not be later than 3 days of the receipt of the notice.

7. The President will ordinarily preside at all meetings of the committee ; in his absence any of the Vice-presidents will take the chair, and in the absence of them all, any member of the committee will fill the chair provided he is duly proposed and seconded.

8. The members of the committee shall hold office for 2 years; then there will be a re-election of members by the general body, and the outgoing members will be also eligible for re-election.

9. The Secretaries shall give 3 clear days' notice for all committee meetings, and the members of the committee shall give 5 clear days notice of their resolutions to the secretaries.

GENERAL RULES.

1. The patron has the privilege to attend committee meetings and participate in the proceedings.

2, All donations, contributions, subscriptions etc, should be addressed to the Honorary Treasurer, Z. C., Old Boy's Association, Chalapuram Bank Ltd., Chalapuram P O.

3. All payments to the Association will be gratefully acknowledged by the Honorary Treasurer.

4. Members shall send up their subscriptions so as to reach the Hon. Treasurer by the 15th of August every year.

5. The Secretaries shall have the power to enrol members and collect donations, contributions and subscriptions.

6. The Secretaries shall hand over all amounts they collect for the Association to the Hon. Treasurer, within 10 days of the collection.

7. The Secretaries shall account for every item of expenditure to the managing committee.

8. There shall be a general meeting of the Association at least once in six months. Members will be given at least 15 days' notice of the exact dates of all the general meetings, through the papers. Members shall give 3 weeks' notice of their resolutions to be moved in the general body.

9. The Secreteries shall also convene special Meetings of the general body, if not less than 15 members of the Association give notice of the same, stating the exact nature of the business. Immediately on the receipt of such a notice, the Secretaries shall announce the special meeting in the papers, stating its purpose and fixing the earliest possible date for the same, which however shall be within 7 days of the receipt of a such a notice.

10. The principal of the college may be requested to open an Old Boys' page, in the College Magazine. A list of the Old Boys who become members of the Association may be published in the Magazine from time to time.

11. The Old Boys' Day shall be celebrated every year, the date and other particulars of the celebration being fixed by the committee at a special meeting called for the purpose, in consultation with the Principal. The Principal may be requested to declare the Old Boys' day a holiday for the college.

All the Old Boys of the college are requested to join the Association, and give it their esteemed support, and valuable co-operation.

P. GOPALAN NAYAR,
A. SIVARAMAKRISHNAN.
SECRETARIES,
The Zamorin's College Old Boys'
Association,
Chalapuram.

OUR COMPETITION PAGE

V. P. Anantanarayanan of the Senior Intermediate class is the lucky competitor who gets the prize for the 'Word Equations' competition which appeared in the last issue of the Magazine. The following students had also sent in correct solutions:—

1. T. N. Veda Moorthy 2. V. Rama Iyer 3. P. Velayudhan Nair 4. P. K. Cheria Kunhunni Raja 5. T.M. Bhaskaran Nedungadi 6. K. P. Subramanian 7. K. Kochunni Nair 8. D. Neelakandhan Nambudripad 9. D. Krishna Nambudripad 10. K. A. Sivaraman 11. P. S. Subramanian 12. K. K. Subramanian 13. T. R. Narayanan (old boy). There were 7 wrong solutions. The correct words are *Carpet, Combat, Martin Pageant Motor* and *Target*

EXPANDING WORDS.

This is an interesting recreation. Take a letter and expand it by adding one letter at each stage, each time forming a word found in the dictionaries. The order of the letters might be changed as you please. For example, suppose you begin with the letter "S". The first stage might be "Is" from which you might proceed to "Sir", "Rise" "Miser' "Simper", "Premise", etc. Plurals and the ordinary parts of the verb are admissible but not proper names. I want the letter "G" to be expanded in this manner. The student who makes the best list will get a prize. Please write "Expansion" on the cover containing the list and the student's name and send it on to me. The competition is open only to the present students of the college who purchase copies of this issue of the magazine.

A. V. K. Krishna Menon

U... 15 OCT. 30 MADRAS

STUDENTS AND POLITICS

The Hon'ble Justice Sir S. M. Sulaiman, Kt., M A., LL. D., Bar-at-Law, in his recent convocation address to the graduates of the Decca University, said:—

I will address a few words to the younger students who are still in their University careers.

You, young men, have been sent by your guardians and parents to the University for the completion of your educational training and your University career. While within the walls of the institution, it is your duty to concentrate your efforts on the acquisition of knowledge and to equip your body and mind in preparation for the great struggle of life that awaits you, without drifting away from your real object. You are placed here for informing your minds and shaping your views, and you most avoid subjecting yourselves to unhealthy influences from outside, which may take you away to an entirely different and inappropriate sphere of activity. You are welcome to have your own opinions on all political problems that confront the country, but the time at which you can take an active part in politics has not yet arrived. After you have passed out of the University, there will be time enough for you to translate your theories into practice; at present you are not expected to direct your minds to political action as distinct from a study of political theories. Do not be over confident; you are still not completely trained. It is your duty to keep your minds open, and to be ready to change your opinions whenever stronger and more convincing reasons are offered to you. You are not justified, at this stage of your life, in jumping to dogmatic conclusions and then taking irrecoverable steps on the assumption that your immature views are correct. Wise action must be preceded by a final decision. When a final decision is out of the question, precipitate action, in pursuance of a hasty inference, is both unwise and dangerous. The student community would be entirely out of its element if it were allowed to entangle itself in active political movements, which require a mature mind and a well-considered opinion to guide them. Individual participation in political movements inevitably involves separate and independent action, which is subversive of all principles of discipline. A residential University ought to aim at a united and uniform action, and not tolerate a disruptive activity, which allows different students to go in different directions according to their individual liking.

You, gentlemen, are full of youthful impatience and impulsive energy, but that should not mislead you into the belief

that you can consider the various problems of your country with that ripe judgment, which you will only acquire after the completion of your educational training. A rash and hasty step is the very antithesis of cool and sober thinking, and may be disastrous to an extent never apprehended by you. You have to accumulate your knowledge, conserve your learning and pursue your study, and in that way collect materials for the formation of your considered opinions. When the time co nes for you to enter civic life, you can take your full share in the national activities of the country.

Just now, you are in the most impressionable period of your life, and can readily assimilate sound and sober ideas. Your thoughts are being moulded and your mind is a congenial soil for the inculcation of high ideals. While absorbed in your studies, you must cultivate the virtues of sound judgment and steady conduct. My advice to you is the same which I gave to the students of the Muslim University last October: You should confine your activities to the pursuit of your studies and social life of this University, and keep quite aloof from political actions as distinct from theoretical opinions." You must not forget that your parents and guardians are maintaining you at this institution at great expense, sacrifice and personal inconveniences, and they have a right to expect that you will devote yourselves to your study, which is the main purpose of your residence here. Out of regard for your duty to them and also to yourselves and to your country, you should prepare yourselves fully well for the hard competition that awaits you in the everyday walks of life, remembering that the better-equipped you are, the greater are the chances of your ultimate triumph. If you allow your minds to be turned aside from your true pursuit, which ought to be your sole concern, and get involved in activities outside the proper scope of your study, you will not only be unfair to those who are incurring expenditure for your education, but will also be doing an irreparable harm to your future career by prematurely cutting short that training and education, which are the indispensable requisites for success in life.

ACKNOWLEDGEMENT.

The receipt of the following magazines in exchange is acknowledged with thanks:—

(1) St. Thomas' College magazine, Trichur. (March, 1930)

2) St. Berchmans' College magazine, Changanacherry (Vol IV No. 3)

3) Queen Mary's College magazine, Madras (Vol XIII No 2.)

4) The Indian Ladies' magazine, Cannanore (Vol III Nos. 8, 9, 10,11, 12).

5) The Ravi, Lahore (Vol XXIV Nos 6 & 7)

6) The Teachers' Magazine, Trichur Vol III No 3.)

7) Findlay College Magazine, Mannargudi (Vol XIII No 3.)

8) Thn Indian Educator, Madura. (Vol VI Nos. 3, 4, 5 & 6, 7)

9) The Paliam H. S. Magazine (Vol I No 3.)

10) The Alwaye Union Christian College Magazine (Vol V No 2.)

11) The Kottayam College Magazine Vol V No 1)

12) Government College Miscellany Mangalore (Vol VIII No 2,)

13) പ്രബുദ്ധകേരളം (Vol XV No 10.)

13) ഉദയസൂര്യൻ (Vol II Nos 4 & 5).

FLOTSAM AND JETSAM.

RAMA (CONTD).

They were but three,—two youths and a maid, but their coming was one of the most fateful events of Indian History. So young, so strong, so beautiful were they, and so moving the circumstances of their exile, that human nature rose to their sacrifice in unparallelled ovation. Fame strode before them with a golden trumpet; and even in dim far away regions, their virtues preceded them in the mysterious spirit-voices which whisper the praises of the really good and great in the ears of men, and prepared their way long before the expectant wilds saw them in the flesh. Wherever they went, new thoughts and ideas and beliefs spread, a new code of honour and a perfecter system of life, flowers dropped from the garland of their virtues, the fragrance of which still blows across our lives. "The crocuses brake like fire" under the print of their light feet: events awaiting fulfilment came to rapid fruition; till, eventually, the country shook to that quiet advent as heaves the ocean over some volcano profoundly centred at the base.

* * *

The journey was no idle saunter, no mere escape from human vulgarity. There were places to visit, men to see, and work to be done everywhere. I think it was characteristic of a ruler of men, the foremost of a great and advancing race, that Rama should have found royal occupation even in the loneliness of these alien regions. The outposts of Hinduism lay deep in the wilds, lonely places where lived the sages who were the early apostles of the coming civilization. These men lived and thought and worked in the midst of unimaginable dangers seeking promised Realization in austerities, developing Science and Philosophy, and striving to convert to their sacred culture the fiendish races which lived in blood and savagery all around. The future not merely of the Aryans, but of the rest of India likewise depended on their labours. To see these pioneers and give them light and courage was a congenial task,—a labour of love which had also the quality of kingly duty; Rama made long marches going from one hallowed spot to another, not merely in loving-kindness, but in intense understanding and appreciation. The dauntless Sabari, the great Agastya, and many another worker in turn saw him and sensed his genius and might, his wisdom and sweetness; hope bloomed like a flower, and courage flamed up anew wherever

he arrived. He was so unlike other princes, engrossed in wars of ambition or pursuit of pleasure; he had vaster issues in mind, thought in terms of culture and civilization, and had that peculiar glory which belongs only to the man of vision who can see life as a whole unclouded by the littleness of self. His own disappointments were as specks of driftwood in the foreground of his imagination; mightier interests lay in the offing and he set himself to the study of them, acquiring that personal mastery of detail which is the better part of the genius of leadership. The wise men in the wilds saw the purpose, the promise, of this radiant wisdom and earnestness; word went among them far and wide that their prayers had been heard, and that the Hope of Aryavarta had arrived.

* * *

And there was fighting. Sometimes it was some pre-historic creature like Kabandh of the groping hands, the headless horror whose tentacles gripped his prey from afar. Sometimes it was men yet more savage who disputed his progress with cunning and ferocity. Rama's mighty bow cleared the path every time and the party moved on. When Viradha was killed, and his blood gushed over the earth, the gentle Sita, we are told, clasped Rama in her arms and embraced him in uncontrollable joy and love. It was characteristic of the times, and of the spirit of the young adventurers. So wived, and so brothered, a man might attempt anything. They moved forward, killing their marauding enemies with an almost monotonous steadiness, till the terror of Rama's name spread over the land. In those days many kingdoms lay scattered over those regions,—robber chieftaincies, more or less extensive, and perpetually at war. Among those the invincibility of the new-comer awoke terror and speculation. Now and then a mighty chief came offering friendship; the great old Jatayu called the Eagle was the earliest and the most loyal. Once at least an alliance through marriage was thought on,—by the Trichinopoly chieftains. Soorpaneka was, I believe, no mere wanton out on an amative vagary, but a royal princess whom her brothers offered to Rama in marriage. Unfortunately, the four-wife tradition had no charms for the young moralist, himself a victim of the damned error. The offer was rejected, civilly though didactically at first, but such was the importunity of the either side that diplomacy frayed and broke; outraged feminity and the clash of stubborn wills brought on, I fear, an unedifying scene. Sita was the obstacle; the savage princess being a simple direct person resolved to remove her. A common brawl followed, and Lakshman's swift sword slashed through the tangle in masterly fashion. In the turmoil the sweet Soorpanekha was wounded,—a regrettable incident, for it started whole hosts of unexpected and powerful enemies.

* * *

Not many days' journey away lay the grim chieftains Khara and Trisiras who

ruled all that country which later formed the Chola—Pandya empires—Further to the south-east across the sea was Ravana the Big Brother, a most remarkable conqueror, who had a vast island empire of his own, and had in addition, by war, diplomacy, devolution, and other means, established a Sphere of Influence which extended to the Gunga in the north. The limits of the empire of Lanka are as yet merely conjectural; it is believed to have been the modern island of Ceylon, but was probably a far vaster region, since partially submerged. The ethnic peculiarities of the Archipelagans of the east, so ferocious and untamable, the stupendous architetural remains seen far scattered in the islands suggest a whole world of speculation on probable origins. Hinduism came there later, but might not these islands have once been a vast continuent the seat of a great and civilized people?

* * *

That the Rakshasas were not entirely savage, but a great race at the zenith of their civilization is evident from the admissions of the enemies who chronicled their story. They knew the principal metals, and had so much of gold and precious stones that they used them lavishly in building; they had deadly and accurate weapons; they knew the art of domestic, civic and military architecture; they had the arts of peace agriculture, laws, aud institutions; they had a good deal of science, and probably knew navigation. Like other primitive peoples they possessed great psychic powers which they used for evil purposes and which added to the terror of their name. Ravana was not himself a spidery monstrosity, a ten-headed, twenty-handed tarantula, but a pre-historic Napoleon, a scourge of humanity of the type of Attila the Hun and T'Chaka the Zulu, whose might was so great and grim that it could only be expressed symbolically.

* * *

Soorpanekha roused Khara to war. Up to this time, one imagines, Rama fought with individual adversaries, or small groups of enemies. It was different now, for great armies moved against him, and his powers were tested more seriously than ever before But after a stiff campaign he emerged triumphant, killed Khara and dispersed his forces. More than ever his name was in the mouths of men for he now dominated the country as military and moral arbiter who might easily have made himself Dictator and swallowed up the South if only he wished to do so. But it was only the beginning of his troubles, for the agreeable Soorphanekha was tireless in her hate and went on to Ravana to tell him of the outrage that had been put upon her. To whet his desire for vengeance the further, she told him of Sita, whose beauty, she said, was such as would excite even his jaded fancy. Straightway Ravan set out on his mad venture, unaware or contemptuous of the military or racial issues his action might raise. He sought the aid of his uncle Marich who was the mightiest of his illusionists and whom he now begged to take the form of a golden hind to lure away the brothers from Sita. Marich

gave him the first of a series of shocks he was to receive from his own flock some of whom were wiser than himself and had a truer conception of Rama's might. Marich told his nephew that the venture would bring destruction on his empire. Ravana drew his sword and swore that he would cut the old man in two if he dared disobey; Marich had a feeling that he was going to his death, but death from Rama's arrows was better than being murdered by the tyrant, and he went. The plan was only too successful; Rama and Lakshmana were decoyed away and Ravan quietly carried off the helpless Sita.

* * *

He might have tried an attack in force; but probably he felt that a battle might be dangerous; the matter was too simple, really, and besides he preferred on the whole to remain unknown. But the plan was ruined at the beginning by Jatayu who chanced on the spoiler and closed gallantly in battle. Few in the South would in those days have dared to fight Ravana; Jatayus' valour is the finest tribute to the love and reverence which Rama excited in his friends. But it was a desperate attempt; Jatayu fell mortally wounded, and Ravana hurried away. Thither came Rama in his distracted search. He had just slain the hapless Marich, and the blood-lust still in his wild eyes flamed up afresh in cold fury as he saw the prone blood-stained figure of the chief. For a moment he thought this might be the wicked one and he drew his arrow to the head to transfix him; when Jatayu announced himself in a faint voice; Rama recognised his friend just in time and was overcome by astonishment and a new grief. The scene is one of the most moving in all the story. Rama heard the truth from the dying lips. Jatayu's touching reverence and loyalty, and his self forgetting concern for Sita, show traits in that rugged nature well deserving the immortality into which he has passed. Rama's own words and actions are characteristic; even in the wildness of his grief, he stayed to tend the hero, bless him, and comfort him in his last moments.

* * *

After this the quest really began. It had definite direction and it was possible to form a plan. Rama saw that it would be much more grim than he had expected,—that it was not a task for one man, or even a single slashing raid; but a sustained war in which whole armies would have to fight, perhaps for years, Ravana!—so it had come at last, as he knew it must, this grapple with the Lord of the darker Civilization. From then on, Rama's wanderings had a deeper purpose. There were friendships to be formed, armies to be gathered, and all the infinite preparations for a stupendous war. Who would help him? Little was to be hoped for from the mainland princes, who were mostly Rakshasa by race, and adherents of his principal enemy. But Ravana had enemies also. In the deeper forests, in the recesses of the mountains, lived hordes of tribesmen whom the Aryans called ape-folk. Who exactly were the *Vanaras*? Not monkeys as is

usually believed, but probably pre-historic men of the Stone Age, sub-human in aspect and super-human in size and strength. Their weapons were stones and trunks of saplings, and their own mighty fists and teeth and claws. They were as much at home in the trees as in their caves and rude tribal huts. They were savage fighters, but had no power of combination and they had been dispossessed and driven into the mountains by their more civilized enemies. They hated the Rakshasas, their hereditary foes, with a blind simian hatred, and in isolated groups were at perpetual war with them. If only they could be attracted to friendship and broken to disciplined combination! The idea was an inspiration, and the way in which it was carried out was a triumphant instance of genius, moulding raw material to human utility. Chance favoured Rama to some extent. It happened that Sugriv the greatest of the *Vanara* chiefs lived in exile in the Rishyamuga hills, driven there by terror of his brother Bali who had taken his Kingdom and his wife and promised to wring his neck if ever he showed himself in the tribal quarters. Stories of Rama's goodness and prowess had filtered down to these dim regions, and Hanuman the friend and adviser of Sugriva came with an offer of help. He brought with him a ring Sita had dropped as she passed that way; it was a clue and a most valuable credential; at the sight of it, the poets tell us, Rama "wept like the most ordinary of mortals", and loved the bringer for what he had brought and listened to him in sympathy while he unfolded his tale. It was an attractive offer he had to make. Rama was to help Sugriv to his throne, and in retnrn the tribesmen would gather and fight for Rama till Sita was recovered and the outrage avenged. Rama moved down and met the chieftain himself We can picture that great scene. The tribesmen were awed and dazzled by that great Presence whom they looked on as a God come straight from heaven. They lay on their faces and worshipped him and that illustrious brother of his, while they conferred with the chiefs and the compact was made

* * *

The slaying of Bali has been universally condemned as an unkingly act. The manner of it was certainly questionable but the deed itself was just, and it illustrates yet another facet of Rama's character, its grim, unsentimental sternnesss. Bali was the elder brother and the rightful sovereign, and Tara had been his wife before she married Sugriv. On one occasion Bali went away Rakshasa-hunting, expressly bequeathing his kingdom to Sugriv in case he himself was killed. He was away so long that Sugriv thought him dead and took the chieftainship and his brothers' wife. The dual usurpation was accomplished in perfect good faith. A long while later Bali returned unexpectedly, and furious at what he termed his brother's treachery made a murderous attack on him and drove him out in terror. Tara deserted the fugitive and became Bali's wife again. Bali was

moody, restless, and violent, and dreaded by his people. Sugriv was certainly the better ruler, and was popular and beloved. The loyalty of Hanuman, the wisest and greatest of the race is conclusive proof. The Ideal King cannot have hesitated between the two—Bali was the stronger, and might have assisted Rama more efficiently. But he was a wicked man in those days, and so arrogant that he was unapproachable. He might have furnished an army, but his men would have fought in unwilling fear. Rama could not have gone to an evil man for help, and in any case, it was Sugriv who had fallen at his feet and asked for protection. The code of the Kshatriya was peremptory on such questions. The killing itself was, strictly, a brutal act. Bali, lying wounded, called Rama murderer, and jeeringly asked if monkey-meat was eaten by Kshatriya princes. Tara's words were even more insulting—the coward who shot from behind trees certainly had an arrow for a woman also? All this was rather severe. What was Rama's position? Sugriv who was no coward had insisted on fighting, and was at the moment in a death-grapple with his more powerful brother. He had weakened in the terrific struggle and Bali was about to break his neck; it was too appalingly urgent for overfine considerations and the arrow sped which finished the conflict and saved a blood-brother's life. Had Rama allowed Sugriv to be killed he could not have faced the world in honour again. This, I believe, was the deciding factor, not cowardice. Bali himself must have had some such feeling, for at the last he humbly recanted his insults. Rama drew out the fatal arrow with his own hands, "easing the wound", and spoke in regret and tenderness while the bold spirit passed into eternity in joyous peace.

*   *   *

The lovely Tara who had been so wild in her grief and had reviled Rama in such unrestrained words was not entirely inconsolable; she accepted the situation, and loving apparently her royal position more than of the man who gave it her, she reaccepted Sugriv as husband, philosophically enough. Sugriv himself was so delighted, that he gave himself up to a great orgy which lasted many days and almost forgot his obligations to his liberators. Rama grew tired of waiting and spoke to his brother; and the terrible Lakshman came down from the mountains, strode up to the gates, and sent the twang of his bow-string thrilling down to the drunken yelling barbarians. Sugriv heard and remembered and trembled, and forthwith there was a hurrying of men and a great calling to arms in the city. Messengers sped east, west, north, and south, and soon the tribesmen began to pour in, in ever-increasing numbers. For weeks the place echoed to the bustle and roar of stupendous preparations, the gathering, the equipping and the teaching, of the greatest army the Deccan had ever seen. It must have been difficult and exacting work, and on the whole rather dull. The monotony was hardly broken by occasional episodes of didactic

or sentimental interest when Rama dis coursed to his chiefs on Life and Duty or dropping into the "veriest mortal" bewailed Sita the love of whom burned him like a fever at all times. The one outstanding incident of all that period was really Hanuman's brilliant raid on Lanka. It was partly to convey a message of hope to Sita; it was also a most important mission of espionage. Hanuman went alone. The channel-swimming (poetically discribed as jumping) was a hard and and perilous task; he had to contend with wind and wave, and overcome ravening monsters of the deep before he got across. He stole up to Ravana's capital, saw Sita in the garden in which she was confined, and gave her Rama's ring and message. Then he made a tour of the city and the fortifications, took count of men, arms, and munitions, and general war-strength of the place and the nature of the people and other facts likely to be of value in the calculations of his chiefs. Then with incredible audacity he presented himself before Ravana, and as self-constituted envoy, gave him a rattling challenge from Rama. Ravana was furious at the impudence and ordered him to be put to death. Vibhishan a younger brother of Ravana interfered, saying that the lives of envoys were sacred among all civilized peoples; but Ravana was in no mood for such niceties and commanded that Hanuman should be swathed in cloth soaked in oil and so be burnt to death. Just as the light was applied, Hanuman broke from his captors, slew those nearest him, and fled, sportively firing the house-tops as he went, and starting a conflagration which very nearly destroyed the city. A fire, even a small one, is a bad omen, and there were many in Lanka that night who felt, vaguely, that thereafter their Lord's life would no longer be a triumphant ride on the necks of nations.

* * *

Some time after Hanuman's return, the army moved down South-east to the coast, not streaming forward like an uncontrolled rabble, but moving solidly in formation, wings, centre, vanguard and rear under capable commanders specially nominated by Rama himself. One reads with wonder the detailed and explicit commands he issued, the provisioning, the strict control of loose movements and straggling, the scouting and the arrangement of guards, and all the elaborate preparation against hunger, panic, disruption and surprise. One gets the impression that the Science of war has not advanced very much since, after all. The army encamped on the heights overlooking the plains of Ramnad, in preparation for an indefinite stay, pending the settlement of the problem of transport across the straits. Meanwhile, Ravana had heard of the advance and assembled his ministers in consultation. He had no serious fear that the passage would be forced and his own realms invaded. His problem was mainly some suitable punishment of the men who had so dared threaten his imperial influence. But he was to receive a number of surprises that day. The first shock came when his own brother Kumbhakarna rose, and in his slow ponderous fashion bluntly advised

him to give up Sita and surrender to Rama. The second was from Vibhishana another brother, a professed admirer and adherent of Rama who spoke in the same strain, and prophetically added that obstinacy would bring ruin upon the empire and death to Ravana. This young Rakshasa was exceptional in understanding and virtue, and had early realized the true might and genius of Rama. His speech was so modest and sincere that the Council was visibly impressed; Ravana felt their adherence crumbling, and he flew into a rage and banished Vibhishana as a traitor, He dissolved the Council and sent Suka with an insulting message of defiance to Rama. Suka arrived at the camp shouting the King's words; the Vanaras heard, and being short-tempered people, they seized him and belaboured him with fists till he howled for mercy. Rama came just in time to save the envoy from ignoble death.

Peace was now impossible. It is not necessary to follow the fighting in detail; the incidents recorded by the poets are largely imaginary and conventional. A few things have to be told, however, which stand out from that period of achievement as specially remarkable. The mightest triumph of the war was undoubtedly the Bridge. Hitherto, the islanders, who were in all probability a sea-faring race had harried the mainland in safety from across the seas. The idea of bridging over the straits had occurred to none before; Rama's decision to attempt a task so truely Cyclopean shows a vastness of conception and directness of purpose which takes our breath away. It is said that his advisers begged him to propitiate the god of all the seas by worship and offering. Rama spent three days in prayer but nothing happened, and he rose in sudden anger at his own folly and swore that he would get even with the reluctant sea god and so came to his mighty decision. He would trust to the work of human hands and not wait for miracles; and the work began. It required myriads of men, incalculable quantities of material, and engineering genius of the boldest kind, The magnitude of it becomes apparent when we consider the lack of appliances and the complex difficulties of the position. It was not a river which had to be spanned, but a blustery strait where the distance was a smaller factor than the problems of a shifting base, cross currents, and gales and weather vagaries generally. The warriors were now navvies, gigantic creatures who lifted and heaved and plunged and swam. Rameswaram is not specially rocky now, and one wonders where the great boulders for the rubble-work came from. Human history has no parallel to this labour; not all the pyramid raising and city-building which the earth has seen can compare to it. It must have taken years to finish, and all the while Rama waited and watched and

directed, the inward fires masked by a cold patience, a brooding grimness of efficient command, steady eyed and unwavering.

* * *

At last the work was complete, the warriors streamed across, and the invasion began. From the first, the fighting was of the most furious sort. Antagonists more grim never met in battle. The islanders were men to whom fighting was a daily trade; veterans led by veterans and directed by the experience and ability of a great conqueror; and their traditions were such that they neither gave nor asked for quarter. The anthropoids had ruder weapons, and far less war-craft, and were besides unused to combined fighting. But their natural ferocity and cunning were directed by the greatest military genius of the time. They smashed through, slowly, in long-drawn gruelling campaigns. General after general, army after army, gave way before them. But it was not always victory; the losses were terrible and the Rakshasas fighting in their own country had the advantage of "central lines"—being able to operate from a protected base outward,—and the invaders were sometimes beaten or held up for months. The worst check was when Indrajit, the redoubtable son of Ravana, inflicted a smashing defeat, and the broken remnants of the army drew back and remained behind entrenchments month after month, while the faithful Hanuman sped back "for the magic herb from the Himalayas" which (the poets tell us) brought the dead to life and gave Rama a new army. Medicines *were* probably brought for those who were sick or wounded, but one imagines there must have been re-inforcements and provisions also, enough for a new campaign. The army had been seriously depleted; food must have been scarce in those ravaged regions. The good Hanuman returned "at one jump" (which I suppose means, in remarkably good time) with much-needed assistance which set the army on its legs again.

* * *

The fighting was now resumed; the invaders, strengthened by rest and fresh drafts, and wiser from experience they had gained, surged forward in a resistless tide. One after another the Rakshasa armies were destroyed or beaten back towards the capital. The sullen Kumbhakarna fell with his men. The great Indrajit, the hope of Lanka, was defeated and killed by Lakshman, prince of lieutenants and loyallest of brothers. Ravana's heart died within him; hopes of a brilliant victory disappeared. All that remained was to shut himself up in his capital and stand a siege. He had still a numerous army; the city was so strong and its defences so scientific and impregnable that he knew the invaders would have to wait outside the walls month after month in futile operations. Rama knew it too. He did not wish to lose time and enable the enemy to recover. It would have been very unwise to let the enthusiasm of his excitable

primitives die down, and he determined to force Ravana to sally out and meet him outside the walls. Ravana had fallen into an agony of prolonged prayer and it was not easy to shake him. A fine little plan was formed. A few daring men climbed over the walls, raided Ravana's palace, and brought the queen out, beat her and "dragged her about by the hair" outside the walls. The sound of her wailing, the sting of the outrage, drew Ravana out of his prayerfulness, out of the shelter of his defences. He sallied out at the head of his men. In the desperate fighting which followed, Rama sought out his enemy and slew him as he had sworn to do: the Rakshasas were finally overborne and scattered, and the victors entered the city in howling triumph. There were no excesses, however, for just as they moved into battle Rama had issued the unforgettable order: Let those be spared who are wounded or weaponless, who surrender or cry for mercy". To a victorious general entering a conquered city after an anxious battle, magnaminity is not an easy virtue; to his men, maddened by fear, hatred, and exultation, it is almost impossible. Nothing shows the greatness, the real power of a conqueror as the ability to enforce an order of this kind. Rama's task was all the harder, because the men under him were the merest savages;—that creatures so much more bestial than human obeyed and forbore from violence shows us how commanding was Rama's influence over men.

* * *

There is little else to tell. The faithful Vibhishana was crowned emperor of Lanka, the kingdoms and principalities of the Deccan were settled on their rightful owners, aud Rama returned to Ayodhya with his wife and the peerless Lakshman. Hanuman the son of Power also went with them for he had resolved to dedicate his life to Rama's service. Back at home, Rama was welcomed with acclamations, ascended the throne of his ancestors, and lived in power and glory for many years. The story properly ends here; but there is extant an account of later troubles, which, apocryphal or not, illustrates the consistent awfulness of Rama's nature. He had had two sons by Sita, and life seemed to be opening out into pleasant ways, when a vulgar man's word of calumny fell on his ears and shattered happiness and hope for ever. There had been talk among the lower orders for some while; a breath of scandal asking vilely if Sita could have remained unscathed for so long with one so wicked as Ravan. Rama heard it at last, and the poet tells us he discarded his wife, and she went and the earth opened in a great chasm and received her. Poor, poor Sita! How unfortunate she was, throughout! It almost shakes our belief in things, that those so great and good should be so overwhelmed; but it had to be; it would not have done for the King to have countenanced unchastity. What would not have the subjects done, were it known that the King condoned wrong, that he was himself not over

particular? Rama gave up his Queen not in personal arrogance demanding that Caesar's wife should be above suspicion, but for the protection of law and morality. He had not spared himself when sacrifice was necessary—and he was unlikely to spare another, even when that another was a wife so great and good and sweet as Sita. Sita herself accepted the sentence as just; and Rama never took a wife again.

* * *

And so we leave him at last, a sad heroic figure, great in strength and wisdom and majesty. Not green-complexioned, smooth-limbed, womanish-featured, and infantile in smile, as the artists love to picture him, but a great tall figure, as these early Aryans were, muscular of body, stern of aspect, and yet inmeasurable in graciousness, the skin burned brown by sun and wind and rain, the eyes brilliant and deep-gazing and beneficent as the stars under which he slept and wandered for so many years. He was a man of action, principally, not a teacher, yet his actions teach much more than the words of others. He took life as a man should, facing it and fighting the evil in it as a Kingly duty. He might have renounced the world, in protest against injustice, as others have done; he might have taken to himself the kingdoms and the peoples he conquered and won such imperial sway as no man had achieved before. He might have sated himself with pleasure, for at all times it was at his command. He did none of these things; he did not quit his duties; he rejected the adventitious sovereignties that were his to claim, at the height of his power, and he turned from mere enjoyments with a lofty natural disrelish. He never deviated from virtue; he never turned his back on duty. He was as nearly perfect as a man could be,—he was certainly the most perfect man that this country has seen. He is the absolute, almost unreachable ideal of Hindu manhood. The heroes of later ages are complementary in their attributes. I think it is very significant that it takes all the five Pandavas to approximate to Rama's completness; even so, the moral loftiness of Yudhishtir, the valour of Arjun, the strength of Bhima, and the sweetness and comeliness of the twins cannot quite complete the tale,—we have to bring in the divinity of their Yadava patron. The equation of decadence lengthens out as the *Yugas* pass, evil becomes more pronounced, the ideal recedes, till, progressively, heroism becomes an expression of sectarian or race bias and violence, and men come to adore figures like that other Rama, him of the battle-axe, matricide, regicide, and homicidal maniac. Even divinity takes on the qualities of sportiveness or lasciviousness, losing in austerity what it gains in charm. How else may we explain the gamesomeness and the escapades of the Eternal Bachelor, perennially chaste in the companionship of a mystic multiplicity of wives and sons? How very diferent, and how much loftier is Rama the Ideal King for all time! Great in war,

great in peace, great as Prince, great as Man, as, son, brother, husband, friend greatest of all in unwavering purity, he is pre-eminently the most Immaculate of all the figures of history, myth, or romance that live in our imagination. Not only does he typify graciousness and wisdom and power, but great purposive action. At all times he did the thing which was plain to him as Kshatriya duty,—the thing immediately to hand—without hesitation, strongly, and humanely,—anticipating in action by many centuries the Divine Cowherd's message on Dharma and Karma Yoga at its highest.

SIVADAS MENON.

സാമൂതിരി കോളേജ് മാസിക.

രണ്ടാംഭാഗം: മലയാളം.

പത്രാധിപർ: ടി. വി. രയരപ്പക്കുറുപ്പ്, ബി. ഏ; എൽ. ടി.

പുസ്തകം 3.	1930 സപ്തെമ്പർ.	ലക്കം 1.

ആലോചനാമൃതം.

If an offence come out of truth, better is it that the offence come than that the truth be concealed.

St. Jerome.

സത്യം പറയുന്നതുനിമിത്തം വല്ല കുററവും വരുന്നതാണെങ്കിലും സത്യത്തേ ഗോപനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാറം നല്ലതു് കുററം വരുന്നതു തന്നേയാണു്.

സൈൻറ് ജെറോം.

കുറിപ്പുകൾ.

(ടി. വി. ആർ. കുറുപ്പ്.)

1930 മാർച്ചിൽ നടത്തിയ ഇൻറർമീഡിയററ് പരീക്ഷയ്ക്കു് കോളേജിൽനിന്നു 72 വിദ്യാൎത്ഥികളെ അയച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഏഴുപേർ ഒന്നാംക്ലാസ്സായിട്ടുള്ളതടക്കം 25 വിദ്യാൎത്ഥികൾ പൂൎണ്ണ വിജയികളായിരിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവരിൽ 15 പേർ ഇംഗ്ലീഷിലും, 21 ആളുകൾ "മലയാള"ത്തിലും, 23 വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഐച്ഛികവിഷയങ്ങളിലും വിജയികളായിട്ടുണ്ടു്; മൂന്നുഭാഗങ്ങളിലും തോററിട്ടുള്ളവർ 5 പേർ മാത്രമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ മദ്രാശിസംസ്ഥാനത്തിൽ അമ്പതു ശതമാനമേ ജയിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഇവിടുത്തെ ജയം അതിൽ അല്പംപോലും താഴെയല്ലെന്നുള്ളതു ചാരിതാൎത്ഥ്യജനകംതന്നെ. ഇതരവിഭാഗങ്ങളിൽ ഇവിടെ അറുപതു ശതമാനത്തിലധികംജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു പ്രശംസാൎഹംതന്നേയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. മററുള്ള കോളേജുകളിലെ പരീക്ഷാഫലവുമായിട്ടുള്ള തരതമഭാവം നോക്കുന്നതായാൽ, പ്രസ്തുതാഭിപ്രായം ഏതുയും വാസ്തവമാണെന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്. പക്ഷേ—അതേ, എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും ഒരു 'പക്ഷേ' ഉണ്ടല്ലോ — ഈ കോളേജിൽ പൂൎവ്വവൎഷങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പരീക്ഷാഫലങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അഭിമാനത്തിന്നു അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാകല്യേന വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ ലഘുവാണെന്നു ഒരിക്കലും പറവാൻ തരമില്ല; ഖണ്ഡശഃ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ജയവും അല്പംപോലും അതൃപ്തികരമല്ല; മൂന്നുഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വിജയത്തിന്നും സാമാനാധികരണ്യം വരാത്തതു കേവലം വിഷാദസ്ഥാനമാണ്.

* * * *

സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷയ്ക്കു ഈ കോളേജിൽനിന്നു് 63 വിദ്യാൎത്ഥികളെ അയച്ചിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വിജയപട്ടികയ്ക്കനുസരിച്ചു 33 പേർ വിജയം പ്രാപിച്ചു. ഈ വിജയം, സ്വയമേവ പരിഗണനം ചെയ്താലും തരതമദൃഷ്ട്യാ പരിവീക്ഷണം ചെയ്താലും, തൃപ്തികരംതന്നെയാണല്ലോ. അനുപദം ആവിൎഭവിച്ച വിജയപട്ടികയ്ക്കനുസരിച്ചു 15 പേർ കൂടി വിജയികളായിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആഹ്ലാദം സീമാതീതമായിരുന്നുവെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഏകദേശം പത്തുകൊല്ലമായിട്ടു, സാമൂതിരികോളേജിലെ സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷയുടെ ഫലം കൊല്ലംതോറും പൂൎവ്വാധികം നന്നായിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് വരുന്നതു എന്നുള്ളതു് സൎവ്വവിദിതമായ ഒരു വസ്തുതത്വമാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരും വിദ്യാൎത്ഥികളും കൂടി ഈ പ്രമാണപദവിയെ ഇനിയും നിലനിൎത്തട്ടേ! 63 ൽ 48; ജയഭേരിക്കവകാശമുള്ള ജയംതന്നെ. എന്നാൽ ചെറിയ കുട്ടികളെപ്പോലെ മൂതിന്നു മാസ്റ്റർമാരും ജയത്തിൻെറ ഓഹരിക്കുവേണ്ടി തക്കിക്കുന്ന

ത്തു കേൾക്കുമ്പോൾ, ആർക്കും സ്വല്പമായ മന്ദഹാസം ഉണ്ടാകും. അഥവാ ഇതിലെന്താണതത്ഭുതപ്പെടാനുള്ളത്? മൂതിന്ന മാസ്റ്റർമാർ മൂതിന്ന കട്ടികളല്ലേ?

* * * *

വിദ്യാർത്ഥികൾ അധികം ജയിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ യോഗ്യതകൊണ്ടാണെന്ന ചില അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരഭിപ്രായം ഉണ്ട്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രാവീണ്യത്തേക്കാൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളത് അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ അക്ഷീണപരിശ്രമംതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിശക്തിയും ഉത്സാഹശീലവും ഉള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ അധികമുള്ളപ്പോൾ, പരീക്ഷാവിജയം സംതൃപ്തികരമായിരിക്കും; ഇല്ലാത്തപ്പോൾ തൃപ്തമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്ന വാദിക്കുന്നവർ, പരീക്ഷാഫലത്തിന്ന ന്യൂനതയുള്ള സംവത്സരങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ യോഗ്യതക്ക മാലിന്യം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങിനെ അവർ ചെയ്യുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ജയം അധികമുണ്ടാകുമ്പോൾ യോഗ്യത അവൎക്ക്; ഇല്ലാത്തപ്പോൾ കട്ടികൾ മോശം; ഈ വാദം അല്പംപോലും സാധുവല്ല; കേവലം യുക്തിവിരുദ്ധമാകുന്നു. അദ്ധ്യേതാക്കൾ കൊല്ലംതോറും മാറിക്കൊണ്ടേഇരിക്കുന്നു; അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഒരു കൊല്ലം നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചു എന്നും മറെറാരുകൊല്ലം മോശമായി പഠിപ്പിച്ചു എന്നും വരുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ജയാപജയങ്ങളുടെ ആധിക്യന്യൂനതകൾ അധികവും അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ യോഗ്യതായോഗ്യതകളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നതിൽ വലിയ അസാംഗത്യത്തിന്ന അവകാശമുണ്ടെന്നതോന്നുന്നില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ "ഉത്തരരാമചരിത"ത്തിലെ ഒരു പദ്യത്തെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു അവസരപ്രാപ്തമാണെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

തുല്യം ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നിതു
ഗുരുജഡനും പ്രാജ്ഞനും വിദ്യയെത്താ-
നില്ലാതാക്കില്ലവന്നും ഗ്രഹണപടു
തയെത്താൻ കൊടുക്കാറുമില്ല;
തെല്ലും മൺകട്ടബിംബത്തിനെ
വിമലമണിക്കൊപ്പമായുംഗ്രഹിക്കു-
ന്നില്ലവണ്ണംഫലംകൊണ്ടിവരിരു
വരുമായേററവും ഭേദമുണ്ടാം.

* * * *

ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലായി 1-ാംനു- വന്ദ്യഗുരുവായ ശ്രീമാൻ ഡി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണവാര്യരവർകൾ, ഈ കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽനിന്ന പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ സാധാരണമായി കണ്ടുവരാറുള്ള ചില സംഭാര "വിദ്വാ"ന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. യഥാർത്ഥവിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ, അഗാധപാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു ഒരു ഗണന സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാന്യദേഹമാണ് ശ്രീമാൻ വാര്യർ. ഈ കോളേജിൽ മിസ്റ്റർ വാര്യർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി ശുഷ്കാന്തിയോടും വിനയത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുംകൂടി നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നിരുന്ന എന്നുള്ളതു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. 69 പ്രായമായെങ്കിലും ദേഹദാർഢ്യത്തിന്നോ ധാരണാശക്തിക്കൊ ഒട്ടുംതന്നെ കോട്ടം തട്ടീ

ട്ടില്ല; എന്നാൽ അല്പകാലമായി "കണ്ണിന്നു ദണ്ഡം" നേരിട്ടതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പിരിഞ്ഞുപോയതു്. കരുണാനിധിയായ സാമൂതിരി മഹാരാജാവും കോളേജ് ഭരണബോർഡും അദ്ദേഹത്തിന്ന് പിരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ പത്തുമാസത്തെ വേതനം, അഞ്ഞൂറുറുപ്പിക പാരിതോഷികമായി അനുവദിച്ചുകൊടുത്തതു സമീചിനംതന്നെ. താണക്ലാസ്സുകളിലേ രണ്ടു അദ്ധ്യാപകന്മാരായ ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിനായർ, തെയ്യുണ്ണിമേനോൻ എന്നിവർ ഇക്കഴിഞ്ഞ ആഗസ്തുമാസാവസാനത്തിൽ ദുരദൃഷ്ടവശാൽ പിരിഞ്ഞു പോകേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ചെറിയകുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ഇവൎക്കു അസാധാരണമായ സാമൎത്ഥ്യമുണ്ട് എന്നുള്ളതു സൎവ്വവിദിതമായ സംഗതിയാണ്. പതിമൂന്നു കൊല്ലത്തോളം കോളേജിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രവൃത്തി എടുത്തതിന്നു ശേഷം, യാതൊരു കുറവും ഇല്ലാതെ, ഏതോ ഒരു പഴയനിയമത്തിൻെറ പുതിയ പ്രയോഗം നിമിത്തം പിരിഞ്ഞുപോവാനിടവന്നതു് കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. "വിധിരേവ വിശേഷഗർഹണീയഃ" എന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

* * * * *

പുതുവൎഷാരംഭത്തോടുകൂടി കായികാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ കോളേജിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു ഉണൎച്ച ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നുണ്ടു്. ശ്രീമാൻ ടി. ശങ്കുണ്ണിക്കുറുപ്പവർകൾ ബി. എ. മദിരാശിയിൽ വെച്ചു ഒമ്പതുമാസത്തോളം കായികാഭ്യാസപരിശീലനം കഴിച്ചു ഈ ജൂലായി 1-ാംനു- കോളേജിലെകായികാഭ്യാസപരിശീലനമേലദ്ധ്യക്ഷനായിച്ചേൎന്നു ജോലി യഥാവിധി ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കോളേജിലുള്ള എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും കായികാഭ്യാസപരശീലനം നിർബ്ബന്ധമാക്കിത്തീൎത്തതു നല്ലതുതന്നേ. കായികാഭ്യാസത്തിൻെറ ആവശ്യകതയേയും ഗുണങ്ങളേയും ആരും തന്നേ അപലപിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ കുട്ടികളുടെ ദേഹസ്ഥിതിയിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്നനുസരിച്ചു അവരുടെ അഭ്യാസത്തിലും ന്യൂനാതിരേകത്വം മുതലായവ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. കളിയിൽ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ശ്രദ്ധ പഠിപ്പിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നു വിദ്യാൎത്ഥികൾ നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

കള്ളനാണ്യങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ട. ഡോക്ടർമാരോടും, ക്ഷേത്രങ്ങളോടും സദാ സഹവാസം ചെയ്യുന്ന മററൊരു "ജീവി" വേറെയൊരിടത്തുമില്ല.

അശാന്തയായ പ്രകൃതി.

1. പ്രായേണസുന്ദരഗുണങ്ങളിണങ്ങിമേവും
മായാവിനിപ്രകൃതി തൻെറമുഖംകറുത്തു
ആയാമമുള്ള ഘനനീല പടംപുതച്ചു
മായാകരാളതരരൂപമെടുത്തുവേഗം.

2. കാറുംകറുത്തിരുളിലങ്ങുലകത്തെമുക്കി
ച്ചീറുന്നകോപമോടടിച്ചിതു വാതമെങ്ങും
ഘോരാട്ടഹാസമതുപോലിടിയും മുഴക്കി
ക്രൂരാസ്യയായ് പ്രകൃതി,ശാന്തഗുണംകളഞ്ഞു.

3. കാളുന്നൊരഗ്നി കലരുന്നിടിമിന്നലാകും
വാളങ്ങെടുത്തു പലവട്ടമിളക്കിവേഗം
ചീളെന്നിടക്കലിടികൊണ്ടലറിത്തുടിച്ചു
കാളാംബുദങ്ങളഖിലം കലഹംതുടങ്ങി.

4. പർജ്ജന്യദേവത പടന്ന്കരാളമൂർത്തി
ഗർജ്ജിച്ചിടുന്നു ഭുവനങ്ങൾമുഴക്കിയെങ്ങും
ഊർജ്ജസ്വലാരവമതങ്ങിനെ കേട്ടിടുമ്പോൾ
മൂർച്ഛിച്ചിടുന്നു മുഹുരത്രധരിത്രിദേവി.

5. ക്രൂട്ടട്ടഹാസമതുപോലിടിയും മുഴക്കി
പ്പെട്ടെന്നപോലുരസിചേർത്തിതൊരിന്ദ്രചാപം
പെട്ടെന്നുമിന്നുമിടിവാളുടവാളുമാക്കി
കാട്ടുന്നു ധാർഷ്ട്യമതുകാളി കളിച്ചിടുംപോൽ.

II

6. ഏററംവളർന്നുയരമുള്ള മരത്തെയെല്ലാം
കാററൊട്ടടിച്ചു തലകീഴമറിച്ചുനോക്കി
ഊററംനടിച്ചുവെറുതേ ചിലമക്കളോടു
പെററമ്മയെന്തിനു വൃഥാകലഹിച്ചിടുന്നു?

7. താപംപെരുത്തുതരുവല്ലികൾ വാടിടുമ്പോൾ
കോപംവരുന്നു ജനനിക്കിതുകുററമല്ല
ഏവംപറഞ്ഞു കുതുകത്തോടുസേവകൻെറ
ഭാവംനടിച്ചു മരുവുന്നിതു ചാതകങ്ങൾ.

8. പൊട്ടുംവെടിക്കുടലുഞെട്ടി വിറച്ചിടുന്ന
ക്കൂട്ടംനിനക്കിലിഹ പക്ഷികുലങ്ങളെല്ലാം

വെട്ടുന്നിടിക്കവ ഭയപ്പെട്ടമാറുമില്ല
കുട്ടിക്കളുള്ളയുടെ തല്ലുഭയത്തനാണോ.?

9. ആവൎത്തപുഷ്കലകുലം കുലിശപ്രഹാരാ
ലാവൎത്തിതസ്തനിത ശബ്ദമഹോത്സവത്തിൽ
ഭാവംപകൎന്ന മയിൽപീലിപരത്തിനിൎത്തീ
ട്ടാവുന്നവണ്ണമുടനെ നടനംതുടങ്ങി.

III

10. വൎഷിച്ചുധാരമുറിയാതെയിടക്കിടക്കായ്
വൎഷോപലങ്ങളവശൎക്കര കൎക്കശങ്ങൾ
ധൎഷങ്ങളായിതു ജനത്തിനതേററുരോമ
ഹൎഷംജനിച്ചു ഭുവികൎഷകജാതികൾക്കും.

11. കോപിച്ചമേഘപടലങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞവൎഷം
പ്രാപിച്ചുഭൂമിയെ നനച്ചുതളൎച്ചതീൎത്തു,
ജീവിച്ചുനിൎഝരഗണം ബഹുനിൎജ്ജരാംബു
സേവിച്ചു; മന്ദമിളകിച്ചലനംതുടങ്ങി.

12. മാനത്തുമുട്ടുമൊരുമാമലയപ്പൊഴാക
മാനംകറുത്തിരുളുകൊണ്ടു വിളങ്ങിടുമ്പോൾ
ആനക്കു നല്ലപുതുചങ്ങലയിട്ടപോലെ
ന്യൂനപ്രപാതമതുകത്തനെവീണിടുന്നു.

13. കാർകൊണ്ടുകൊണ്ടലതു കല്ലുകണക്കുറച്ചു
നീർകൊണ്ടിരുണ്ട മലയായതുപോലെനിന്നു
വാർകൊണ്ടിടുന്നകൊടി മിന്നൽപതിച്ചപോലെ
നേർകൊണ്ടൊലിച്ചരുവിവീണിതു കൌതുകത്തിൽ.

14. വല്ലാത്തരൌദ്രമിയലും പ്രകൃതിപ്രകോപം
വല്ലായ്മതീൎത്തിതുതരുപ്രകരത്തിനെങ്ങും
മെല്ലേപൊടിഞ്ഞ മൃദുപല്ലവമന്ദഹാസാൽ
വല്ലീഗണം നയനനന്ദനമായിതപ്പോൾ.

15. കൊല്ലാനടുത്തിടിയിലിട്ടു ഭയപ്പെടുത്തി
കൊല്ലാതെകൊന്നു ചിലരെപ്പുനരെങ്കിലെന്താം?
തെല്ലുംഭയംകരുതിടാതെ തെളിഞ്ഞുപോയി
ട്ടെല്ലാംപ്രസന്നമുഖമായിതു സസ്യജാലം.

16. വെള്ളംകലങ്ങിമറിയുന്നതു കാങ്കിലാൎക്ക്
മുള്ളംകലങ്ങുകയുമില്ലിതു പുത്തനല്ല
വല്ലാതെയിങ്ങിനെ കലങ്ങിമറിഞ്ഞുകൊല്ലം
കൊല്ലംവരുന്നിതതുകൊണ്ടൊരുദോഷമില്ല.

കെ. കൃഷ്ണൻനായർ.

ഒരു സ്വപ്നം.

I

നാലു മണിക്കുകോളേജ് വിട്ടുവന്നിട്ടു ചായകഴിച്ചു മാനാഞ്ചിറമൈതാനത്തിൽ "ഫൂട്ട്ബോൾടൂർണമെൻറ്" ണ്ടായിരുന്നതിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഉടനെ അവിടെക്കുപോയി. ആദ്യം സെൻറ്തോമസ് കോളെജിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഞങ്ങളുടെക്കൂട്ടൎക്കു രണ്ടു"ഗോൾ"കൊടുത്തു. കോപവും പോരായ്മയും ഏകോപിച്ച ഏതോ ഒരു വികാരം ഞങ്ങൾക്കു പൂൎവ്വാധികം ഉത്സാഹം ജനിപ്പിച്ചു. കളികഴിഞ്ഞു സെൻറ്തോമസ് വിദ്യാൎത്ഥികളാണ് പരാജിതരായതു്! ഹാ! എന്തൊരാശ്ചൎയ്യം. സമ്മാനം ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടി!!

എൻെറ ജീവിതത്തിൽ ഇത്രയധികം സന്തോഷത്തിന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടില്ല. കളിക്കുശേഷം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി, നിത്യകൎമ്മങ്ങൾ കഴിച്ചു പിറേറ ദിവസത്തേക്കുള്ള പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഏകദേശം 9 മണിക്കു അത്താഴം കഴിഞ്ഞു. അത്താഴത്തിന്നുശേഷം ഏകദേശം രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരംകൂടി പഠിക്കയുണ്ടായി. പിന്നെ കിടന്നു. അതിയായ അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ ഫലമായി വേഗത്തിൽ സുഖനിദ്ര പ്രാപിച്ചു.

* * * * * * *

വേണു! വേണു! വേണു! എന്നിങ്ങിനെ ആരോ എന്നെ വിളിക്കുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ ഉണൎന്നു. ആ മുറിയിൽ ശക്തിമത്തായ ഒരു പ്രകാശം ഉണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നി. വേഗത്തിൽ കണ്ണു മിഴിച്ചു നോക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും തുറന്ന ഉടനെ കണ്ട കാഴ്ച, ഹാ! വിസ്മയനീയംതന്നെ.

ഒരു ദിവ്യരൂപം — അതിൻെറ ചുററുപാടും എന്തൊരു തേജസ്സ്! ഉദയഭാനുവിനൊത്ത മുഖം. ആ ദിവ്യരൂപത്തിൻെറ തേജസ്സ് ആ മുറിയെ ആകമാനം ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ അത്യന്തം ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു് എന്തു ചെയ്യേണമെന്നറിയാതെ അതിൻെറ മുഖത്തു ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചു. എനിക്കു കുറേശ്ശ ഭയം ജനിച്ചുതുടങ്ങി. തല്ലുവാൻ വരുന്ന ശത്രുവിനെ കണ്ടു്, പേടിച്ചുമണ്ടുമ്പോൾ കവിഞ്ഞ ഭയം ഹേതുവായി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് കുരക്കുന്ന നായയേപ്പോലെ ഞാൻ ധൈൎയ്യം നടിച്ചു ഇങ്ങിനേ ചോദിച്ചു.

'നിങ്ങൾ ആരാണ്? ഇവിടെ എന്തിനു വന്നു? അപ്പോൾ ആ ദിവ്യരൂപം കരുണാപൂൎണ്ണമായ നോട്ടത്തോടും ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുംകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു.

"അല്ലയോ, കുട്ടീ! ഞാൻ ഇവിടെ എന്റെ യജമാനനാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം വന്നതാണ്. നിനക്കു സ്വർഗ്ഗം കാണേണമെങ്കിൽ കൊണ്ടു ചെല്ലണമെന്നാണ് യജമാനൻ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നീ വരുന്നുണ്ടോ?"

ഞാൻ—ദേവദൂതാ! അങ്ങേക്കു നമസ്കാരം. അങ്ങേക്കു എന്നോടു വളരെ കാരുണ്യമുണ്ടു്. ഈശ്വരാജ്ഞ അലംഘനീയംതന്നെ. കേവലം മനുഷ്യനായ എനിക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരനുഭവം വരുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി കരുതീട്ടില്ല. ഞാൻ അങ്ങയുടെ കൂടെ വരുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ദേവദൂതൻ—സോദരാ! നാം എല്ലാവരും ഈശ്വരനാകുന്ന ഏകപിതാവിന്റെ സന്താനങ്ങളാണെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗവാസം മനുഷ്യർക്കു സിദ്ധമല്ല. നീ ഒരു മഹാഭാഗ്യവാനാണ്. നിനക്കു എന്റെ കൂടെ പോരാം. വന്നാലും.

ഞാൻ—ദേവദൂതാ! അങ്ങുന്നു എന്നെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കുമോ?

ദേവദൂതൻ—അങ്ങിനെതന്നെ. നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാം.

സസന്തോഷം ഞാൻ ദേവദൂതനെ അനുഗമിച്ചു. നല്ല നിലാവുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരു കടപ്പുറത്തെത്തി. പെട്ടെന്നു ദേവദൂതനെ കാണാതെയുമായി.

* * * * * *

എന്തൊരു പുക! ആകാശത്തോളം ഉയരത്തിൽ പൊങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരാ! ഇതെന്തായിരിക്കാം. പുക താമസിയാതെ ഭയാനകങ്ങളായ ദംഷ്ട്രങ്ങളോടും ബീഭത്സമായ വേഷത്തോടുംകൂടിയ ഒരു രൂപമായി മാറി. എത്ര ഭയങ്കരം! ഭയംകൊണ്ടു ഞാൻ വിറച്ചുതുടങ്ങി. എത്ര നിലവിളിച്ചിട്ടും ശബ്ദം പുറത്തു വരുന്നില്ല. ആ രൂപം അതിന്റെ അടുക്കലേക്കു എന്നെ മാടിവിളിച്ചു. അതേവരെ നിശ്ചലനായിരുന്ന ഞാൻ അത്യന്തം പ്രയാസപ്പെട്ടു ഒരു വിധം നടന്നു. അതു മുമ്പിൽ നടന്നു, ഞാൻ അതിനെ അനുഗമിച്ചു. ഞാൻ മരണം വരിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായി.

ഭയങ്കരരൂപം കുത്തനെയുള്ള ഒരു മല കയറിത്തുടങ്ങി. മലയുടെ മുകളിൽനിന്നും ചരിവുകളിൽനിന്നും നീർച്ചാലുകൾ, തോടുകൾ മുതലായവയിൽകൂടി വെള്ളം കീഴ്പോട്ടൊഴുകിയിരുന്നു. മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും ഭയങ്കരങ്ങളായ സർപ്പങ്ങളും അവയുടെ മാളങ്ങളും കണപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗം കൂർത്ത കല്ലുകളാലും മുള്ളുകളാലും നിറഞ്ഞിരുന്നു. നരികൾ, പുലികൾ, കരടികൾ മുതലായവയുടെ ഭയങ്കരരൂപങ്ങൾ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഭൂതസദൃശമായ രൂപത്തെയൊ അതു ഒരുമിച്ചുണ്ടാകയാൽ എന്നെയോ യാതൊരു ജീവിയും സ്പർശിച്ചില്ല. പാദങ്ങളിൽ മുള്ളും മററും തട്ടി വ്രണപ്പെട്ടുകയും മുറിവുകളിൽനിന്നു രക്തമൊലിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. കാട്ടാനകളുടെ ഇടിമുഴക്കംപോലുള്ള ശബ്ദം ദിക്കെങ്ങും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ മലയുടെ മുകളിലെത്തി. അതു പരന്നു വളരെ വിസ്താരമുള്ള ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു. പിശാചുക്കളുടെ ഒരു സഭയാണ് അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്.

അതിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി എല്ലാ പിശാചുക്കളേക്കാളും ഗംഭീരനായി ഒരു സ്വരൂപം എൻെറ ഭൂതജീവിതത്തെപ്പററി എന്നോടു ചോദിച്ചു. ഒടുവിൽ തൻെറ അനുചരന്മാരെ വിളിച്ചു മലയുടെ അധോഭാഗത്തുള്ള കടലിലേക്കു എന്നെ തള്ളിവിടുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. പെട്ടെന്നു എന്നെ കീഴ്പ്പോട്ടു തള്ളുകയും ചെയ്തു.

* * * * * * *

ഞാൻ കടൽക്കരയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ കുറെ തീർത്ഥയാത്രക്കാർ പോകുന്നതു കണ്ടു; എങ്ങോട്ടാണ് അവർ പോകുന്നതെന്നു ഞാൻ അവരോടു ചോദിച്ചു. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകയാണെന്നു അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

"കഷ്ടം! പുണ്യാത്മാക്കളെ! നിങ്ങൾ തീരെ തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗമെന്നതു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുമ്പോലെയൊന്നുമല്ല. ഹാ! എൻെറ അനുഭവം എത്ര ശോചനീയം!"

അവർ എൻെറ വാക്കിനെ തീരെ വിലവെച്ചില്ല ഏകനായി അവിടെ നില്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ അവരെ അനുഗമിക്കയാണ് നല്ലതെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അവർ എത്രയും കൌതുകങ്ങളായ ഉദ്യാനങ്ങളിൽക്കൂടി നടന്നുതുടങ്ങി. വിശേഷപ്പെട്ട ആ ഉദ്യാനങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ പാപ്പാത്തികൾ, വർണ്ണവ്യത്യാസമുള്ള പക്ഷികൾ, മനോഹരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങൾ, വല്ലികൾ, ഭീതിരഹിതം ഇളംപുല്ലുമേയുന്ന മാനുകൾ മുതലായ പല കാഴ്ചകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കോകിലങ്ങൾ മുതലായ പക്ഷികളുടെ ആകർഷണീയമായ കളനാദം ശ്രവണപുടങ്ങൾക്കു ഏററവും ആഹ്ലാദകരമായിരുന്നു. എൻെറ മുമ്പേത്തെ വ്യസനമെവിടെ? ഇപ്പോഴത്തെ സന്തോഷമെവിടെ? അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരു മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ എത്തി. അതിൻെറ അടിമുതൽ മുടിവരെ കെട്ടിപ്പടുത്ത സോപാനം കാണപ്പെട്ടു. സോപാനത്തിൻെറ ഇരുവശത്തും ഏററവും ഭംഗിയുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ ആസ്വാദ്യങ്ങളും മനോഹരങ്ങളും ആയ പഴങ്ങൾ വഹിച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന കാഴ്ച, കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്. വൃക്ഷങ്ങളിന്മേൽ വിവിധങ്ങളായ പക്ഷികൾ ഏററവും മാധുര്യത്തോടെ ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. ഞങ്ങൾ മലയുടെ മുകളിലെത്തി.

അവിടെ ദേവനാഥനായ ഭഗവാൻ ഇന്ദ്രാദികളായ സഭ്യന്മാരോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. എന്നോടു അടുത്തുചെല്ലുവാൻ ഭഗവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഞാൻ മുമ്പിൽ ചെന്നു സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു. ഭഗവാൻ എന്നെ തൻെറ മടയിലിരുത്തി ഒരു ചെറു ബാലനെയെന്നവിധം ആശ്ലേഷിച്ചു.

II

ഘടികാരത്തിന്നു എലാം" വെച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു 5 മണിക്ക് ആ ശബ്ദം കേട്ടു ഞാൻ ഞെട്ടി ഉണൎന്നു. ഞാനെവിടെ? ഭഗവാനെവിടെ? ഇന്ദ്രനെവിടെ?

ഞാൻ ഇതേവരെ സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു. അഹോ, മായാവൈഭവം!!! മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും നാം കാണുന്ന ഹത്താലും പിക്കററിങ്ങും അപ്രകാരംതന്നെ. അല്ലയോ, സതീർത്ഥ്യരെ! നിങ്ങൾ മായാവൈഭവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിൽ ഒട്ടുംഅത്ഭുതമില്ല. എങ്കിലും തല്ക്കാലമുണ്ടാവുന്ന വികാരപരമ്പരകൾ നിങ്ങളുടെ മാനസദളങ്ങളെകത്തിച്ചുളച്ചു കേടുവരുത്താതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

വി. എസ്സ്. ഏ.

സിനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

"ബാലലീല."

(ഗാഥ.)

അംബരദേശത്തിലംബുജവൈരിതാ-
നന്പോടു ശോഭിച്ചീടുന്നനേരം,
മാകന്ദമന്ദാരസൗരഭ്യവാഹിയായ്
മന്ദസമീരണൻ വീശിടുമ്പോൾ,
ഐശ്വൎയ്യലക്ഷ്മിതൻ നൎത്തനരംഗമായ്
കീൎത്തിയേറീടുമയോദ്ധ്യതന്നിൽ,
റാണി കൗസല്യതന്നോമൽകുമാരനാം
രാമനെകൈത്താരുകൊണ്ടെടുത്തു,
ആളീജനത്തോടൊരുമിച്ചുമേളിച്ചു
പൂനിലാവേററവു പൂൎണ്ണമോദം,
രാമകുമാരനെത്താലോലിച്ചീടുന്നു!
രാകേന്ദുകണ്ടു ചിരിച്ചിടുന്നു!
മായാമയനായ ബാലകനന്നേരം
മാതാവുതന്നുടെ മാറിടത്തിൽ,
കൊച്ചുകരങ്ങളാൽ തച്ചുതുടങ്ങിനാ-
നച്ചരിച്ചാൻ ചിലതവ്യക്തമായ്.
അമ്പിളിതൻ നേരെ കുഞ്ഞിക്കൈ നീട്ടീട്ടു,
മമ്മതന്നാനനം നോക്കും പിന്നെ.
ഇംഗിതമെന്തു കുമാരകനെന്നതാ-
മംഗലഗാത്രിയറിഞ്ഞില്ലേതും.
കാമിതം സാധിച്ചിടാഞ്ഞു കിശോരകൻ
കോപിച്ചുറക്കെക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടാൻ.
മുഷ്ടികൾകൊണ്ടുടനമ്മതൻ മാറിടെ,
പുഷ്ടഖേദത്തോടു (കോപത്തോടു) താഡിച്ചീടും
അമ്പിളിതന്നെയുമമ്മയെത്തന്നെയു,
മന്പോടുനോക്കിക്കരയും പിന്നെ.
ദേവികൗസല്യയും രാമകുമാരന്റെ
ഭാവങ്ങൾ കണ്ടു ഭയന്നപാരം!

"ഉണ്ണീ! കുമാരക! രോദനമെന്തിട
മുണ്ണുവാൻ വൈകിക്കരയുകയൊ?
അമ്മിഞ്ഞനൽകീടാം സന്ധ്യമയങ്ങിയാ-
ലമ്മതന്നുണ്ണി കരഞ്ഞീടൊല്ലേ.
പപ്പടം തന്നീടാം പാപ്പം തന്നീടാമെ-
ന്നപ്പനിതുവിധം കേണീടൊല്ലേ
പമ്പരം തന്നീടാം, പന്തുതന്നീടാമെൻ
പൂമ്പൈതൽ കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞീടൊല്ലേ.
സങ്കടം വേണ്ടാനിൻ താതനുമെത്തിടും
തങ്കക്കുടമേ! കരഞ്ഞീടൊല്ലേ.
അയ്യൊ! കരഞ്ഞു, കരഞ്ഞുനിൻ കണ്ണുകൾ
പൊയ്യല്ല പാരം തുടുത്തിരിപ്പൂ.
മാതാവുവാക്കുകളിത്തരംകേട്ടമാ-
ജ്ജാതവിഷാദനാം ബാലരാമൻ
പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങിനാനുച്ചത്തിൽ
കേട്ടവരൊക്കയും പാഞ്ഞണഞ്ഞു.
ആളീജനങ്ങളും, നാരീകദംബവും
നാളീകനേത്രൻെറ ചുററും നിന്നു
ആവുന്നതൊക്കെപ്പരിശ്രമിച്ചുന്തൃത്തി-
ലാവതല്ലെന്നഹോ! കയ്യൊഴിച്ചു.
വൃത്താന്തമൊക്കവെ കേട്ടു ദശരഥ
നാത്തനായെത്തിനാൻ തത്രവേഗം.
പിന്നെ സചീവേന്ദ്രനായ സുമന്ത്രരെ
മന്നവൻ നന്നായ് വിളിച്ചരികെ,
ഉണ്ടായതാകെസ്സവിസ്തരം കേൾപ്പിച്ചു
കുണ്ഠിതൻകോസലലക്ഷ്മീമണാളൻ.
ബുദ്ധിമാനായ സചിവനുമന്നേരം
ബദ്ധമോദേന പറഞ്ഞിതേവം.
"ദപ്പ്ണമൊന്നിഹകൊണ്ടുവന്നീടുകി,
ലിപ്പോൾകരച്ചിലടക്കുവൻ ഞാൻ"
എന്ന സുമന്ത്രോക്തികേട്ടു പരിജനം
മന്ദേതരമൊരുദപ്പ്ണത്തെ

കൊണ്ടുവന്നീടിനാർ, കണ്ണിമക്കൂട്ടാതെ
കണ്ടുനിന്നീടിനാർ വിസ്മിതരായ്.
ആ മന്ത്രിപുംഗവൻപിന്നെ മുകുരത്തെ
രാകേന്ദുബിംബിച്ചു കാണുംവണ്ണം
കൗസല്യാനന്ദനിധിതൻ കരതാരി-
ലാശു കൊടുത്തിതു ബുദ്ധിശാലി.
അമ്ഭോജലോചനൻ കൊച്ചുകരംകൊണ്ടു
കണ്ണാടിനന്നായെടുത്തനേരം
ചന്ദ്രനെബിംബിച്ചു കാണുകകാരണം
പുഞ്ചിരി തൂകിനാൻ പ്രീതനായി!

*   *   *

ഇപ്പാരുമൂന്നും പതിനൊന്നും നിർമ്മിച്ചു-
തപ്പാതെ കാത്തുടൻ സംഹരിച്ചും,
ചെപ്പിടിവിദ്യകളിക്കും രഘുപതെ!
ചിൽപുരുഷോത്തമ! ശേഷശായിൻ!
ആഗമക്കാതലെ! യോഗിമാർമാനസെ
മോദേന വാഴും മുകുന്ദദേവ!
ആദിയുമന്തവുമേതുമില്ലാതുള്ളോ-
രാനന്ദകന്ദമെ! തേജോമൂർത്തേ!
മായാമനുഷ്യനെ! കായാംപൂവർണ്ണനെ!
നാരായണനെ! പരമ്പുമാനെ!
ഇന്ദിരാനായക! നിന്നുടെ ലീലക-
ളിന്നാരറിയുന്നു പാരിടത്തിൽ!
സങ്കല്പമാത്രേണ സർവ്വലോകങ്ങളെ
സംസൃഷ്ടിചെയ്തിടും സർവ്വശക്ത!
അമ്പിളി തന്നുടെ ബിംബത്തെ കണ്ടു നീ
യമ്പമ്പ! സന്തോഷം പൂണ്ടുവെന്നോ?
ഉമ്പരും കുമ്പിടും തമ്പുരാനെ! വിഭോ!
നിമ്പാദപങ്കജമാശ്രയം മേ.

ശുഭം.

എസ്സ്. പരമേശ്വരൻനമ്പീശൻ,
വിദ്യാർത്ഥി.

ചില അസാധുപ്രയോഗങ്ങൾ.

അങ്ങനെ, ഇങ്ങനെ. ഇപ്പോൾ ചില പണ്ഡിതമ്മന്യന്മാർ അങ്ങിനേ, ഇങ്ങിനേ എന്നിവയ്ക്കു പകരം അങ്ങനെ, ഇങ്ങനെ എന്ന് ഇകാരം കൂടാതേ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഈ പ്രയോഗം സർവ്വഥാ അസാധുവാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങ്, ഇങ്ങ്, എന്നുള്ള പദങ്ങളോട് ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ തരം എന്ന അർത്ഥമായ ഇനശബ്ദം ചേർത്തിട്ടാണ് പൂർവ്വോക്തപദങ്ങൾ നിഷ്പന്നങ്ങളായതെന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങനെ, ഇങ്ങനെ എന്ന് നവീനവിദ്വാന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതു് സാധുവാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ഉപപത്തിയും കാണുന്നില്ല. ഈ നവീനഭാഷാപരിഷ്കാരികൾകൂടി "എങ്ങിനെ" എന്നതിൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ "എങ്ങനെ" എന്ന് പ്രയോഗിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതുമില്ല. ഈവക സ്ഥലങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യം ആവശ്യകമാണെന്നും വൈരൂപ്യം ത്യാജ്യമാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇനിക്ക്, എനക്ക്. ഈ രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളും സമഞ്ജസങ്ങളല്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. പ്രാമാണികന്മാരായ ചില ഭാഷാഭിയുക്തന്മാർകൂടി 'ഇനിക്ക്' എന്നുള്ള പ്രഥമപദത്തേ ഉപലാളിക്കുന്നതു് കുറേ ലജ്ജാവഹമാണെന്ന് പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. 'എൻെറ' 'എന്നോട്' എന്നിവയ്ക്കു പകരം 'ഇൻേറ', 'ഇന്നോട്' എന്ന് ഈവക മാന്യന്മാരും പറയുന്നതായി കേട്ടിട്ടില്ല. പ്രസ്തുതപദങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയായി നില്ക്കുന്നതു് 'എൻ' എന്ന അംശമാണെന്നറിയുന്നവരോട് 'ഇനിക്ക്' എന്നതു് അബദ്ധമാണെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യകത ഇല്ല. ഇതുപ്രകാരംതന്നേ 'എനക്ക്' എന്ന പ്രയോഗവും അസാധുശബ്ദങ്ങളുടേ കോടിയിൽ ഗണനയേ അർഹിക്കുന്നു. 'എനക്കു' എന്ന പ്രയോഗം ചില പ്രാകൃതന്മാരല്ലാതേ പണ്ഡിതന്മാർ അദ്യാവധി അംഗീകരിച്ചതായി കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതിന്നു പുറമേ ഇപ്പോൾ ചിലർ 'അനക്ക്' എന്നും പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇവർ വിദ്വാന്മാരുടേ നിന്ദയ്ക്കുകൂടി വിഷയീഭൂതന്മാരല്ലായ്കകൊണ്ട് അവരേപ്പററി ഇവിടെ വിശേഷിച്ചൊന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. 'എനിക്ക്' 'തനിക്ക്' എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ സമാനയോഗക്ഷേമങ്ങളാണെന്ന് തത്വഗ്രാഹികളായ വിദ്വാന്മാർ അറിയുന്നതാണ്.

നിണയ്ക്കു്. ആധുനികഭാഷാപരിഷ്കാരികളിൽ ചിലർ "നിണയ്ക്കു്" എന്ന പദത്തേ സുലഭമായി പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. 'നിൻ' എന്ന പ്രകൃതിയുടേ അന്ത്യ

മായ നകാരം ണകാരമായിത്തീൎന്നതിന്നു കാരണം എന്താണെന്നു് ഇവരാരും പറയുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷക്കാർ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് 'നിനയ്ക്കു്' എന്നാകുന്നു എനിക്കു്, തനിക്കു് എന്നീ പദങ്ങളിലെന്നപോലെ 'നിനക്കു്' എന്ന പദത്തിലും ഐകരൂപ്യത്തിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും ഇകാരം പ്രയോക്തവ്യമാണെന്നു് ചിലൎക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായം സാധുവോ അസാധുവോ എന്നു് പണ്ഡിതന്മാരായ ഭാഷാഭിമാനികൾ നിൎണ്ണയിച്ചുകൊള്ളട്ടേ.

നോം, നൊമ്മൾ, നമ്മൾ, നോൻെറ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളെ അപഭ്രംശകോടിയിലല്ലാതെ വിദ്വാന്മാരാരും പരിഗണിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'നോം' എന്നതിന്നു പകരം 'നാം' എന്നും 'നൊമ്മൾ,' 'നമ്മൾ' എന്നിവയ്ക്കുപകരം 'നമ്മൾ' എന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നതാണു് ഉചിതമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'നോൻെറ' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്നു ഇതുവരെ ഗളഹസ്തത്തേ ദാനംചെയ്യാത്ത മാന്യന്മാരുടെക്ഷമ ഭൂമിദേവിയുടെ ക്ഷമയെക്കൂടി അതിശയിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തി ലേശം ഇല്ലതന്നെ. പുസ്തകങ്ങളിൽ 'നമ്മുടെ' എന്നല്ലാതെ നോൻെറ എന്നു പ്രയോഗിക്കുവാൻ ആരുംതന്നെ ഒരുമ്പെട്ടുകാണാത്തതു ഭാഷാദേവിയുടെ ഭാഗ്യം തന്നെ.

സത്യാഗ്രഹം. ഈ പദം സാധാരണമായി പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന ഒന്നാണു്. എങ്കിലും ഇതിനിടയിൽ ഇതു അസാധുവാണെന്നും സാധുശബ്ദം'സത്യഗ്രഹ'മാണെന്നും ശ്രീമാൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനവർകൾ പ്രസ്താവിച്ചതായി അറിയുന്നു. സത്യഗ്രഹമെന്ന പദമാണു് സാധീയസ്സ് എന്നു പറയുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല. 1930 ആഗസ്റ്റ് 27-ാംനു-യത്തെ "ആത്മവിദ്യാകാഹള"ത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഇങ്ങിനെ എഴുതിക്കാണുന്നു:—"ആഗ്രഹം എന്ന പദം യാതൊരുഭാഷയിൽനിന്നാണോ ഉൽപന്നമായതു് ആ ഭാഷയിൽ ആ പദത്തിന്നു പിടിച്ചുപറി എന്നാണൎത്ഥം. അതുകൊണ്ടു സത്യാഗ്രഹമെന്നാൽ സത്യത്തെ പിടിച്ചുപറിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശവിരുദ്ധമായ അൎത്ഥമാണു് പ്രതീതമാവുക. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അഭിജ്ഞനായ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ സ്വദേശ്യപ്രശ്നസംബന്ധമായി ഗണപതി ഹൈസ്ക്കൂളിൽ കൂടിയ പൊതുയോഗത്തിൽവെച്ചു 'സത്യാഗ്രഹ'മെന്നുള്ളതു തിരുത്തി 'സത്യഗ്രഹ'മാക്കേണമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്"—"സത്യാഗ്രഹം" എന്ന പദത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് "സത്യഗ്രഹം" എന്ന പദത്തിനാണു് പ്രയോഗപ്രാചുൎയ്യമുള്ളതെന്നു ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. എങ്കിലും 'ആഗ്രഹം' എന്ന പദത്തിന്നു 'പിടിച്ചുപറി' എന്നാണു് അൎത്ഥമെന്നുള്ള വ്യാഖ്യാനം ചിന്തനീയമാകുന്നു. "പ്രൗഢമനോരമ"ാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ "ഖണ്ഡനഏവ ആഗ്രഹഃ നതുമണ്ഡനേ" എന്നും മററും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഈവക സ്ഥലങ്ങളിൽ ആഗ്രഹപദത്തിന്നു പിടി

ച്ചുപറി എന്ന അൎത്ഥകല്പന ചെയ്യാൻ തരമില്ലല്ലോ. വിശേഷിച്ചു മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസ്തുതപദത്തെ ഉത്കടമായ അഭിലാഷം എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ മാത്രം പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പിടിച്ചുപറി എന്ന അൎത്ഥകല്പന ചെയ്യുന്നതു സംസ്കൃതത്തിലെന്നപോലെ ഭാഷയിലും സാധുവാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "നവിശേഷേവിദ്വേഷാമിഹ ഗ്രഹഃ" എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ സത്യഗ്രഹപദത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

സ്വദേശിപ്രദൎശനം. ഈ പദവും അസാധുവാണെന്നു ശ്രീമാൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനവൎകൾ മുഖേന ചിലർ ഇദംപ്രഥമമായി ഗ്രഹിക്കാനിടയായതു അവരുടേയും മാതൃഭാഷയുടെയും ഭാഗ്യംതന്നെ. ഭാഷയിൽ 'സ്വദേശിപ്രദൎശനം' എന്നു മതിയെന്നും "സ്വദേശ്യപ്രദൎശനം" എന്നു ആവശ്യകമല്ലെന്നും ചിലർ പ്രബലമായി വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു ഇരിക്കട്ടേ. 'സ്വദേശ്യവസ്തുപ്രദർശനം' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതായാൽ അല്പംകൂടി നന്നായിരിക്കുമെന്നു പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടു്. കാരണം വിദേശീയവസ്തുക്കളെ സ്വദേശത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതിനും 'സ്വദേശ്യപ്രദർശനം' എന്നു പേർവിളിക്കാൻ പാടുള്ളതായി വന്നേക്കുന്നതാണ്. 'സ്വദേശ്യം' എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ 'സ്വദേശി' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതു ഒരു പ്രകാരത്തിലും ശരിയല്ല.

തീൎത്ഥകാകൻ.

"എടോ! താനൊരു മദ്യപാനി"യാണൊ?"

"ഹൈ അസംബന്ധം, ഇതാര് പറഞ്ഞു. എന്റെ വയറിനെപ്പററി പറഞ്ഞാൽ ഒരുവിധം യോജിക്കുമായിരുന്നു."

* * * *

ചോദ്യക്കടലാസ്സിൽ, ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചെഴുതേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കുട്ടി ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ മൂന്നുപാദവും എഴുതി നാലാമത്തേത് എഴുതേണ്ടതിന്റെ നേരെ ഒരു വരവരച്ച് ഇപ്രകാരമെഴുതി. "സേർ, മഷി തീൎന്നുകൊണ്ടാണ് അവസാനത്തെ പാദം പൂൎത്തിയാക്കാതിരുന്നത്."

* * * *

ഒരു ടൺ കല്ക്കരികൊണ്ടു് തീവണ്ടിയിൽ എട്ടു ടൺ വെള്ളം തിളക്കുന്നതാണ്. ലണ്ടനിൽനിന്നു പ്ലിമത്തിലേക്കു ഒരു തീവണ്ടി എത്തിച്ചേരുവാൻ നാലു ടൺ കല്ക്കരി ആവശ്യമാണ്.

നെപ്പോളിയന്റെ ഒരു ഉചിതകൃത്യം.

(വി. പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, സീനിയർവിദ്യാൎത്ഥി)

പാരിടം വിപുലവിക്രമത്തിനാൽ
പാരമാശ്ശിറപെടുത്തസൈനികൻ
നീരജാതശരചാരുവിഗ്രഹൻ
ധീരതയ്ക്കൊരു "കുമാര"സന്നിഭൻ 1

ആളിടുന്ന കടുരുട്ടിൽ മാററലർ-
പ്പാളിയൊക്കെ വിമൎദ്ദിച്ചുവിട്ടവൻ
നീളവേയൊളിനിരത്തിവാണു"നെ-
പ്പൊളി"യാഖ്യനൊരുമന്നവൻപുരാ (യുഗ്മകം) 2

ജാതനല്ല സുകുലത്തിലെങ്കിലും
താതനില്ല ധനമെന്നിരിക്കിലും
പ്രീതയായവനിലേററവും സുമോൽ-
ഭൂതയെന്തിതിനുമീതെവേണ്ടതും? 3

സ്വാന്തമൊട്ടുമിടറാതെയനഘം
സ്വന്തമായ കരശക്തിയാലവൻ
എന്തിവന്നവിഷമങ്ങളെക്കട
ന്നന്തതോ നൃപപദം കരേറിനാൻ. 4

ദീനരിൽ കനിവുകാട്ടിദുഷ്ടരേ
പീനകോപമൊടുപീഡചെയ്തുമേ
മാനവൻചിതമൊട്ടുഴിവാണുതേ
വാനിലങ്ങമരരാജനെന്നപോൽ. 5

ശിഷ്ടർതന്നുടയ കല്പവൃക്ഷമാം
ദുഷ്ടമൎത്ത്യകുലകാലനും തഥാ
ഇഷ്ടദാനനിരതന്റെ പേരിനാൽ-
നഷ്ടമായിനസുതന്റെകീൎത്തിയും. 6

ആഗതൎക്കു, തരു പക്ഷികൾക്കുപോൽ
സ്വാഗതം പറയുവോൻനരാധിപൻ
സ്ത്രീഗണത്തിനൊരത്ഭുതപൂൎവ്വമാം
രാഗഹേതു, വിമതൎക്കു കാലനും. 7

താതനാത്മജരെയെന്നപോലവേ
ഭൂതലാധിപതി പൌരരെസ്സദാ
പ്രീതരാക്കിയതിനാൽ ജനങ്ങളിൽ
ജാതമായിനൃപഭക്തിയും തുലോം. 8
ഇല്ലവന്നൊരുസമാനനെന്നനൽ
ച്ചൊല്ലുപൊങ്ങിഭുവനത്തിലെങ്ങുമേ
ഫുല്ലകീർത്തിരുചികണ്ടുമാനസേ,
യല്ലൽമൂത്തുസുരനായകന്നുമേ 9
ഇത്തരം ദശമുഖാരിപോൽ ധരാ
ഭൃത്തുഭൂമിവടിവോടുവാഴവേ
അത്തൽമൂത്തുനൃവരക്കുനല്ലമ
സ്സത്തമന്റെനിലകണ്ടുമാനസേ 10
കാന്തമായനില കണ്ടെതിർത്തൊരാ
ഭ്രാന്തചിത്തർ മറുമന്നരഗ്നിയിൽ
വെന്തുപോംശലഭജാലമെന്നപോ
ലന്തമാർന്നൂനൃപരോഷവഹ്നിയിൽ 11
ഇത്ഥമന്യനിലസൂയയാലിളാ-
ഭൃത്തുകൾക്കു പിടിപെട്ടുനാശവും;
സത്യമാണുമനുജന്നസൂയയാ-
ലിത്തരംഗതി, വിവാദമെന്തിതിൽ? 12
അന്നുഭൂതലസുധാംശുമന്നവൻ
ചിന്നിടുന്ന രുചികണ്ടുതൃപ്തരായ്
ഭിന്നഭാവമൊടെതിർത്തക്രൂരർതൻ
മുന്നണിക്കുനിലചെയ്തിതാംഗളർ. 13
വൻനയംപെരുകുമാംഗളേയരായ്
മുന്നിലേറവുപൊരുത്തും ദശാന്തരേ
മന്നവന്നനുചരക്കുകിട്ടിയാ-
സന്നനാം വിമതയോധനേകനേ. 14
യുദ്ധശേഷമവരാൻമന്ദിരം
ബദ്ധമോദം, അഥ ബന്ധനസ്ഥനെ
ശ്രദ്ധവിട്ടവിടെ മുക്തനാക്കിനാ-
നദ്ധരാപതി, ദയാസരിൽപതി. 15
തെല്ലുസൗഖ്യമവനാർന്നതില്ലവ
ന്നില്ലബന്ധനമതെന്നിരിക്കിലും

നല്ലനൈജഗൃഹമോർത്തുതീവ്രമാ
മല്ലൽപൂണ്ടുകൃശമായിദേഹവും. 16
വാർത്തയൊന്നുമറിയാതെ പുത്രനേ
പാർത്തിടും ജനനിയേയുമങ്ങിനെ
ഓർത്തുഹൃത്തടമെരിഞ്ഞിടുംകള
ത്രത്തെയും പരമതപ്തനായവൻ- 17
ഏകനില്ലസഖിയെന്നകാരണാ
ലാകവേമനമുഴന്നുപോയവൻ
ഏകനായ്വിമരുഭൂവുചുററുമാ
റേകദാജലധിതീരമെത്തിനാൻ- 18
കേണുകേണവിടെനിന്നു ദൃഷ്ടിതൻ
കോണയച്ചുപൊഴുതൂർമ്മിമാലയിൽ
വീണൊലിച്ചമരമൊന്നുകണ്ടവൻ
പ്രീണനായതുപിടിച്ചുസത്വരം- 19
വാരിജാക്ഷകൃപയാൽ ലഭിച്ചൊര
സ്സാരമായതടി, പോതമാക്കിയും
വാരിരാശിതരണത്തിന്നൂന്നി; ഏ-
ത്താരി,ലായതുമറച്ചുവെച്ചുതേ- 20
സ്സൂരനൊപ്പമവനംബുരാശിതൻ
തീരമെത്തിയിരുൾനീങ്ങുവോളവും
നേരമൊട്ടു കളയാതെഗൃദ്ധമായ്
സ്സാരശീഘ്രതയൊടാന്റവേലയെ- 21
ചെന്നിതല്പദിവസങ്ങൾവേലയും
തീർന്നു പോയ്വിമതർകണ്ടിടാതവേ
അന്നിലംജലധിമാർഗ്ഗമായ്വിടാ
ന്നൂന്നിതക്കമവനോർത്തിരിപ്പുമായ്. 22
മാനസത്തിലധികം കൊതിച്ചുത
മ്മാനവന്നൊട്ടുവിലങ്ങലബ്ധമായ്
പീനമോദമൊരുരാത്രിനിർഭയം
യാനമാന്നുചെറുപോതമേറിയും- 23
യോഗിലൗകികസുഖങ്ങൾപോലവൻ
സാഗരോർമ്മികൾകടന്നുപോകവേ
ആഗമിച്ചിതൊരുകപ്പൽദൈവമേ!
യോഗം! എന്തുപറയേണ്ടുമറവുഞാൻ? 24

കണ്ടുകപ്പലഹരിതൻെറയെന്നതായ്
കണ്ടവൻ കുതികുതിച്ചുപോകവേ
മണ്ടിയായതവനെപ്പിടിച്ചുടൻ
കൊണ്ടുവന്നു നൃവരൻെറ സന്നിധൗ. 25
പാണി തൻെറ പിറകിൽപ്പിണച്ചൊരാ
ക്ഷോണിപൻെറ നിലകണ്ടുജീവനിൽ
ക്ഷീണനററുകൊതിയെങ്കിലും നൃപൻ
വാണികേട്ടു, മനമൊട്ടുശാന്തമായ്. 26
"ആഴിയിൽ വിലപിടിച്ചജീവനേ
പാഴിലെന്തിനു കളഞ്ഞിടുന്നുനീ
കേഴമാൻമിഴിപിരിഞ്ഞമാലിനി-
ങ്ങാഴമിത്രവലുതോ കഥിക്കനീ."
ആത്തനോതിനൃപവാക്കിനുത്തരം
"പാത്ഥിവേശ! മമ മാതൃമാനസം
കത്തിടുന്നാകഥയെ സ്സുദുസ്സഹം
പേത്തിടം മനമിയന്നുസാഹസം." 28
ഗീരിതിന്നു നൃപനോതി "തുഷ്ടിനിൻ
നേരെഴും മൊഴിയപാരമേകി:മ
വീര,നിന്നതുലമാതൃഭക്തിയി-
പ്പാരിലുള്ള മനുജക്കുമാതൃക." 29
മന്നനപ്പൊഴുതുഭൃത്യരേവിളി
ച്ചോന്നുസസ്മിതമുരച്ചിതീവിധം
"ഇന്നുതന്നെയതിവേഗമോടുപോയ്
ഖിന്നനെപ്പുരിയണച്ചുകൊള്ളണം." 30
എമ്മഹീതലമവന്നസാദ്ധ്യമി
ജ്ജന്മമെത്തുവതിനെന്നുതോന്നിയോ
മേന്മയിൽ ദ്രുതമണഞ്ഞുതത്രത-
ന്നമ്മയെബ്ബുതവണങ്ങിഭാഗ്യവാൻ. 31
മാനിതൻെറ മഹനീയവൃത്തിയേ
മാനസത്തിലവനോത്തിതെപ്പൊഴും
മാനവേന്ദ്രനുജയത്തിനെന്നുമ
ന്യൂനഭക്തിയൊടുചെയ്തിതത്ഥന. 32
ഒട്ടുചെന്നു ദിന, മീശകല്പിതം
ബ്ബ്രിട്ടരോടു സമരേ പരാജയം

ഏട്ടുപോയിനൃപനെന്നുകേട്ടൊരുഠം-
ത്തട്ടുഞെട്ടിയവനോതിയിത്തരം. 33
"പോരിലേററ ഭടരേജ്ജയിച്ചോരാ
വീരനെയഥ പിടിച്ചുകെട്ടിയോ?
പാരമത്ഭുതമിതേകിടുന്നമേ
പാരിലെന്തിനിഭവിച്ചിടാത്തതും? 34
മാരദേവനൊടിടഞ്ഞകോമളാ
കാരയുക്തനതുലൻ ജിതേന്ദ്രിയൻ
പാരിനീശകുലമൗലിരത്നമാ
വീരനിന്നുവിമതക്കു ദാസനായ്! 35
ഭൂപരന്നതനുദീപ്തിയൊത്തനൽ
ദീപമൊന്നുശിവനെപൊലിഞ്ഞുപോയ്
കൂപദേശമതിലംബരംവെടി
ഞ്ഞാപതിച്ചിതൊരുതാരമുജ്ജ്വലം! 36
ഇന്ദുഹീനരജനീസമാനമാ
മിന്നുഭൂപതി വെടിഞ്ഞമന്നിടം.
ഊന്നുവിട്ടലതപോലെയും, മണം
നിന്നുപോയസുമനസ്സുപോലെയും! 37
ഹാ! വിധിക്കുസകലം തൃണോപമം
പാവ നമ്മൾ, ഭുവനം കളിസ്ഥലം
ഏവഴിക്കവനുചിന്തപോകുമെ-
ന്നോവനും ദൃഢമറിഞ്ഞിടാത്തതാം. 38
വാനിലുച്ചപദമാന്നസൂരനും
സ്ഥാനമററുജലമാഴ്ന്നതില്ലയോ?
മാനവേശഗതിയെന്തിതിൽപ്പരം
ന്യൂനമായതുവിധാതൃകല്പിതം." 39
ഏവമോതിശുചമൊട്ടടക്കിയ-
ബ്ഭൂവലാരിഹിതകാംക്ഷിയാമവൻ.
ആവിലാശയനതീവഭക്തിപൂ-
ണ്ടീവിധം ഹൃദിനമിച്ചുദൈവതം. 40
"അല്ലേമാമകചിത്തമാംലതപടന്നേറുന്നൊരാലംബമേ!
അല്ലേമാമകമാനസദ്രുമമതിൽശോഭിച്ചിടുംസൂനമേ!
അല്ലേമാമകചിത്തമാനസജലേ ക്രീഡിച്ചിടുംഹംസമേ!
അല്ലേലോകപതേ! നൃപനധികമാംശ്രേയസ്സുനല്കുണമേ!" 41

UNIV... 15 OCT

ഇതാണോ പരിഷ്കാരം?

ലോകം ഇതാ ഏതാണ്ട് പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഗുഹയിൽ നിവസിച്ചുവന്നിരുന്ന മനുഷ്യൻ ആകാശത്തിൽ പറന്നു തുടങ്ങി. ആകാശത്തിലുള്ള ചില ഗ്രഹങ്ങളുമായി സംഭാഷണം നടത്താൻ പരിശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. ഭൂമിയെ 24 മണിക്കൂർ കൊണ്ടു പ്രദക്ഷിണം വെക്കുവാനുള്ള അത്യാശ്ചര്യകരമായ ശക്തിയും അവന്നു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതെ-മനുഷ്യൻ ദേവനായിത്തീൎന്നു.

എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും മനുഷ്യൻ നാഗരികത്വത്തിൻെറ "നഗരത്തി"ലെത്തിപ്പോയി എന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തൽസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ അവന്നു അത്യാവശ്യകമായിട്ടുള്ളത് "മനഃപരിഷ്കാരം" മാത്രമാണ്. ഇത് പൂൎത്തിയായാൽ മാത്രമെ മനുഷ്യൻ അവൻെറ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറവാൻ നിവൃത്തികാണുന്നുള്ളു.

മനുഷ്യന്നു, മനഃപരിഷ്കാര"ത്തിൻെറ പൂൎണ്ണതയെ പ്രാപിപ്പാൻ ഇനിയും എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾ വേണ്ടിവരുമെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. നിഷ്ഠുരഹൃദയരും, പ്രതിക്രിയേച്ഛുക്കളും ആയ ഗുഹാനിവാസികളായിരുന്ന പൂൎവ്വന്മാരുടെ "കെട്ട" ഹൃദയം, ഇവരിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നത്, തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകുവാൻ പ്രയത്നവും കാലദൈൎഘ്യവും ഒരുപോലെ അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കാട്ടിൽ നായാടി, നിരപരാധികളും, സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുക്കളും ആയ മൃഗങ്ങളെ പിടിച്ചും, കൊന്നും ഉള്ള ഈ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിലെ 'പരിഷ്കാരമൎത്ത്യ'ൻെറ നീചകൎമ്മമാലോചിക്കുമ്പോൾ അവനാണൊ "മനഃപരിഷ്കാരം" സിദ്ധിച്ചവൻ? അവനാണൊ ഭാവിസന്താനങ്ങൾക്കു ആദൎശമായിത്തീരേണ്ടവൻ? അതെ! ഈ നിഷ്ഠുരകൎമ്മങ്ങളെല്ലാം "പമ്പ കടത്തി വിടുന്നതിന്നുള്ള സമയം നന്നെ അതിക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞു! ഇതിനെയെല്ലാം ദൂരീകരിക്കുന്നതിന്നു അത്യുത്സാഹം പ്രദൎശിപ്പിക്കാതെയും, ശുഷ്കാന്തി കാണിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നത് ഏററവും പരിതാപകരം തന്നെയാണ്.

ഇനി മറെറാന്നു പറവാനുള്ളത് "യുദ്ധ"ത്തെപ്പററിയാണ്. ഈ ലഘുലേഖനത്തിൽ ആ ഭയങ്കരകൎമ്മം വരുത്തുന്ന അത്യാപത്തുകളേ വിശദീകരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വെറും പ്രതിക്രിയേച്ഛകൊണ്ടും, പരധനേച്ഛകൊണ്ടും, മാത്രമാണ് "യുദ്ധ"മെന്നത് ലോകത്തിൽ ആവിൎഭവിപ്പാനിടയായത്. ഇതിന്നു "ലോകമഹായുദ്ധം" ഒരു നല്ല തെളിവ് കൊടുക്കുന്നതുമുണ്ട്.

ജീവിതവീഥിയിൽക്കൂടി ഉലാത്തി നടക്കുന്നതിന്നു ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എത്ര ജീവൻ, അവയവമില്ലാതെ പാടുപെട്ടു കണ്ണീരും കയ്യുമായി, നരജന്മത്തെ പാഴാക്കി ലോകത്തെ നരകഗർത്തമാക്കിക്കരുതി കാലം കഴിച്ചുപോരുന്നു! ഭാവി പൌരന്മാരായിരിക്കേണ്ട എത്ര പേർ രണരാക്ഷസന്റെ" കഠിനപ്രഹരമേററു മുളയിൽത്തന്നെ നിലംപതിച്ചുപോയി? ലോകസമ്പത്തിന്റെ എത്ര പ്രശസ്തമായ ഒരു ഭാഗമാണ് ആ പ്രളയത്തിൽക്കൂടി പ്രവഹിച്ചുപോയത്? ഇതൊന്നും മനുഷ്യന്നു സാരമില്ലെന്നൊ?

ഒരു മനുഷ്യൻ മറെറാരു മനുഷ്യനെ കരുതുന്നതുപോലെ തന്നെയാണ് ഒരു രാജ്യം മറെറാരു രാജ്യത്തെയും പരിഗണിച്ചുപോരുന്നത്. "അവനവനാത്മസുഖത്തിനാചരിക്കുന്നവയപരന്നു സുഖത്തിനായ്വരേണം" എന്ന സാരഗർഭമായ വാക്യം രണ്ടുകൂട്ടർക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമാണ്. "സുഖത്തിനായ്വരേണം' എന്നില്ലെങ്കിലും "ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കഴിപ്പാൻ പര്യാപ്തമായിത്തീർന്നാലും മതിയായിരുന്നു" എന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം.

രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ പോരാടി, ശത്രുവെ തോല്പിച്ചു, അനേകം ജീവനാശത്തിന്നു ഹേതുഭൂതമാക്കിയതുകൊണ്ടൊന്നും ലോകർക്കും ലോകത്തിന്നും, ഉൽഗതിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. കയറിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീജ്വാലയെ തച്ചുകെടുക്കുവാനുദ്യമിക്കയാണ് ഇവർ പരമാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്.

ഇത്യാദി ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ മുമ്പുതന്നെ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ—മനുഷ്യഭീതിയില്ലാതെ മനുഷ്യർ വാണിരുന്നുവെങ്കിൽ—ഹാ! ഇന്നത്തെ ലോകം എത്ര മഹത്തായതാകുമായിരുന്നു, എന്ന് എനിക്കു ഊഹിക്കാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ ലോകം ഏതാദൃശമായിരിക്കുന്ന ഒരു ദശയെ പ്രാപിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അന്നു ഈ ഞാൻ "കൊററിന്നുപോലും വകയില്ലാതെ, പട്ടിണിയിട്ടു കിടന്നീടുകിലും" അവരിൽ—അന്നുള്ള പുണ്യകൃത്തുകളിൽ—ഒരംഗമായിത്തീരുന്നുവെങ്കിൽ, ധന്യധന്യൻ തന്നെ എന്നു കരുതുന്നതാണ്.

എസ്. കെ. പി. (സീനിയർവിദ്യാർത്ഥി)

ഒരു ധ്യാനശ്ലോകം.

വാമാങ്കത്തിങ്കൽവാഴും രമണിമണിരമാ രുഗ്മിണീമണ്ഡിതാംഗൻ
ഹേമാംഭോജാസനസ്ഥൻ കനകമണിലസദ്വേത്രദോർദ്ദണ്ഡരമ്യൻ
ചിന്താരത്നൊജ്വലാച്ഛ്രീകരകമലസമാശ്ലിഷ്ട ലക്ഷ്മീശരീരൻ
നൽകട്ടെവാസുദേവൻ മമനിഖിലസുഖം കാളമേഘാഭിരാമൻ.

പി. കെ. കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി അവർകൾ.

ക്ലമിമൻക്രർ.

ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഭ്രാന്താസ്പത്രി സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ രോഗികളിൽ ഒരുവൻ തനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം വാങ്ങിത്തരുവാനായി വളരെ വണക്കത്തോടെ അപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം കഴിയുംവിധം ശ്രമിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

"മറക്കരുതേ! മറക്കരുതേ!" എന്നു രോഗി വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞു. 'ഇല്ല്യ'എന്നു പറഞ്ഞ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തിരിഞ്ഞതോടുകൂടി പുറത്തു ഒരു ചവിട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മണ്ണിൽവീണു. രോഗി:—"നിങ്ങൾ മറന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ് അത്."

അമ്മ അടിക്കും.

ഗുരുനാഥൻ:—"സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകേണ്ടവർ കൈ പൊക്കുവിൻ"
രാമൻ പൊക്കിയ കൈ പെട്ടെന്നു താഴ്ത്തി.
ഗുരു:—"നിണക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോണ്ടെ?"
രാമൻ:—"നേരെ വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലാൻ അമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്"

"നല്ലൊരു ജാലവിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു"

അഥവാ

ഒരു പ്രഹസനം.

(ജ്യോത്സൻ പണിക്കരും ഗോവിന്ദമേനോനയച്ച വാലിയക്കാരൻ ചാത്തുനായരും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പണി—എന്താ ചാത്തപ്പാരെ മൂപ്പക്ക് വിശേഷിച്ച് സുഖക്കേടൊന്നുമില്ലല്ലൊ.

ചാത്തു—യെ. അവിടെക്ക് സുഖക്കേടും മററും വേണ്ടാ.പണിക്കരൊടാളെ അയക്കാൻ.

പണി—അതുകൊണ്ടല്ല വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലൊ എന്നു ചോദിച്ചുന്ന് മാത്രം. അങ്ങിനെയല്ലെ സാധാരണ പതിവ്. പിന്നെ ശാസ്ത്രംതന്നെ ആ ലോഗ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ചാത്തു-അതുശരി. പക്ഷെ അവിടുന്ന് പോരുമ്പോഠംതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പണി-എന്ത്.

ചാത്തു-വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞാ പണിക്കർ വരില്ല എന്ന്.

പണി-(ആലോചിച്ചുംകൊണ്ട്) ഓഹൊ ശരിതന്നെ എനിക്കടിയന്തരമായികോഴിക്കോട്ടോളം ഒന്നു പോണല്ലൊ. നാളെ നെരത്തെ വന്നാൽ പോരെ.

ചാത്തു-അല്ല ഞാൻ അതു പറഞ്ഞതുതന്നെ പിഴച്ചൊ. ഏതായാലും നിങ്ങഠം വരാതെ കഴിയില്ല. കാൎയ്യം അടിയന്തരമാണ്. അവക്കൊക്കെ ഇന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ പോണം.

പണി-ആക്കൊക്കെ.

ചാത്തു-സബ്ബ്ജഡ്ജി രാമൻമെന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അളിയൻ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ തുക്ടിസായിവിനും.

പണി-എന്താ ഇത്ര അടിയന്തരം.

ചാത്തു-എന്തൊ ഒന്നുരണ്ടു ജാതകം നോക്കാനുണ്ടത്രെ.

പണി-സ്ത്രീജാതകൊ പുരുഷജാതകൊ എന്നറിഞ്ഞുവെണ്ടെ ശകുനം നോക്കാൻ.

ചാത്തു-രണ്ടും വേണ്ടിവരും എന്നാണുതോന്നുന്നത്.

പണി-(വിചാരം) ആ വിവാഹംതന്നെ ആയിരിക്കും (വെളിവായിട്ട്) എന്നാൽ വേഗത്തിൽ പോയിവന്നതിൻെറ ശേഷമാവാം കോഴിക്കോട്ടെക്കുള്ള പോക്ക്. വൈകുന്നേരം ഒരു വണ്ടിയുണ്ടല്ലൊ.നമുക്കുപോക(രണ്ടാളുംപോകുന്നു)

II

(ഗൗരീവിലാസത്തിൻെറ പൂമുഖത്ത് ഗോവിന്ദമെന്നും സബ്ജഡ്ജി രാമൻമെന്നും, ഡിവിഷനൽ ഓഫീസർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമെന്നും .ചാരുകസെലകളിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഗൊ. മ-എന്താ, ചാത്തു ഇനിയും വന്നില്ലല്ലൊ. പണിക്കർ ഇല്ലായിരിക്കൊ

(സംശയഭാവം നടിച്ചുകൊണ്ട്) ഉണ്ടാവും. ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ വരേണ്ട സമയമായല്ലൊ.

രാ. മെ-പണിക്കരെ കാത്തിരിക്കുകയു മൊന്നുമില്ലെരിക്കാം.

ഗോ. മേ-യെ! ഇല്ല. അവിടെ ഉണ്ടാവും. ഇപ്പോൾ എത്തും (പണിക്കരും ചാത്തുവും പ്രവേശിക്കുന്നു. പണിക്കർ മുണ്ട് കക്ഷത്തുവെച്ച് ഇടത്തെ കയ്യിൽ ഓലക്കുടയും വലത്തെകയ്യിൽ ചെരുപ്പും പിടിച്ച് തൊഴുത് കുമ്പിടുന്നു.)

ഗോ. മെ. എന്താ പണിക്കരെ കണ്ടിട്ട് കാലം കുറെ ആയല്ലൊ.

പണി. ഉവ്വ് കഴിഞ്ഞാഴ്ച മെലെടത്തു വന്നു പോകുമ്പോൾ കണ്ടതാണ്.

രാ. മെ. അതിത്രയധികം കാലമായൊ.

പണി. അതെല്ലാം മനസ്സിൻെറ സ്ഥിതി പോലിരിക്കും "സങ്കല്പകല്പിതമല്ലീസ വ്വം" എന്നല്ലെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ഗൊ. മെ:—ആട്ടെ പണിക്കർ കാല്കഴുകു; കുറച്ചു ചിലതെല്ലാം നോക്കാനുണ്ട്.

(പണിക്കർ കാൽകഴുകിവന്ന് പുൽപായിൽ ഇരുന്ന് കവിടിസ്സഞ്ചി താഴെ വെക്കുന്നു.)

ഗൊ. മെ:—ചാത്തൊ, പണിക്കക്ക് ഒരു കോപ്പ ചായ കൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്ക്.

പണി:—ചായക്കല്ലല്ലൊ ബദ്ധപ്പാട്; അടിയന്തരകാൎയ്യം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലെ ചായയും മററും. രാശിവേണൊ ?

ഗോ, മെ; വേണം.

പണി:—വെറും വയറോട്ടക്രുടിയ രാശിക്ക് ഫലംക്രൂടും.

ഗോ-മെ:—ഓഹൊ അപ്പോൾ പണിക്കർ രാവിലെ ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ലെ.

പണി:—ഇല്ല രാമൻനായർ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ കുളിച്ചുവരുന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കാൎയ്യം അടിയന്തരമാണെന്ന് പറഞ്ഞതിനാൽ കഞ്ഞിക്കൊന്നും കാത്തില്ല. കുറിതൊട്ട് ഇങ്ങോട്ടുപോന്നു. ഏതായാലും രാശി കഴിയട്ടെ; നക്ഷത്രവും നാമധേയവുമൊക്കെന്തൊവൊ

ഗൊ.മെ:—നക്ഷത്രം തിരുവാതിര, പേര് ഗൌരീന്ന്

പണി:—ഭവനം?

ഗൊ-മെ:—ഇതുതന്നെ.

പണി:—നല്ലവണ്ണം പ്രാൎത്ഥിക്കുക.

ഗൊ. മെ:—അങ്ങിനേ (നിലത്തിറങ്ങിധ്യാനത്തിൽ തൊഴുതുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)

പണി:—(കവിടി ചുററിക്കൊണ്ട് ഹരിശ്രീഗണപതയെനമ: അവിഘ്നമസ്തു ശ്രീഗുരുഭ്യോനമ: സൂൎയ്യായനമഃ (ക്രമേണകേൾക്കാതായി വീണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ) ഗൗരീഭവന സ്ഥിതയാ തിരുവാതിര നക്ഷത്രജാതയാ ഗൗരീനാമധെയാന്വിത ലഗ്നത്തിൻെറ സൎവ്വഗുണദോഷ വിചിന്തനകളും തെളിഞ്ഞ രാശി വരട്ടെ. എൻെറ ഭരദേവതെ (ഇടത്തെ കൈ മാററുവെക്കുന്നു) സുബ്രഹ്മണ്യരെ (ഒരു പിടി കവടിവാരിനിരത്തുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരുമാപ്പിള പ്രവേശിക്കുന്നു. ഗോവിന്ദമെനൊൻ ധ്യാനത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.) മാപ്പിള (മറവിൽ നില്ക്കുന്ന ചാത്തുനായരെ മാടിവിളിക്കുന്നു; ഏ. ഏ. നായരെ; എടാനായരെ ചാത്തുനായർ അടുത്തുചെല്ലുന്നു.)

മാ:— (മറവിലേക്ക് മാറിനിന്നിട്ട്) ഏമാന്നെ ഇപ്പോ ഒന്ന് കാങ്ങാൻ കയ്യൊ.

ചാത്തു:—യ്യെ കഴിയില്ല.

മാ:— അലവി വന്നിരിക്കിന്നീന്ന് ഒന്ന് ചെന്ന് പറീൻ.

ചാ:— എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ലപ്പാ.

മാ:— അപ്പഴത്തിന് നായരെ ഒരു വീഴ്യം. ഞമ്മക്കറിഞ്ഞൂടെ നിങ്ങളെളാക്കെ. ആട്ടെ ങ്ങള് ഞെമ്മെന്റെ അരുത്തുംവരും. അന്ന് കാണിച്ചരാം.

ചാ:—(വിഷമത്തിലായ ഭാവം നടിച്ച് വിചാരം) എന്താ ചെയ്യണ്ടതീശ്വരാ ഇവനാണെങ്കിൽ മഹാകേടി. മൂപ്പരോട് ഇപ്പോൾ ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ ചാട്ടം ചെയ്യും.

പണി:—രാശി മിഥുനം. കക്കിടകത്തിൽ ചൊവ്വ. ചിങ്ങത്തിലാരുമില്ല. കന്നി ഗുരു ശുക്രൻ കെതു. തുലാത്തിൽ ബുധൻ. വൃശ്ചികത്തിൽ ഗുളികൻ. ധനുവിലാദിത്യൻ, ചന്ദ്രൻ. മകരമൊഴിവ്. കുംഭത്തിലാരുമില്ല. മീനത്തിൽ രാഹു. മേടം എടവം ശുദ്ധിവന്നു. ആകപ്പാടെ രാശി തരക്കേടില്ല. പക്ഷെ നിമിത്തം വളരെ നന്നായില്ല.

ഗൊ. മെ:—എന്താ.

പണി:—"ബൗദ്ധാഗമ അബദ്ധം സൂചയതി" എന്നാണല്ലൊ പ്രമാണം.

ഗൊ. മെ:— അതായത്.

പണി:—ബൗദ്ധന്റെ ആഗമം അബദ്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് ഹൊരാചാൎയ്യർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഗൊ. മെ:—അപ്പോൾ ഇവിടെ ബൗദ്ധൻ വന്നുവൊ?

പണി:—ഉവ്വ്. അവിടെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. (അലവി നില്ക്കുന്നെടത്തെക്ക് ചൂണ്ടികാണിക്കുന്നു)

ഗൊ. മെ:—ചാത്തൊ ആരാത്.

ചാ:—അലവി.

ഗൊ. മെ:—അപ്പൊഴെക്കു എവിടന്നു വന്നു. വേണമെങ്കിൽ മഷിവെച്ചു നോക്കിയാൽ കാണില്ല. വേണ്ടാത്തെടത്തെല്ലാം റഡിക്കെത്തും. അലവി എന്താടാ പോന്ന്.

അല:—(ചുമലിലെ മുണ്ടെടുത്ത് മുന്നോട്ടു വരുന്നു) എമാന്നെ ഒന്നു കാണാൻ തന്നെ.

ഗൊ. മെ:—എന്താ വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലൊ.

അല:—സ്വകാൎയ്യമായിട്ട് ച്ചീരോളം പറയാനുണ്ടായിരിന്നീ.

ഗൊ. മെ:—പണിക്കരെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ വരാം. (എഴുന്നെററ് അലവിയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് രണ്ടാളും മറവിലെക്ക് പോകുന്നു) എന്താ വിശേഷിച്ച്.

അല:—തുക്ടിസായ്പ് ഈടെ മെന്നിരിക്കിണീന്ന് കെട്ടീ ഞമ്മന്റെ കെസ്സിനെപ്പററി ഒന്നു പറാൻമെണ്ടിയാ ഞെമ്മൻ വന്നത്.

ഗൊ. മെ:—അടികലശൽ കെസ്സൊ.

അല:—അതെ. ഏമാൻ ഒന്നു കെണഞ്ഞാൽ ഞെമ്മെൻ കുടങ്ങാണ്ടെ കഴിയും.

ഗൊ. മെ:—കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനൊൻ ശിപാൎശി എടുക്കുന്ന ഒരാളല്ല. ആട്ടെ ഇപ്പോൾ കുറച്ചു തിരക്കാണ്. ഞാൻ പിന്നെ പറഞ്ഞുനോക്കാം. നിയ്യ് ഇപ്പോൾ പൊയ്യോളാ.

അല:—അള്ളാന്റെ കൃപഉണ്ടായിട്ട് എമാൻ നന്നായ് വരും. ഈ സാധു ഞമ്മനെ ഒന്നു രച്ചിച്ചാൽ. എന്നാൽ ഞമ്മെൻ കിയെട്ടെ. (പോകുന്നു)

ഗൊ. മെ:—(കസെലമെൽ ഇരുന്ന്) പണിക്കരെ പറയാം.

പണി:—അതുകൊണ്ട് കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു വളരെ വിഘ്നമുണ്ട്.

രാ. മെ:—ആട്ട്യം കാൎയ്യമെന്താ പറയൂ. എന്തു കാൎയ്യമായാലും തകരാറുണ്ടാവ്വൊ? മാപ്പിളെക്കൊണ്ടുള്ള കാൎയ്യമാണെങ്കിലൊ?

പണി: എന്തു കാൎയ്യമായാലും വിഘ്നംനേരിടുമെന്നുതന്നെ വേണം പറയാൻ. പിന്നെ കാൎയ്യം രാശി വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടല്ലൊ?

രാ. മെ:—എന്താ കേൾക്കട്ടെ.

പണി:—ധനുവിൽ ആദിത്യ ചന്ദ്രന്മാർ വന്നാൽ വിവാഹാവസരത്തെയാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു വിവാഹം തന്നെയാണ് കാൎയ്യം എന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

രാ. മെ:—(To Govinda Menon & Kunhikrishna Menon) Wonderful is the accuracy of this science and it seems this man is well versed in it. See how easily he found out the truth.

ഗൊ. മെ:—It is wellknown that he is very clever in ജ്യോതിഷം.

പണി:—(വിചാരം) ഇവൎക്ക് വിശ്വാസം വന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നു മുഖം പറയുന്നുണ്ട്. ഇനി ദിവാൻ മാധവമെന്റെ ഭാൎയ്യ പറഞ്ഞത് ഫലിപ്പിക്കാൻനോക്കാം. (വെളിവായിട്ട്) രാശിയിൽതന്നെ ഗുളികന്റെ സ്ഥിതി നന്നായിട്ടില്ല.

ഗൊ. മെ:—നന്നായില്ല എന്നുവെച്ചാൽ തുറന്നു പറയൂ. പണിക്കരുടെ കയ്യിലാണ് കാൎയ്യമൊക്കെ കിടക്കുന്നത്.

പണി:—അതു കൊണ്ടു തന്നെയാണല്ലൊ സംശയത്തോടുകൂടി പറയുന്നത്. വല്ലതും പറഞ്ഞ് വിവാഹം നടത്തിച്ച് വല്ല അപകടം വന്നാൽ അതു അന്നു പണിക്കർ പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ എന്നു പറയാൻ ഇടവരുത്തരുതെ എന്നാണ് എന്റെ ഗുരുകാരണവന്മാരോടുള്ള പ്രാൎത്ഥന. "വൃശ്ചികെ ഗുളികാഃ മൃത്യുവാച" എന്നാണ് പ്രമാണം.

ഗൊ. മെ:—എന്ത് മൃത്യുവൊ.

പണി:—പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. വൃശ്ചികത്തിൽ ഗുളികൻ വന്നാൽ മൃത്യുവാണ് ലക്ഷണം എന്നു ഹൊരാചാൎയ്യർ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ മറെറാരു മുനി എന്തു പറയട്ടെ. രാശി എന്തുദ്ദേശിച്ചു വെച്ചുവൊ ആ ഉദ്ദേശം നടന്നാൽ മാത്രമെ മരണം സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന്. അതുകൊണ്ടു വിവാഹം നടന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ലക്ഷണത്തെ തള്ളികളയാം.

രാ. മെ:—എന്തിനാ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത്. എനി ജാതകമൊന്നും നോക്കണ്ട. കുട്ടികളെ കഷ്ടത്തിലാക്കാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

(ഒരു താടിക്കാരൻ ഭിക്ഷു പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഭിക്ഷു:—ജാലവിദ്യകളെല്ലാം ഇരിക്കറത്. ഒന്നാടട്ടുമാ.

ഗൊ. മെ:—അന്തപ്പുറം പൊ (എന്ന് വടക്കെപുറത്തെക്കു ചൂണ്ടികാണിക്കുന്നു. കൎട്ടൻ താഴുന്നു. ഭിക്ഷു വടക്കെപുറത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഭിക്ഷു:—(മാധവിഅമ്മ അമ്മെമാട്ടു പറഞ്ഞല്ലൊ കുട്ടി കണ്ടാൽ വളരെ മോശമാണെന്നും മററും. അത്ര മോശമാണെങ്കിൽ അച്ഛൻ അതിന്നു ശ്രമിക്കൊ. ആട്ടെ ജാലവിദ്യ ഒന്ന് പ്രകടിപ്പിച്ചുകളയാം. അപ്പോൾ ഗൗരി എന്നല്ല എല്ലാവരും പുറത്തുവരും. നന്നൊ ചീത്തയൊ എന്ന് എനിക്കുതന്നെ തീർച്ചയാക്കാലൊ. മാധവിഅമ്മയുടെ സംസാരത്തിൽ ആയമ്മയുടെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് തരക്കെടില്ല എന്നു സൂചിപ്പിച്ചതിനാലാണ് എനിക്ക് സംശയം. ആട്ടെ ആരെയും കാണുന്നില്ലല്ലൊ.) വെളിവായിട്ട്; അമ്മാ ഏ അമ്മാ ഏ അമ്മാ.

മിനാക്ഷിഅമ്മയും ഗൗരിയും രണ്ടു ചെറിയ കുട്ടികളും പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഗൌ:— നീയാണൊ പൂമുഖത്തവന്ന് ജാലവിദ്യയറിയും എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഭിക്ഷു:—(വിചാരം) ഗോവിന്ദമേനന് ഒരു മകളല്ലെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു ഗൌരി ഇവൾതന്നെയായിരിക്കണം. ഇവൾ സർവ്വാംഗസുന്ദരിയാണല്ലൊ. ആട്ടെ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാം (വെളിവായിട്ട്) ആമാം. കൊഞ്ചം കൊഞ്ചമെല്ലാം തെരിയും.

ഗൌ:—അമ്മെ ഒന്നു കാണിക്കട്ടെ അല്ലെ

മീ. അ. പൂമുഖത്തെ വൎത്തമാനം മുഴുവൻ അറിഞ്ഞില്ല. നടക്കില്ല എന്നു കേട്ടു എന്തൊക്കെയാണാവൊ നിനക്കിപ്പൊളെന്താ ശിവദാസനല്ലെങ്കിൽ വിഷ്ണുദാസൻ ഞങ്ങൾക്കല്ലെ ഭാരമൊക്കെ.

ഗൌ—അതൊക്കെ പോട്ടെ. തമാശകണ്ടാൽ മനസ്സിന്നുള്ള സുഖക്കേടൊക്കെ മാറും. ഒന്നു കളിക്കാൻ പറയൂ.

മീ.അ. കളിച്ചോട്ടെ, പക്ഷെ ഞാൻ പോകയാണ്. പൂമുഖത്തെ വൎത്തമാനം കേൾക്കട്ടെ. എനിക്കതാണ് വലിയത്; (പോകുന്നു കുറച്ചുദൂരം പോയിട്ട് വിളിച്ചു പറയുന്നു) ഗൗരീ ഉണ്ണി വീഴുന്നത് സൂക്ഷിക്കണെ.

ഗൗ- ആ (ഭിക്ഷുവിനോടു) ഒന്നുരണ്ട് വിദ്യ കാണിക്ക്.

ഭിക്ഷു-(വിചാരം) ഇവൾതന്നെയാണ് ഗൗരി സംശയമില്ല. (ഭാണ്ഡമഴിച്ച് ചെപ്പും പന്തും പുറത്തെടുക്കുന്നു.) പാരുങ്കൊ, എങ്കയ്യിലെന്ന. (കൈകാണിച്ചുകൊട്ടുക്കുന്നു.)

ഗൗ. ഒരു ചെറിയ പന്ത്.

ഭിക്ഷു: ഒരു ചിന്ന പന്തിരുക്കറത്. ചിന്നതാനാലും ഇന്ത പന്ത് കണ്ണിലെ പോകാത്. കാതിലെ പോകാത്. മൂക്കിലെ പോകാത്. പോട്ടും അത് വായിലെ പോട്ടും (എന്ന് വായിൽ ഇടുന്നു.) കൈ മടക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പൊഴത് പന്തെങ്കെ.

ഗൗ-വായിൽ.

ഭിക്ഷു-സൂക്ഷിച്ചു പാരുങ്കൊ. പന്ത് എൻ കയ്യിലെ ഇരിക്കാത് (കൈ കാണിച്ചു കൊട്ടുക്കുന്നു.)

ഗൗ-ഇല്ല.

ഭിക്ഷു-പിന്നെ എങ്കെ.

ഗൗ-വായിൽ.

ഭിക്ഷു-ഇല്ലൈ. വായിൽ ഇല്ലൈ. പാരുങ്കൊ. വായിലെങ്കെ. (എന്ന് വായ്പിളക്കുന്നു.)

ഗൗ—ഇല്ല.

ഭിക്ഷു—പിന്നെങ്കെ. ശൊല്ലങ്കോ.

ഗൗ—എനിക്കറിഞ്ഞുക്രൂടാം.

ഭിക്ഷു—ജാലവിദ്യയാലെ അന്തപന്ത് എൻകണ്ണിലെ പോച്ചിത്. വാരങ്കൊ എടുത്തുകൊടുപ്പാൻ. (പന്ത് കണ്ണിൽനിന്നെടുക്കുന്നു. കുട്ടികളെല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു.)

മീ. അ—(ബദ്ധപ്പെട്ടു ഓടിവരുന്നു) ശിവദാസനെ കാണ്മാൻ ഇല്ലെന്നു ഒരു കമ്പി വന്നിരിക്കുന്നു. അവരെല്ലാവരും പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു (ഭിക്ഷുയൊഴികെ മറെറല്ലാവരും വ്യസനഭാവത്തോടെ അകത്തെക്കു പോകുന്നു.)

ഭിക്ഷു—(വിചാരം) കാര്യമൊക്കെ മനസ്സിലായി. ഇവിടെ ജാലവിദ്യ പ്രകടിപ്പിക്കണം. പണിക്കരുടെ ക്രൂടെ പോകതന്നെ (പോകുന്നു)

IV

(പണിക്കരും സന്യാസിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പണി—എന്നാൽ ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വെക്കട്ടെ.

ഭിക്ഷു—ഇതാരുടെ വീടാണ്.

പണി—ദിവാൻ മാധവമെൻെറ

ഭിക്ഷു—ഓഹൊ. അദ്ദേഹം നല്ല ദാനശീലനാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ വിദ്യയുംകൊണ്ടുപോയാൽ വല്ലതും കിട്ടും.

പണി—കിട്ടും. പക്ഷെ നിങ്ങറം ഞാൻ പോയി കുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വന്നാൽമതി. (പണിക്കർ പോകുന്നു.)

ഭിക്ഷു—അങ്ങനെ (കുറച്ചു അവിടെ നിൽക്കുന്നു. വിചാരം) നേരംവൈകി വണ്ടിക്കു സമയമായി. ഈ വണ്ടിക്കുതന്നെ പോകാഞ്ഞാൽ തകരാറുണ്ട്. (പോകുന്നു)

(സബ്ജഡ്ജി രാമൻമെന്നും ദിവാൻ മാധവമെന്നും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാ. മെ—ഈ കുറിയെങ്കിലും ജാതകം ഒത്തല്ലൊ. കോടതി തുറക്കുന്നതിന്നുമുമ്പുതന്നെ കഴിഞ്ഞൊട്ടെ. തുറക്കുന്നതിന്നു രണ്ടുദിവസം മുമ്പു അവനു മദിരാശിക്കു പോണം. നടാടെ പ്രാക്ടീസ്സ് തുടങ്ങുകയല്ലെ. അവിടെപ്പോയി പല പ്രവൃത്തികളും ഉണ്ടാകും.

മാ. മെ—The Sooner the better ഈ മാസം 20-ാംനു- നല്ല മുഹൂർത്തമുണ്ട്. ഇന്നഞ്ചല്ലെ ആയില്ലു. Preparation ന് പതിനഞ്ചു ദിവസമുണ്ടല്ലൊ.

രാ. മേ—മതി അതു ധാരാളംമതി. അവൻ പുറത്തെക്കെങ്ങെട്ടോ പോയിരിക്കുന്നു. വന്നാൽ പറയാം.

മാ. മെ—എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോറംപോട്ടെ. വണ്ടിക്കു സമയമായി. Therefore Good bye We shall meet on the 20th.

രാ. മെ If God Wills, Good bye(മാ. മേനോൻ പോകുന്നു) (ശിവദാസൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. ശിവാ marriage 20 ാം തിയ്യതിക്കുറച്ചു. എനി Invitation Cards ഒക്കെ തെയ്യാറാക്കിക്കോളു.

ശിവ—ആരുടെ Marriage.

രാ. മേ- നിൻെറ.

ശിവ—ഓഹൊ ആരോട്ടുക്രൂടി.

രാ. മേ—മാധവമേൻെറ മകളോട്ടുക്രൂടിതന്നെ.

ശിവദാ-ആട്ടെ നന്നായി. പിന്നെ വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലൊ. Cards ഒക്കെ

തയ്യാറാക്കിക്കളയാം. (രാ. മേ. പോകുന്നു. (ആത്മഗതം)ആട്ടെ. ദിവാനെയും ഭാൎയ്യയേയും ഇതിന്നൊന്നു പററിക്കാതെ കഴിയില്ല. Invitation ഒക്കെ അയക്കട്ടെ. നല്ല കണക്കിൽ ഒന്നു പററിക്കണം. അതിന്നുള്ള വഴി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുമുണ്ട്. അത്ര സാമൎത്ഥ്യം പാടില്ലല്ലൊ. ഇത് സാമൎത്ഥ്യമല്ല ദുസ്സാമൎത്ഥ്യമാണ്. പണിക്കരെയും പണിക്കത്തിയാരെയും സ്വാധീനം വെക്കല് കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. പണത്തിന്നുംമീതെ പരുന്തും പറക്കില്ലാ എന്നാണ് അവരുടെ പൂൎണ്ണധാരണ. ഇനി മററാരാളെ ചതിക്കാനിടവെക്കരുത്. ഏതായാലും Press ൽ പോയി Cards Print ചെയ്യിക്കട്ടെ. (പോകുന്നു.)

V

(രാമൻമേനോൻറമുററത്തുള്ള വിതാനിച്ച പന്തലിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയ യോഗ്യന്മാർ ഇരിക്കുന്നു. രാമൻമേനോൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാ. മേ-ശിവദാസൻ ഇന്നാലെ കോഴിക്കോട്ടേക്ക പോയതാണ്. വൈകുന്നേരംതന്നെ വരാം എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. ഇന്നാലെ വന്നില്ല. ഇന്നു രാവിലത്തെ വണ്ടിക്കും കണ്ടില്ല. വിവരം മാധവമേനൊ അറിയിക്കാൻ കത്തുംകൊടുത്ത് കാറിൽ ആളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട് കുറച്ചുകാലമായി അവന്ന് ചാടിപ്പോകാൻ ഒരു വാസന കടന്നുകൂടീട്ടുള്ളതിനാലാണ് ഭയം.

ഒരാൾ. വല്ല സ്നേഹിതനേയും കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. രണ്ടാംക്കും കൂടി മെയിലിന്ന് വരാം എന്നു കരുതീട്ടുണ്ടാവും. കാൎയ്യങ്ങൾക്കൊക്കെ He knows that you are here.

രാ. മേ-അതെതെ. ഇവൻ ഇങ്ങിനെ മനസ്സിന്നു സുഖമില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുക. (ശിവദാസൻ ഗൗരിയുടെ കൈപിടിച്ച് ഗോവിന്ദമേനോനോടുകൂടി പ്രവേശിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അന്ധാളിച്ചുനില്ക്കുന്നു.) എന്താ ഇതുകഥ നിനക്കെന്തോ താക്ക വല്ല സുഖക്കേടുമുണ്ടൊ?

ശിവ-ഇല്ല. യാതൊരു സുഖക്കേടുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ സാധിച്ചത്.

ഗോ. മേ (ശിവദാസനോട്) അച്ഛന് കാൎയ്യമൊന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് പരിഭ്രമം. വാസ്തവം പറഞ്ഞുകൊടുക്കൂ.

രാ. മേ-എന്താ പറയൂ.

ശിവ-എന്നെ കാണാത്ത വിവരം മാധവമേനൊ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടൊ?

രാ. മേ-കാറുകൊടുത്താളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തോടുതന്നെ ഇത്രത്തോളം വരാൻ എഴുതീട്ടുണ്ട്

ശിവ-എന്നാൽ ആ കള്ളൻ ഇപ്പോൾഎത്തും. അന്ന് അമ്മയും മാധവിഅമ്മയും തമ്മിലുണ്ടായ സംസാരത്തിൽ നിന്ന് ആയമ്മക്ക് ഞാൻ ഗൗരിയെ വരിക്കുന്നത് മുടക്കേണമെന്നും, തൻെറ മകളെ മെല്ലെ എൻെറ കഴുത്തിലിടേണമെന്നും ഉള്ളതായ ഉദ്ദേശങ്ങളുണ്ടെന്നും ഞാൻ ഏതാണ്ടു ഗ്രഹിച്ചു. സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നായി എന്തും ചെയ്യാൻ മടിക്കില്ലാ എന്ന് നമുക്കെല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലൊ. അതു

കൊണ്ട് മാധവിഅമ്മ ഞാൻ ഗൗരിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതുമുടക്കാൻസർവ്വവിദ്യകളും പ്രയോഗിക്കും എന്നെനിക്കറിയാം. അതു കണ്ടുപിടിക്കണം എന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ അച്ഛനും അമ്മാമനും ഗൗരീവിലാസത്തിൽ പോയപ്പോൾ ഒരു താടി നീട്ടിയ ഭിക്ഷുവിന്റെ വെഷത്തിൽ അവിടെ വന്നത്. പണിക്കർ അവിടെ നിന്ന് നേരിട്ടു പോയത് മാധവമെനന്റെ വീട്ടിലേക്കായിരുന്നു. മാധവിഅമ്മ അയാളെ വേണ്ടുന്നതിലധികം നിഷ്കൃഷ്ടയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതും മററും കണ്ടപ്പോൾ പണിക്കർ നമ്മെ പററിച്ചു എന്ന് ഞാൻ തീച്ചയാക്കി. ഉടനെ തുടങ്ങിയ അവരുടെ ശ്രമം അതിന്നു ഒരു ബലമായി സാക്ഷിയുമായി കലാശിച്ചു. എന്നാൽ അവരെ ഒന്ന് നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചെ വിടു എന്ന് ഞാനും തീച്ചയാക്കി ഒരു നല്ല ജാലവിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു. മാധവമെനന്റെ മകൾക്കു പകരം ഗോവിന്ദമേനന്റ മകളെ കൊണ്ടുപോന്നു. കാണട്ടെ അവരുടെ പണത്തിന്റെ ഊക്ക്. ആ കള്ളപ്പണിക്കരുടെ നാവരിഞ്ഞു ചുടണം. ഇതാണ് ഉണ്ടായ വാസ്തവം.

കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ. ഭാഗ്യം ശിവന്റെ നല്ലകാലം എന്നല്ലാതെ ഞാനൊന്നും പറയാൻ കണ്ടില്ല. ആ പണിക്കർ കളവുപ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടൊ എന്ന് എനിക്ക്അന്നുതന്നെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്താ ചെയ്യാ. ആയാളുടെ പ്രമാണങ്ങളും മററും കെട്ട് മൂളുകയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി അങ്ങിനെ ആയില്ലേ. നമ്മുടെ സാഹിത്യമാകുന്ന വിശിഷ്ടസംസ്കൃതത്തെ തീരെ ത്യജിച്ച് അന്യഭാഷമാത്രം പഠിക്ക എന്നായില്ലെ? നമ്മുടെ സംസ്കൃതത്തോടുള്ള നിന്ദക്ക് തക്കഫലം കിട്ടി. കുറച്ചു സംസ്കൃതം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ അബദ്ധം നേരിടുമായിരുന്നൊ. ഇനി മുതിന്നവരുന്ന കുട്ടികളെയെങ്കിലും സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കാതിരുന്നുകൂടാ എന്നാണ ഞാൻ ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയത്" (മാധവമേനോൻ പരിഭ്രമിച്ചു കൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്നു).

രാ. മെ: എന്താഹെ നിങ്ങളാള് വേണ്ടില്ലല്ലോ. നിങ്ങളുടെ പണത്തിന്റെ തിളപ്പ്അധികമായല്ലൊ. പണിക്കരെയും പണിക്കത്തിയാരേയും പണംകൊടുത്ത് സ്വാധീനിച്ചത് ആരും അറിയില്ലാ എന്നു വിചാരിച്ചു; അല്ലെ, നിങ്ങളുടെ പെണ്ണിന്ന് വേറെ ആരെയെങ്കിലും നോക്കിക്കൊള്ളു. മാധവമേനോൻ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടുവീഴുന്നു.) ശിവാ ഗൗരിയെ അകത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോക. (അവർ പോകുന്നു. മാധവമേനോൻ ബോധം തെളിഞ്ഞ് നോക്കുന്നു.) ഈയാളെ എടുത്ത് കാറിൽ കൊണ്ടുപോയി വെക്കട്ടെ; ഇപ്പോൾ തന്നെ അങ്ങോട്ട് എത്തിച്ചെക്കണം. (മാധവമെന്നെ എടുത്ത് കൊണ്ടുപോകുന്നതോടുകൂടി എല്ലാവരും പോകുന്നു.)

കെ. പി. അച്യുതമേനോൻ.
(വിദ്യാർത്ഥി)

സാമൂതിരി കോളേജിനോട്.

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്.)

കാമവൈരിഭഗവാൻെറ കടാക്ഷലക്ഷങ്ങളേററ
സാമൂതിരികോളേജെ! നീജയിക്കമേന്മേൽ
കേരളമാതാവുചാൎത്തും ചാരുതരതിലകമേ!
കേരളീയൎക്കാകെയഭിമാനത്തിടമ്പേ!
കുന്നാലേശൻതന്നുടയനാമധേയധാരണത്താൽ
മന്നിലേററം പേരുകേട്ട മനോജ്ഞശീലേ!
കുക്കുടക്രോഡദേശത്തിന്നൊക്കെവിജ്ഞാനദീപമേ!
പുഷ്കലപുണ്യങ്ങൾക്കൊരു പുതുപ്പിറപ്പേ!
ദ്രാവിഡശ്രീകയ്യിലേന്തും പഞ്ചവൎണ്ണക്കിളിക്കുഞ്ഞേ!
പാവനവിദ്യകൾക്കൊരു വിളനിലമേ!
ശിഷ്യധനപൂൎണ്ണയാംനിൻ ചിത്തതാരിലിത്ഥമുള്ളോ
രത്തലെത്താൻ നിമിത്തമെന്തരുളിയാലും.
ഭാവികാലമോരോന്നോൎത്തു മാന്യശീലേ! മാഴ്കീടൊല്ലേ,
പാഴിലേവംമിഴിനീരുപൊഴിച്ചിടൊല്ലേ.
നിന്നുടെനന്മക്കുമേന്മേലന്യൂനയത്നത്തെച്ചെയ്യാൻ
സന്നദ്ധരാം മഹാന്മാരീമഹിയിലുണ്ടേ.
താവകജീവിതനാഥൻ സാമൂതിരിപ്പാടു നിൻെറ
യോഗക്ഷേമമേതുനാളും കൊതിച്ചീടുന്നു.
"ഒന്നാംഗ്രേഡാ"യുയൎന്നുനീ തെളിയുന്നാസുദിനത്തെ
യിന്നിതാമലയാളികൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.
മേല്ക്കുമേലെയശോമാല ജാലമേററമണിഞ്ഞുനീ
യിക്കേരളക്ഷോണിതന്നിൽ വിളങ്ങീടട്ടെ!
അമ്പിളിത്തെല്ലണിഞ്ഞങ്ങു തളിതന്നിലമരുന്ന
തമ്പുരാനമ്പോടുനിന്നെ തുണച്ചീടട്ടെ!

ശുഭം.

എൻ. പി. എസ്സ്.
വിദ്യാൎത്ഥി.

നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം.

നേരം അർദ്ധരാത്രിയായിരിക്കുന്നു. ഭൂദേവി തന്നെ കൂരിരുട്ടാകുന്ന കരിമ്പടം കൊണ്ടു പുതച്ചു മൂടി നിദ്രകൊള്ളുകയൊ എന്നു തോന്നും. സർവ്വചരാചരങ്ങളും പ്രശാന്തഗംഭീരമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ നിമഗ്നമായിട്ടുള്ളതു പോലെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത്യധികമായ പ്രതാപത്തോടുകൂടി ഘടികാരം "ടിം" കാരസമന്വിതം പന്ത്രണ്ടടിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

അർദ്ധരാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയേയും അന്ധകാരത്തേയും ഭഞ്ജിക്കുമാറു എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. അതു് ഒരു അബലയുടെയും ഒരു പെൺകിടാവിന്റെയും നിസ്സഹായസ്ഥിതിയെ വിളിച്ചു പറയുന്ന ദീനവിലാപം പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ആർത്തത്രാണപരായണനായ ഹേ സർവ്വേശ്വര! അങ്ങയുടെ ആത്മസന്താനങ്ങളെ ഈ വിധം (വേദനപ്പിക്കുന്നതു ഉചിതമോ? എന്തായാലും അതെന്താണെന്നു് അറിയേണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

"കോട്ടിന്റെ കട്ട്പോക്കററിൽ നിന്നു വൈദ്യുതദീപവുമെടുത്തു വാതിൽ തുറന്നു ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കരുണാനിധിയുടെ കാരുണ്യത്തിന്നായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി ത്വരിതഗതിയിൽ വിലാപം കേട്ടദിക്കിലേക്കു് നടന്നു.

ദൈവമെ! ഏതൊരു വീട്ടിനെയാണു് ഞാൻ അടുക്കുവാൻ പോകുന്നതു്? അതു ഒരു ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ വെറും കുടിഞ്ഞിലായിട്ടാണു് കണ്ടതു്. ശുഷ്കഭിത്തിമേൽ മഴ ചോർന്നൊലിച്ച പാടുകൾ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കാഠിന്യത്താൽ പുറപ്പെട്ട "കൺചോര"യോ എന്നു തോന്നുന്നു. കഷ്ടം! ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥലം മനുഷ്യന്നോ മൃഗത്തിന്നുതന്നെയൊ വാസത്തിന്നു കൊള്ളരുതാത്തതാണു്. ഗൃഹനായികയായ ഒരു വൃദ്ധയും മകളും അവളുടെ മകളും മാത്രമായിരുന്നു ദാരിദ്ര്യദേവതയെ ഒഴിച്ചു് ആ സാധുകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ.

ദിക്കെല്ലാം അന്ധകാരമയമായിരിക്കുന്ന ആ കാളരാത്രിയിൽ—അതെ കുറുക്കന്മാരുടെ "കൂട്ടൊലി"യാലും ഒരു നായയുടെ അതിദയനീയമായ നിനാദത്താലും മാത്രം ബാധിതമായ ആ നിശ്ശബ്ദനിശയിൽ—മനുഷ്യവാസയോഗ്യമല്ലാത്ത പരന്നു കിടക്കുന്ന മണലാരണ്യത്തിൽ പുരുഷസഹായമില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ആ ചെറുകുടുംബത്തിന്നു എന്താണാവോ പിണഞ്ഞതു്? ഇതെന്തൊരു കാഴ്ചയാണു് ഞാൻ കാണുന്നതീശ്വര!

ബാല്യത്തിൽ രക്തപ്രസാദവും പ്രസന്നതയും ഉണ്ടായിരുന്ന വൃദ്ധ ഇതാ ഇപ്പോൾ കവിളുകൾ ഒട്ടിയും രക്തം വാർന്നലഞ്ഞും ചൈതന്യമററു കിടക്കുന്നു. കുണ്ടിലാണ്ടു കുടികൊള്ളുന്ന കണ്ണുകൾ കെടാറായ ദീപംപോലെ ജ്വലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിശ്ചലനിലയെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിലെ രക്തത്തിളപ്പിനാൽ ഈ ലോകമാണു് സർവ്വവും എന്നു ധരിച്ചതു തെററിപ്പോ

യി എന്ന വാസ്തവത്തെ ഇതാ ആ ദയനീയസ്ഥിതി വിളിച്ചുപറയുന്നു. മനുഷ്യർ എത്രതന്നെ പഠിച്ചാലും പഠിപ്പിച്ചാലും നേർവഴിക്കുപോകുന്നതു നന്നെ ചുരുക്കം തന്നേ. സ്വപ്നസമാനമായ ഐഹികസുഖങ്ങളെ അവർ വാസ്തവമായികരുതുന്നു! ശാശ്വതമായ പാരത്രികസുഖത്തിന്നായി എത്രയോ ദുർല്ലഭം ആളുകൾ മാത്രം യത്നിക്കുന്നു!

ജരാനരകളാൽ പീഡിതയായ വൃദ്ധ മരണശയ്യയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു തൻെറ അരുമസന്താനങ്ങളോടു നാവു കുഴഞ്ഞിടറിക്കൊണ്ടു ഗൽഗദസ്വരത്തിൽ, പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"മകളെ നിന്നോടു പറയുവാനുള്ളതെല്ലാം പലപ്പോഴുമായി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ലോകവുമായിട്ടുള്ള എൻെറ ബന്ധം തീരാറായിരിക്കുന്നു. എൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ നീ മറക്കാതെ സർവ്വദാ ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടി കാലയാപനം ചെയ്യുക. ജഗദീശ്വരൻെറ കാരുണ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക. നമ്മുടെ ശാശ്വതമായ ആനന്ദസ്ഥാനം ഈശ്വരസന്നിധിയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അവിടേക്കായി പോകുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എൻെറ പ്രിയമക്കളെ! നിങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ആ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനലബ്ധിക്കായി നിരന്തരം സൽകർമ്മമാർഗ്ഗേണ പരിശ്രമം ചെയ്യുാലും. നാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നാൽ ഒരിക്കലും വേർവിടേണ്ടിവരികയോ ദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയൊ ഇല്ല.

തുടരെത്തുടരെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണുനീരിനാൽ നനക്കപ്പെട്ട മുഖത്തിൽ ഉടനെ പ്രസന്നത വിളയാടി.

സംതൃപ്തയായ ആ സാധുവൃദ്ധ ജഗദീശ്വരൻെറ വിലാസങ്ങളെ ഓർത്തു ഹരഹര എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടുകണ്ണുകളടച്ചു. അതെ എന്നെന്നേക്കുമായി അവ അടഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

അനന്തരസംഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യം. അവ അത്രയും ദയനീയമായിരുന്നു.

ഇതുകളെല്ലാം സ്വപ്നമാണെന്നു കാക്കയുടെ കർണ്ണകഠോരമായ രവത്താൽ ഞെട്ടിയുണർന്നപ്പോൾ മാത്രമെ ഞാൻ അറിഞ്ഞുള്ളു.

പ്രാപഞ്ചികവിഷയാർണ്ണവത്തിൽ പെട്ടു കരകാണാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന പാവങ്ങൾക്കു മരണം എത്ര ഭയാനകം. എന്നാൽ അതു അത്ര ഭയങ്കരമല്ല. "ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങളുപേക്ഷിച്ചു മാനുഷർ പൂർണ്ണശോഭം നവവസ്ത്രങ്ങൾ കൊള്ളുന്നു. ജീർണ്ണദേഹങ്ങൾ അവ്വണ്ണമുപേക്ഷിച്ചു പൂർണ്ണശോഭം നവദേഹങ്ങൾ കൊള്ളുന്നു." ഇത്രയും തുച്ഛമായ സംഗതി പ്രാപഞ്ചികന്മാരായ പാമരന്മാൎക്കു അതിരററ ദുഃഖഹേതുതന്നെ.

ഈ മായാപ്രപഞ്ചമല്ല നമ്മുടെപ്രാപ്യസ്ഥാനം. സ്വപ്നസമാനമായ ഇഹത്തിൽ സ്ഥാനമാനങ്ങളോടുകൂടി ജീവിപ്പാൻ എത്രപേർ അവരുടെ പരിപാവനമായ ജീവിതം പാഴാക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ സൎവ്വേശ്വരൻ പിതാ

വിൻെറ സന്നിധിയാണ്. ആ ഉൽകൃഷ്ട സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാനാണ് ഏതൊരു മനുഷ്യനും യത്നിക്കേണ്ടതു്.

കേരളം ഭ്രാന്തശാല" എന്ന വ്യസനസമേതം വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു ഇന്നും വാസ്തവം മാത്രമാണ്. എന്തു ഭ്രാന്ത്? ജാതിഭ്രാന്തുതന്നേ. മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ശോകാകുലനായി പാടിയതു നോക്കുക.

"ബാഹുവീര്യങ്ങളും ബുദ്ധിപ്രഭകളും
സ്നേഹമൊലിക്കുമരവുകളും
ആഹന്തയെത്രവിഫലമാക്കിത്തീൎത്തു
നീ ഹിന്തുധൎമ്മമെ "ജാതി"മൂലം
എത്രപെരുമാക്കൾ ശങ്കരാചാൎയ്യന്മാരെത്രയോ തുഞ്ചന്മാർ കുഞ്ചന്മാരും
ക്രൂരയാം ജാതിയാൽ ന്യൂനമലസിപ്പോയ്.
കേരളമാതാവെ നിൻവയററിൽ
....
എന്തിന്നു കേഴുന്നു ദീനയൊനീദേവി
എന്തുചെയ്‌വാൻ ദരിദ്രയൊനീ
ഹന്തയിജ്ജാതിയെ ഹോമിച്ചൊഴിച്ചാൽ നിൻ
ചിന്തിതം സാധിച്ചു രത്നഗർഭേ!
....
....
എന്തൊരുവൈകൃതം ബ്രഹ്മവിദ്യേ! നിന്നിലെന്താണീ കാണുന്ന വൈപരീത്യം
നിൎണ്ണയം നിന്നെപ്പോൽ പാരിലധോഗതി
വിണ്ണവർഗംഗയ്ക്കുമുണ്ടായില്ല"

അന്ധവിശ്വാസക്കോട്ടകളിൽആധിപത്യം വഹിക്കുന്ന ജാതിപ്പിശാചിൻെറ ശിക്ഷാരക്ഷയിൽ പെട്ടുവലഞ്ഞുപോയ അല്ലയൊ ജാതിക്കോമരങ്ങളെ" ലക്ഷോപലക്ഷം സഹോദരീസഹോദരന്മാരെ! ഭാരതമാതാവിൻെറ അരുമസന്താനങ്ങളെ. ഇനിയെങ്കിലും ഒന്നുണൎന്നു മാതാവിൻെറ മേന്മക്കായി പ്രവൎത്തിക്കുമോ? അന്ധവിശ്വാസക്കോട്ടകളെ അടിച്ചുടച്ചു "ജാതിപ്പിശാചിനെ" പിടിച്ചിഴച്ചു പശ്ചിമപയോധിയിലേക്കു ഗളഹസ്തദാനം ചെയ്യുക. എന്നാൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ഭാവി ശോഭനമായിത്തീരുകയുള്ളൂ.

ടി. സി. രത്നാകരൻ.
(സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി)

ചില സ്നേഹിതന്മാർ ശീട്ടുകളിക്കുമ്പോൾ, പരാജയം നേരിട്ട ഒരാൾ, തൻെറ എതിർകക്ഷിയിലെ ഒരാളെപ്പററി:—ഇയ്യാൾ കളിയിൽ ജയിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നും ഇല്ല; മൂന്നുഗ്രഹങ്ങളുച്ചത്തിലില്ലെ?
മറെറാരാൾ:— എന്തെല്ലാം ഗ്രഹങ്ങളാണിയാൾക്കുച്ചത്തിൽ?
ഒന്നാമൻ:—ഓഹോ! അതറിയില്ലെ? ആഗ്രഹം, അത്യാഗ്രഹം, ദുരാഗ്രഹം.

"പിക്കററിംങ്ങ്" പ്രസ്ഥാനം.

കോളേജുമാസികയിൽ രാഷ്ട്രീയലേഖനങ്ങളെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്നുള്ളതു അനുഭവംകൊണ്ടു എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എൻെറ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പിക്കററിങ്ങിൻെറ രാഷ്ട്രീയാംശത്തെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതല്ല; വിദ്യാൎത്ഥികളുടെയും വിദ്യാലയങ്ങളുടേയും പിക്കററിങ്ങിനെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ അല്പം പറയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളു.

ഇപ്പോഠം ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലും വിദ്യാൎത്ഥികഠം വിദ്യാലയങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയും പിക്കററുചെയ്യുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പരക്കേ അറിയുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഈ പ്രവൃത്തി ഒരുപ്രകാരത്തിലും അവരുടെയോ രാജ്യത്തിൻേറയൊ ക്ഷേമത്തിന്നും ഭാവിശ്രേയസ്സിന്നും ഉതകുന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴികാണുന്നില്ല. ഇതുകഠം നമ്മുടെ താല്ക്കാലികമായ ക്ഷോഭത്തിൻേറയും അവിവേകത്തിൻേറയും പ്രദൎശനം മാത്രമെന്നല്ലാതെ ആലോചനാപൂൎവ്വമായ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചുകൂട. സാമൂതിരികോളേജിലെ ചില വിദ്യാൎത്ഥികളും ഇയ്യിടെ ഒന്നുരണ്ടുപ്രാവശ്യം ഇങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിച്ചു എന്നു അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഒരു ലേഖനം എഴുതാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. വിദ്യാൎത്ഥികളായ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ബുദ്ധിപൂൎവ്വവും ആശാസ്യവും അല്ലെന്നുള്ളതിന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നതും ഞാൻ കേട്ടുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ചില സംഗതികളെ ചുരുക്കത്തിൽ ചുവടെ കൊടുക്കാം.

(1) നമ്മുടേ മാതാപിതാക്കന്മാർ പ്രായേണ നമ്മുടേ ഈ പ്രവൃത്തിക്കെതിരാണ്. രക്ഷിതാക്കന്മാരിൽ 100-ൽ 90 ആളുകളും അവർ സ്കൂളുകളിലേക്കയയ്ക്കുന്ന കുട്ടികഠം പഠിക്കാതെ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ഏൎപ്പാടുകളിൽ പങ്കുകൊള്ളേണമെന്നു ഒരിക്കലും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കരുതിക്കൂടാ. തങ്ങളുടെ മക്കഠം ഇങ്ങിനേ ചെയ്തു എന്നു കേഠക്കുമ്പോഠം അവൎക്കു കണക്കില്ലാത്ത കോപവും വ്യസനവുമാണ് ഉണ്ടായിക്കാണുന്നതു്. നമ്മുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധികളിൽനമ്മുടേ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും രക്ഷിതാക്കന്മാൎക്കും ഉള്ളത്ര ശ്രദ്ധ ലോകത്തിൽ യാതൊരാഠക്കും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുഎത്രയുംഉറപ്പോടുകൂടിപറയാം. അവരുടേ നേരേ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടുന്ന സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ഭക്തിയുംഎത്രമാത്രമായിരിക്കേണമെന്ന് ഒരിക്കലും നിൎണ്ണയിച്ചുപറവാൻസാധിക്കാത്തതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു് അവരുടേ ഇഷ്ടത്തിന്നു എതിരായി നാം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുപോലേ അസംബന്ധവും വിഡ്ഢിത്തവും ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല.

(2) നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരേ കഴിച്ചാൽ, നമ്മുടെ നേരെ അകൃത്രിമമായ സ്നേഹവും നമ്മുടെ ശ്രേയസ്സിൽ അകൈ

തവമായ സന്തോഷവും ഉള്ളവർ നമ്മുടെഗുരുനാഥന്മാർ തന്നേയാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാലയബഹിഷ്കരണപിക്കററിങ്ങ പ്രവൃത്തിയിൽ അവൎക്കാൎക്കും ഇഷ്ടമോ അനുകമ്പയൊ ഇല്ലെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അങ്ങിനേ ഇല്ലാത്തതു് അവൎക്കു് സ്വരാജ്യസ്നേഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെന്നു ആരുംതന്നേ കരുതരുതു്. നമ്മൾ വഷളായിപ്പോകരുതു് എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുമാത്രമാണ് അവർ നമ്മുടെ ആലോചനാശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിയിൽ അനുഭാവം കാണിക്കാത്തതു്. നാം പഠിക്കാൻ പോകാതിരുന്നാൽ അതിന്റെ കേടു നമുക്കു തന്നേയാണ്. നമ്മൾ സ്കൂളുകളിൽ പോകാതിരുന്നാൽ മാസ്റ്റർമാർ ശമ്പളം കിട്ടാതെ പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതും ഒരു വിഡ്ഢിത്തം മാത്രമാണ്. അവൎക്കു കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ വേറെ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും ഇല്ലെന്നു കരുതുന്നതു ഒരു വലിയ അബദ്ധമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല.

നമ്മുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധികളിൽ നിഷ്കപടമായ സ്നേഹമുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരുടേയും മാസ്റ്റർമാരുടേയും അഭീഷ്ടത്തിന്നെതിരായതുകൊണ്ടു തന്നേ നമ്മുടെ പിക്കററിങ്ങ മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ നിൎത്തിവെക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

(3) നാം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഹാൎത്താൽ അനുഷ്ഠിക്കാനെന്നും പറഞ്ഞു സ്കൂളിൽനിന്നു ചാടിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടു വല്ല കാൎയ്യത്തിന്നും വല്ല ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നതാണോ? ഒരു ദിവസം സ്കൂളിൽപോകാഞ്ഞാൽ അന്നേത്തെ പഠിപ്പുപോയി എന്നല്ലാതെ മററു യാതൊരു കാൎയ്യവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു അനുസരണക്കേടു്, അവിനയം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ ദോഷങ്ങളെ നമ്മളിൽ വേരൂന്നിപ്പടൎത്തി ഒടുവിൽ നാം അനുസരിക്കാനൊ അനുസരിപ്പിക്കാനൊ കൊള്ളരുതാത്തവരായിത്തീരുന്നതു മാത്രമാണ്. അനുസരിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവൎക്കു മററുള്ളവരെ അനുസരിപ്പിക്കാനും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഹാൎത്താൽ മുതലായവ നമുക്കു കാലക്രമേണ പലപല ദോഷഫലങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. പിക്കററിങ്ങിനേപ്പററി പറയുന്നതായാൽ അതു വലിയ ഒരു അന്യായവും അധൎമ്മവും ആണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഫീസ്സും കൊടുത്തു സ്കൂളിൽ പഠിക്കാൻ പോകുന്ന കുട്ടികളേ ഗെയിററിൽനിന്നു് അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനേ തടയുന്നതിനേക്കാൾ അധൎമ്മവും അന്യായവും മററുവല്ലതും ഉണ്ടോ? വിദ്യാലയം എല്ലാവൎക്കും പ്രവേശിച്ചു പഠിപ്പാനുള്ള ഒരുസ്ഥലമാണ്. അങ്ങിനേയുള്ള സ്ഥലത്തേക്കുപോകരുതെന്നുചെറുക്കുന്നതു് എത്രയും കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെ തടഞ്ഞുനിൎത്തുവാൻ നമുക്കു് യാതൊരധികാരവും ഇല്ലതാനും. സ്കൂളിൽ പോയി പഠിക്കുന്നതു് നാം തടഞ്ഞുനിൎത്തത്തക്കവിധത്തിൽ മോശമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിൽ, നാം പിറേറദിവസം അവിടെ കടന്നുചെല്ലുന്നതു് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ? അന്നു് നമ്മേ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ അനുവദിക്കാത്തപക്ഷം, നമുക്കു് അതെത്രത്തോളം രസകരമായിരിക്കും? ഈ കാൎയ്യവും ഒന്നു പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ്.

(4) നാം ഹാത്തൽ മുതലായവ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ അവർ നിയമവിരോധമായി പ്രവത്തിച്ചതിനു, ഗവമ്മേണ്ട് അവരേ "അറസ്റ്റു" ചെയ്യുമ്പോഴാണല്ലോ. ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ പ്രവൃത്തി കേവലം അന്യായമാണെന്നു തന്നേ, വാദത്തിനുവേണ്ടി, വിചാരിക്കുക. അതിനുള്ള പ്രതിവിധി പിക്കററിങ്ങാണെന്നും വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ നാം പിക്കററുചെയ്യേണ്ടതു് നമ്മുടെ സ്കൂളുകളെയാണൊ? കോളേജധികൃതന്മാർ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരേ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വല്ലപ്രകാരത്തിലും ഉത്തരവാദികളായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അഥവാ അവരേ പിടിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷത്തെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേകദിവസം കോളേജ് നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കോളേജുകളേ പിക്കററുചെയ്യുന്നതിനു അല്പമെങ്കിലും അത്ഥമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതുകളൊന്നും ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് കോളേജുകളെ പിക്കററുചെയ്യുന്നതു് ബുദ്ധിശൂന്യതയുടേ മൂദ്ധന്യം മാത്രമായിട്ടു വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളു. നമ്മുടേ പിക്കററിങ്ങു തുടങ്ങിയ പ്രവൃത്തി. "അങ്ങാടിയിൽ തോററാൽ അമ്മയോട്" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിനുള്ള ഉദാഹരണമായിട്ടേ എടുപ്പാൻ തരമുള്ളു, എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

(5) ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു് നാം നമ്മുടേ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു് നമ്മുടേ പൂണ്ണശ്രദ്ധയും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പതിയിക്കണം എന്നുള്ളതിനേക്കുറിച്ചാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കായ്യം ചെയ്യാമെന്നുവെച്ചാൽ അതു നല്ലവണ്ണം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്യേണ്ടുന്ന കാലത്തു് അതു നേരാംവണ്ണം ചെയ്യാതേ അലസന്മാരായി നടന്നിട്ടുള്ളവർ പിന്നീട് അവരുടേ ജീവിതത്തിൽ വല്ലാതേ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് എല്ലാവരും അറിയുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. വിദ്യാത്ഥികളായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് നമ്മുടേ പ്രധാനമുറ കഴിയുന്നത്ര ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതുതന്നെയാണ്. രാഷ്ട്രീയമായ ജ്ഞാനവും നാം അപ്പോൾ സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ കാൎയ്യങ്ങളിൽ കൈയ്യിട്ടുപ്രവത്തിക്കേണ്ടതു വിദ്യാത്ഥികളായിരിക്കുമ്പോഴല്ല എന്നു മാത്രമേ എനിക്കു പറവാനുള്ളു. അതിനുള്ള കാലം നമ്മുടേ നേതാക്കന്മാൎക്കുള്ളതുപോലേ, നമുക്കും നമ്മുടേ വിദ്യാത്ഥിജീവിതത്തിനുശേഷം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട്, പ്രിയസഹോദരരേ, വിദ്യാത്ഥികളായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് നാം രാഷ്ട്രീയസമരത്തിനുവേണ്ടുന്ന സർവ്വ സാമഗ്രികളും ക്ഷമിച്ചിരുന്നു സംഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക. ഏതൊരു യുദ്ധത്തിനും അഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. അതില്ലാതേ പുറപ്പെടുന്നവരുടേ കഥ, രണ്ടുതോണിയിൽ കാലുവെയ്ക്കുന്നവരുടേതുപോലെ ആയിരിക്കും. അതിനിട വരാതിരിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കുക.

ഒരു പഴയവിദ്യാത്ഥി.

ഭാഷാന്തരപംക്തി.

മൂലം.

1. സാധാരണതരുബുദ്ധ്യാ
നമയാരചിതസ്തവാലവാലോപി।
ലജ്ജയസീദാനീം മാം
ചംപക! സൗരഭ്യനിര്‍ഭരൈഃ കുസുമൈഃ॥

തര്‍ജ്ജിമകള്‍.

1. ഉണ്ടേററെവൃക്ഷമതിലൊന്നിതുമെന്നുറച്ചു
കൊണ്ടേഷ ഞാന്‍ തടമതും തവതീര്‍ത്തതില്ല
ഉണ്ടാക്കിടുന്നിതു സുഗന്ധസുമപ്രഭാവം
കൊണ്ടാശയത്തിലയിചംപക! നാണമേററം.

പ്രസാധകന്‍: കെ. രാമന്‍നമ്പ്യാര്‍.

2. ഒരു സാധാരണമരമായ്
കരുതിത്തീര്‍ത്തില്ലഞാന്‍ തടംപോലും
മണമോലും മലര്‍നിരയാല്‍
ചമ്പക! നീ നാണമിന്നു നല്കുന്നു.

ഡി. ആര്‍. ശിരോമണി.

3. നീയൊരുപട്ടമരമെന്നാ-
യീ യുള്ളോനോര്‍ത്തുകെട്ടിയില്ലതടം
ഇപ്പോഴുംനീയിതലജ്ജി-
പ്പിപ്പൂ ചമ്പക! സുഗന്ധികുസുമത്താല്‍.

പി. സി. അനുജന്‍രാജാ.

4. സാധാരണതരുവെപ്പോല്‍
കരുതിത്തടവും രചിച്ചതില്ലീഞാന്‍
സുരഭിലസുമജാലത്താല്‍
ചമ്പക! നീലജ്ജയിപ്പൊഴേകുന്നു.

ആര്‍. കെ.

5. സാധ്.രാണ മരമെന്നായ്
കരുതിരചിച്ചില്ലതെതടംപോലും
വാസനയേറുംപൂവാ-
ലധുനാ നീ ലജ്ജചേര്‍പ്പൂചമ്പകമെ.

ടി. ആര്‍. നാരായണയ്യര്‍.

ഭാഷാന്തരത്തിനു്.

അഹോദുര്‍ജ്ജനസംസര്‍ഗ്ഗാ-
ന്മാനഹാനിഃ പദേ പദേ
പാവകോലോഹസംഗേന
മുദ്ഗരൈരഭിഹന്യതെ.

പ്രസാധകന്‍: കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാര്‍.

വിജ്ഞാപനം.

1. ഈ മാസിക സപ്തേമ്പർ, ഡിസമ്പർ, മാൎച്ച് എന്നീ മാസങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

2. മാസികയിൽ ചേൎക്കാനുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ, മാസിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഇവിടെ കിട്ടേണ്ടതാണ്.

3. മാസികയിൽ പ്രായേണ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതു നാതിദീൎഘങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കായിരിക്കും.

4. ഉപന്യാസങ്ങൾ മഷികൊണ്ടു വൃത്തിയായി കടലാസ്സിൻെറ ഒരു ഭാഗത്തുമാത്രം എഴുതിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ടി. വി. ആർ. കുറുപ്പ്.

പത്രാധിപർ.

'ഗ്രെയിററുബ്രിട്ടനി'ൽ ഇപ്പോൾ ഏകദേശം 180 സ്ത്രീകൾ പോലീസ്സുജോലി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

* * * * *

മോഡാംബിക്കിൽ, കൈതച്ചക്കയുടെ നാരുകൊണ്ട് കൃത്രിമമായ പട്ടു ഉണ്ടാക്കിവരുന്നു.

* * * * *

ആവശ്യമില്ലാത്തപ്പോൾ ശകലം ശകലമായി വേർപെടുത്തി സൂക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു കാറിനേ ഒരു ജൎമ്മൻകാരൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.